

naša luč

1978

1

knjige

Stane Mikuž
MAKSIM GASPARI
Ljubljana, 1977

Kdo ne pozna narodnih motivov Maksima Gasparija: kmečkih parov in pastirjev, beračev in harmonikarjev, desetih bratov in desetnic, starke zime in kolednikov? Pa slovenskih hiš in gora, znamenj in križev, narodnih noš in običajev? Menda res nimamo tako „slovenskega“ slikarja, kot je Maksim Gaspari.

Sedaj, že po njegovi devetdesetletnici, je Mladinska knjiga v Ljubljani izdala monografijo o njem z obširnimi uvodom Staneta Mikuža in z barvno reprodukcijo petdesetih njegovih slik.

Morda so v uvodu najbolj značilni tile stavki: *Slikar mi je pravil, kako mu je pesnik Oton Župančič nekoč „očital“, češ da nima prav, da ne slika več tako „naivno“ kakor v mladih letih. Njegova mladostna leta, grajena s pristno naivnostjo in navidezno okornostjo, so bila polna očarljive poezije, ki se je v zadnjih delih močno izgubila. Kar spomnimo se Župančičevih verzov:*

*Kakor s trakovi so zvezane s cestami tu vasi;
cerkev je dvignila glavo prek streh,
z viška motri nehanje ljudi pod seboj,
ure jim meri in delo deli.
Hiše so hišice, okna so okenca,
nagelj iz oken
lije zelen se po steni, rdeče se peni
v soncu tihi ta slap —
znamenje fantom, ki hodijo mimo čez dan,
znamenje tajno za noč —
poješ; in pisanih rut so vesele tvoje oči,
zdruvanih, rjavih lic in bisernobelega smeha,*

*kretenj oglatih in hoje nerodne
in kmečkih zadreg;
kletve robate ušesu so tvojemu
vino,
krepka primera — dala bi zanjo
cekin.*

*Za ta čudovito lepi pesnikov opis
slovenske zemlje in njenih ljudi
bi lahko od vrstice do vrstice poiskali
ustrezno likovno realizacijo
v Gasparijevem slikarskem delu.*

Knjiga je lepa oddolžitev slovenskemu slikarju. Čeprav je draga, kar je spričo tako razkošne izdaje razumljivo, bi zelo spadala v slovenske domače knjižnice.

KARTONSKE ZAPOGNJENKE (za otroke od 2. do 4. leta).

- Albreht Vera: JUTRO. Ljubljana, MK 1967.
- Albreht Vera: MORNAR. Ljubljana, MK 1972.
- Albreht Vera: SLIKARKA. Ljubljana, MK 1972.
- Albreht Vera: VEČER. Ljubljana, MK 1967.
- Albreht Vera: PRI IGRI. Ljubljana, MK 1972.
- Grafenauer Niko: KADAR BOBEN ROPOTA. Ljubljana, MK 1974.
- Grafenauer Niko: PEDENJPED. Ljubljana, MK 1968.
- Grafenauer Niko: SREDI POLJA RDEČI MAK. Ljubljana, MK 1974.
- Gruden Igo: JOŽEK IMA HIŠKO. Ljubljana, MK 1966.
- IZIDOR OVČICE PASE. Ljubljana, MK 1968.
- JAZBEC. Ljubljana, MK 1968.
- KAJ SEM PRISLUŽIL. Ljubljana, MK 1972.
- KATKA NA KOTALKAH. Ljubljana, MK 1969.
- LASTOVICA. Ljubljana, MK 1969.
- Levstik Fran: PSIČEK LAJA. Ljubljana, MK 1966.
- LISICA. Ljubljana, MK 1969.

cevijske časopisi

KATOLIŠKI GLAS

34170 Gorica, Riva Piazzutta 18, Italija. Tednik. Letna naročnina za inozemstvo 15 ZDA dolarjev.

KATOLIŠKI GLAS obhaja letos že trideseto leto izhajanja. In reči je treba, da je v teh povojnih letih opravil zlasti v slovenskem primorskem zamejstvu veliko nalogo. KATOLIŠKI GLAS ni bil namreč nikomur na prodaj, ampak je dosledno pisal resnico. To je bilo spričo nove družbene ureditve v matični Sloveniji, ki je hotela dobiti monopol nad javnim mnenjem tudi med slovenskimi zamejci, na eni strani težko, na drugi strani pa toliko več vredno. Resnica KATOLIŠKEGA GLASU je sem in tja vsaj pronicnila tudi prek meje, kar je dajalo njegovemu poslanstvu le še večji pomen.

Da je največ zanimanja tednika namenjenega tržaško-goriškim vprašanjem, je razumljivo. Prav tako je naravno, da so v ospredju pisanja slovenski in italijanski problemi. Važno mesto zavzema krščansko-cerkvena problematika. Je pa list odprt tudi svetovnemu dogajanju.

Morda bi si človek kdaj zaželel bolj začrtano notranje-tehnično strukturo lista, kdaj v ideoloških vprašanih večjo vsebinsko izravnost, a istočasno je treba reči, da si iz finančnih razlogov lahko list privoščiti le najskromnejše število osebja in da vrši v bistvu svoje poslanstvo odlično.

*Slika na naslovni strani:
Triglav z Vogla.*

naša luč

1978 1

mesečnik
za slovence
na tujem

leto 27
januar 1978

Ureja uredniški odbor.
Odgovorni urednik:
Dr. Janez Hornböck.

Založba: Družba
sv. Mohorja v Celovcu.
Tisk: Tiskarna Družbe
sv. Mohorja v Celovcu.
Izhaja vsak mesec razen
julija in avgusta.

Naročnina:

Anglija	4,5 angl. f.
Avstrija	120 šil.
Belgija	280 belg. fran.
Francija	40 fr. fran.
Italija	6900 lir
Švica	18 šv. fran.
Nizozemska	19 niz. gld.
Nemčija	18 n. mark
Švedska	38 šv. kron
Avstralija	8 av. dol.
Kanada	9 kan. dol.
USA	8 am. dol.

Razlika v cenah je po-
gojena zaradi neenakih
poštnin v posameznih dr-
žavah in različnih deviz-
nih preračunavanj.

Naročnike sprejemajo po-
verjeniki in uprava „Naše
luči“.

Uredništvo in uprava:
Viktringer Ring 26,
A-9020 Klagenfurt,
Austria.

Printed in Austria

na prvi strani

Ob obisku jugoslovanskega zunanjega ministra Minića sredi novembra v Vatikanu je ljubljansko Delo med drugim zapisalo: „Naša stran je tudi pozitivno ocenila delo cerkve med zdomci“ (Ljubljana, 17. novembra 1977, str. 1). Te pozitivne ocene se bo razveselil prenekateri naš zdomec, ki se bo odslej še bolj brez strahu in še bolj aktivno vključil v slovensko zdomsko župnijo.

Le kot informacija — ne kot naše mnenje — sledeči zapis:

Nas je preveč, dovolj ali premalo? Mnenja so različna: eni so za „štorkljo v slovenskem grbu“, drugih nizka rodnost ne skrbi.

Podatki kažejo, da ima slovenska družina poprečno po enega do dva otroka. Sodeč po odgovorih v neki anketi, bi rada imela dva do tri.

Po podatkih republiškega zavoda za statistiko se je lani na Slovenskem rodilo 30.793 otrok. Presenetljiv podatek za demografa, zakaj v zadnjih dvajsetih letih se je število živorojenih otrok samo dvakrat povzpelo čez trideset tisoč.

Evropsko prebivalstvo se je v zadnjih 200 letih tri in polkrat povečalo, število Slovencev pa se v istem obdobju ni niti podvojilo. Septembra 1977 nas je po podatkih registra bilo 1.844.161. Nasploh velja, da je rast slovenskega prebivalstva med najpočasnejšimi v Evropi.

V letih 1845 do 1932 se je izselilo kar 400.000 Slovencev; na prelomu stoletja je letna emigracija preseгла polovico letnega prirastka. Ob tem pa velja poudariti, da so odhajali predvsem mladi, zdravi, za delo in rojevanje otrok sposobni ljudje. Tako smo Slovenci zamudili tisti enkratni trenutek prehoda, ko bi se nam ob zmanjšani smrtnosti in visoki rodnosti lahko povečalo število prebivalstva tako, kot se je povečalo v Evropi.

Podatek, da smo se s 16 do 17 rojstev na tisoč prebivalcev letno ustavili na evropskem poprečju, spodbija strah najbolj črnogledih napovedovalcev „izumiranja naroda“. Povrh strokovnjaki trdijo, da sploh še nismo izčrpali vseh „rezerv“ za dvig rodnosti. Umrljivost otrok, ki je sicer že dokaj nizka, je mogoče še znižati. Dalje, približno tretjina Slovencev je neporočena. Navsezadnje tudi še ni bilo vse storjeno za izboljšanje gospodarskih in socialnih pogojev v prid materinstva.

(Delo, Ljubljana, 26. novembra 1977, str. 3).

V Sloveniji dela okoli 120.000 delavcev iz drugih republik. Rajši več kot manj, natančnih podatkov ni. Vsak šesti delavec v Sloveniji je iz druge republike. Konec tega desetletja naj bi jih bilo že 155.000, po nekaterih podatkih pa celó 200.000. 48,6 odstotka (teh) delavcev sploh ne namerava zapustiti Slovenije.

Od 643 vprašanih (Slovencev), ki so odgovorili, da priseljevanje ogroža Slovence, jih je večina videla ogroženost v zmanjšanih možnostih zaposlovanja Slovencev. Nekaj jih je menilo, da je s priseljevanjem iz drugih republik ogrožen slovenski jezik, manj se jih je zbaló za nacionalnost ali za slovenske običaje, peščica za slovensko „raso“ ali za osebno in javno varnost pa za nacionalno kulturo, red in mir ter dohodek Slovencev.

Večina vprašanih Slovencev, 75,6 odstotka, je odgovorila, naj v prihodnje ne bi spodbujali prihajanja delavcev na delo v Slovenijo.

(Delo, Ljubljana, 26. novembra 1977, str. 32).

no, to pa od doma

5. TEDEN DOMAČEGA FILMA — Novembra je bil v Celju teden domačega filma, po zaporedju peti. Končal se je s prvo javno predstavitvijo Bevčevega igranega filma „To so gadje“. Zlato plaketo je dobil Jane Kavčič za režijo filma „Sreča na vrviči“.

V POMURJU SO SE ODLOČILI ZA HREN — Hren so začeli v Pomur-

iz Kranjske gore vozi na vrh Vitranc žičnica-sedežnica.

ju načrtno gojiti pred štirimi leti. Površine, zasajene s hrenom, so iz leta v leto povečevali tako, da so lani proizvedli 12 do 14 vagonov hrena, katerega dobro tretjino bodo izvozili na konvertibilno tržišče v inozemstvo.

ODVZELI 1148 DOVOLJENJ — Meseca oktobra lani je bilo zaradi različnih prekrškov na slovenskih cestah odvzeto natanko 1148 vozniških dovoljenj (številka vsebuje tudi predloge za odvzeme). Največ vozniških dovoljenj so oktobra odvzeli na mariborskem območju (327) in ljubljanskem (321). Kar 94 odstotkov odvzetih vozniških dovoljenj je pripadalo nepoklicnim voznikom. Nekaj več kot 80 odstotkov voznikov je izgubilo vozniško dovoljenje zaradi vinjenosti.

VOZILO ZA PREVOZ DRAGOCE-NOSTI — V Tovarni avtomobilov „Maribor“ so začeli delati novo specialno vozilo za prevoz denarja, vrednostnih papirjev in dragocenosti. Teh vozil v Jugoslaviji še nihče ne izdeluje. Omenjeno vozilo bo izredno varno proti napadom. Tako je karoserija neprebojna, prav tako tudi šipe. Voznikova kabina je popolnoma ločena od prostora, v katerem je kabina za spremljevalce in sam tovor, voznik

Po Heglu in Marxu smo, če gremo do konca, zmeraj manj svobodni — ali pa v najboljšem primeru — stojimo na koncu. Priti k sebi, spoznati samega sebe — to je geslo, ki je dalo modrega in plemenitega človeka za vse čase, Sokrata. Tu, na tej poti zadeneš ob skrivnost Boga. Osvobaja ekonomska svoboda? se sprašuje Vinko Ošlak. Ne. Politična? Tudi ne. Ljudi je treba spodbujati k spoznavanju in vzgoji samega sebe.

Družina, Ljubljana, 27. novembra 1977.

Biti svoboden pomeni „biti pripravljen sprejemati in priznavati vsakršno resnico, ne glede na to, ali je všeč mojim željam in potrebam. Resnica osvobaja, ker svobodo že predvideva. „Spoznali boste resnico in resnica vas bo osvobodila“ Naspotje tega je beg pred resnico, ideološko pačenje in zloraba v partikularne koristi stranke, razreda, skupine ali posameznika. Svoboda kot pripravljenost priznati vsakršno in vso resnico pomeni torej radikalno decentralizacijo in preseganje vsakršne omejenosti, enostranosti, egocentrizma in ideološkega manipuliranja z znanostjo in vsakršnim drugim védenjem. Težnja po resnici je oblika teženja po brezpojnmem in absolutnem, zato tudi osvobaja“ (dr. Stres).

Družina, Ljubljana, 27. novembra 1977.

V začetku novembra smo v Dupljah pokopali Matevža Rozmana... Ker je „v Gospodu zaspal“, njegova smrtica ni mogla iziti.

Družina, Ljubljana, 20. novembra 1977.

pa je tudi v stalni povezavi z banko in Upravo javne varnosti.

SPOMENIK OB DVESTOLETNICI TRIGLAVA — Dne 26. avgusta 1978 bo poteklo natančno 200 let, odkar so se povzpeli prvi planinci, Luka Korošec, Matevž Kos, Štefan Rožič in Lovrenc Willomitzer, iz Bohinja na vrh Triglava. Ob tem jubileju naj bi v Bohinju odkrili spomenik. Izdelavo spomenika v bronu je prevzel akademski kipar Stojan Batič.

SLOVENSKI NOVOMAŠNIK V KANADI — Proti koncu leta 1977 smo Slovenci dobili še enega novomašnika. To je primorski rojak, rojen pred 29 leti v Gorici, Marko Lavrenčič. V Kanadi je doštudiral za učitelja, vendar se je po krajšem času službe odločil, da postane duhovnik. Odšel je v semenišče v Torontu. Tam ga je učil tudi sedanjí torontski pomožni škof, naš rojak dr. Lojze Ambrožič.

ŽALOSTEN REKORD CELJA — Čeprav so prizadevanja za zboljšanje onesnažitve Celja v zadnjem času obrodila pomembne in dokaj spodbudne rezultate, pa seveda še ni razlogov za kakšno zadovoljstvo. Celje je (tudi zaradi zelo neugodne geografske lege) gotovo še vedno med našimi najbolj onesnaženimi mesti, kakor so tudi pokazale meritve v zadnjem času.

19.100 TON LIGNITA DNEVNO — Velenjski rudarji so novembra dosegli nov rekordni dnevni izkop. Za 100 ton so presegli doslej najvišji dnevni prepreček.

RAZSTAVA O VREMENU — Na Gospodarskem razstavišču v Ljubljani je bila razstava o vremenu pri nas. Razstavljen je bilo gradivo, ki so ga vremenoslovci zbirali od leta 1841 naprej. Razstava je bila zelo zanimiva in je vzbujala veliko zanimanja pri obiskovalcih.

DIREKTNÍ TELEFON S TUJINO — V Ljubljani že dve leti gradijo mednarodno telefonsko centralo, ki bo

veliko pomenila tudi za izboljšanje domačega telefonskega prometa. Telefonski klici za tujino potem ne bodo več potekali prek Zagreba in Beograda.

Sv. Višarje, najvišja slovenska božja pot, sedaj v Italiji.

12.000 PREUSMERJENIH KMETIJ — V Sloveniji so doslej vsako leto preusmerili okoli 1000 kmetij. Sedaj je po izdelanih statistikah v dalje na 10. strani

Kranjska gora je slej ko prej za smučarje izredno vabljiva.

morda ste se kdaj vprašali :

versko življenje-kaj je to?

Kaj je pravzaprav cilj krščanskega življenja in kakšna je pot do njega? Kakšna je struktura verskega življenja?

Skušajmo oboje na kratko opisati!

CILJ KRŠČANSKEGA ŽIVLJENJA

Končni, najvišji cilj duhovnega življenja je božja slava. Bog je stvari ustvaril zato, da je vanje izlil del svojih neskončnih popolnosti, a končni smoter stvarjenja ni mogel biti nihče drug kot on sam. Bog bi ne bil več Bog, ko bi stvaril zaradi koga ali česa drugega kot zaradi sebe, saj bi se s tem podredil nekemu ali nečemu višjemu od sebe.

Bližnji, posredni cilj verskega življenja je človekovo posvečenje. Pri krstu dobi kristjan vase „božje seme“, večno življenje. Ta božji zarodek je poklican v to, da se polno

razvije in ta polni razvoj se imenuje svetost. Vsi smo vanjo poklicani, čeprav ne vsi v enaki meri, ampak po meri božjega daru.

V čem je svetost? Različni ljudje na to vprašanje različno odgovarjajo. Glavni odgovori so trije, ki pa se v bistvu krijejo:

- v popolni upodobitvi po Kristusu;
- v popolnem združenju z Bogom po ljubezni;
- v popolni skladnosti z božjo voljo.

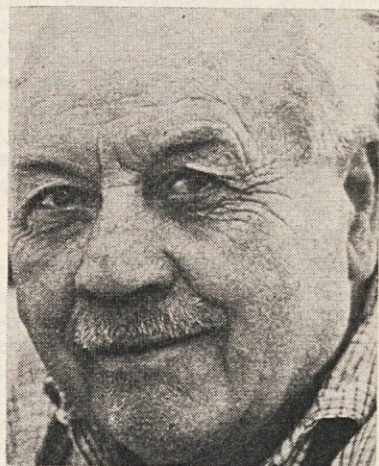
POT DO CILJA

Čeprav se krščansko življenje razvija vse skupaj, to je ne po kosih, je vendarle za naše razumevanje prikladnejše, če pregledamo ta razvoj pod dvema ločenima vidikoma: kot boj proti sovražnikom našega posvečenja in kot vedno tesnejše povezovanje z Bogom.

Negativni vidik

Negativni vidik duhovnega življenja je v boju proti vsemu, kar lahko ovira naše posvečenje. Te ovire so:

• GREH — Greh je „sovražnik številka ena“ našega posvečenja in dejansko edini sovražnik, saj nam je vse ostalo le toliko sovražno, kolikor izhaja ali vodi v greh. Greh je prostovoljni prestop božje volje. Sestavlja ga troje: prepovedana stvar, jasno spoznanje in svobodni pristanek volje. Po različnih stopnjah udeležbe teh treh sestavin

pot

Sveti Pavel, apostolska duša, ti pravi: „Pravični živi iz vere.“ Kaj počenjaš, da pušiš, da v tebi ta ogenj pojenjuje?

Prosi ponižno Gospoda, naj ti pomnoži vero! Potem boš z novo lučjo dobro razlikoval med stezami sveta in med svojo potjo apostola.

S kakšno ponižnostjo in s kašno preprostostjo pripovedujejo evangelisti dejstva, ki

razkrivajo slabotno in omahujočo vero apostolov! To zato, da ti in jaz ne izgubiva upanja, da bova dospela do nepremakljive in krepke vere, ki so jo kasneje imeli oni.

Kako lepa je naša katoliška vera! Daje rešitve vsem našim tesnobam in pomirja razum in polni srce z upanjem.

Prižgi svojo vero! Kristus ni nekdo, ki je minil, ni spomin, ki se izgublja v zgodovini. Živi! „Jezus včeraj

in danes in vedno!“ pravi sveti Pavel.

Bog je vedno isti. Manjka ljudi vere: in se bodo ponovili čudeži, o katerih beremo v svetem pismu. „Božja roka se ni skrčila!“

„Vse je mogoče tistemu, ki veruje.“ To so Kristusove besede. Kaj počneš, da mu ne rečeš z apostoli: „Pomnoži mi vero!“?

Vera, veselje, optimizem. A ne nespamet, da bi zapirali oči pred resničnostjo.

Apostol Pavel: „Mar ne veste, da so vaša telesa udje Kristusovi? Ali naj torej vzamem ude Kristusove in jih napravim za ude hotnice? ... Ali pa ne veste, da je vaše telo tempelj svetega Duha, ki je v vas, in da ga imate od Boga in niste svoji? Kajti za ceno ste odkupljeni. Poveljujte torej Boga v svojem telesu!“ (1 Kor 6, 15—20).

Sv. Ignacij Lojolski: „Vse v največjo božjo slavo.“

Pri nekem dejanju ločimo težak greh, mali greh in nepopolnost.

● **SVET** — Pod svetom mislimo na protikrščansko okolje, ki je popolnoma pozabilo na Boga in se povsem predalo zemeljskim čarom. Svet se razodeva predvsem v krivih načelih (oboževanje denarja, nasilja, egoizma), norčevanju iz vere, uživanju, škandalih.

● **NAŠ JAZ** — Največjega sovražnika nosimo v sebi. To je naš jaz, ki se razodeva predvsem v dveh smereh: v nagonskem strahu

„Gospod, če hočeš, me lahko očistiš.“ Kako lepa molitev, da jo pogosto ponavljaš z vero gobavca, kadar se ti zgodi, kar poznata Bog in ti. Ne bo dolgo, ko boš čul. Učiteljev odgovor: „Hočem, bodi čist!“

Ljudje imajo pritlikave poglede, prilepljene na zemljo, v dveh dimenzijah. Ko zaživiš nadnaravno življenje, boš prejel od Boga tretjo dimenzijo: višino, z njo pa relief, težo in prostornost.

Navadi se reči nel

pred slehernim trpljenjem in v nenasični sli po uživanju. Razumljivo je, da je strah pred trpljenjem velika ovira posvečenja, saj to zahteva prav popolno odpoved sebi. Sla po uživanju pa lahko predstavlja celó nevarnost za večnost pri Bogu.

Pozitivni vidik

Pozitivni vidik duhovnega življenja je v načinih, s katerimi razvijamo v sebi božje življenje. Glavni načini so:

● **ZAKRAMENTI** — Zaradi pogostosti prejemanja prihajata v poštev predvsem dva zakramenta: sprava in evharistija. Evharistija je v svoji dvojni stvarnosti, to je kot daritev in kot obhajilo, zaradi osebnih Kristusove navzočnosti v njej sploh najmočnejši vir božjega življenja. Pa še to odličnost imajo zakramenti, da delujejo sami od sebe, če jim ne postavljamo ovir. Medtem ko je pri vseh drugih sredstvih posvečenja iniciativa na naši strani, je pri zakramentih ta pri Bogu.

● **KREPOSTI** — Kreposti, ki jih dobimo v zametku skupaj z božjim življenjem pri krstu, morajo prav tako rasti kot ono. Gre predvsem za tri božje kreposti, to je za tiste, ki nas povežejo naravnost z Bogom. To so: vera, upanje in ljubezen. Potem pa za moralne kreposti, to je tiste, ki se nanašajo na sredstva našega posvečenja in šele posredno na Boga. Med njimi so na prvem mestu glavne štiri: razumnost, pravičnost, srčnost, zmernost. Z rastjo božjega življenja v nas in s ponavljanjem dejanj teh kreposti te v nas rastejo.

● **MOLITEV** — Molitev je pogovor z Bogom: z njo ga hvalimo in ga prosimo za stvari, potrebne za večno življenje. Bog je določil, kaj naj se v svetu zgodi in prek katerih vzrokov. Med te vzroke je vključil molitev. Ne da bi mi z molitvijo spreminjali božje načrte: z njo le vstopamo vanje. Če govorimo po človeško: Bog je določil, da bo to in to stvar takó in takó naredil, če ga bo ta in ta zanj

prosil. Tako pojmovana je molitev zares velesila.

● **DRUGOTNA SREDSTVA** — Poleg omenjenih treh glavnih poti za zvezo z Bogom je še vrsta stranskih. Mednje štejemo: vajo v božji pričujočnosti, izpraševanje vesti, življenjski načrt, duhovno branje in druge.

S tem je v skopih obrisih začrtana struktura verskega življenja: njen cilj in sredstva, ta zadnja negativna in pozitivna. Po tej poti je mogoče varno priti do cilja, do Boga. Seveda pa je treba za to pot veliko energij, božjih in naših.

Svetemu župniku iz Arsa Janezu Vianneyu se je neki župnik pritoževal nad nevero svojih vernikov in nad neuspešnostjo svojih naporov. Pa mu je ta odgovoril: „Ali ste pridigali? Ali ste molili? Ali ste se postili? Ali ste se bičali? Ali ste spali na trdem? Dokler se ne odločite za vse to, se nimate pravice pritoževati.“

Sv. Frančišek Asiški: „Ubogo moje telo, odpusti mi, a vedi, da s teboj na tem svetu tako slabo ravnam, ker te imam zelo rad in hočem, da bi bilo večno srečno.“

cerkev živi in vpliva

● 17. novembra je obiskal jugoslovanski zunanji minister Minić papeža. En dan prej pa se je razgovarjal z nadškofofom Casarolijem, tajnikom vatikanskega sveta za javne cerkvene zadeve, in mons. Caprilom, namestnikom državnega tajnika apostolskega sedeža.

V razgovorih so ugotovili, da so odnosi med Cerkvijo in državo v Jugoslaviji posebno dobri v Sloveniji ter Bosni in Hercegovini. Minić je pozitivno ocenil delo Cerkve med zdomci. Apostolskemu sedežu se je zahvalil, da je z ustanovitvijo slovenske škofije v Kopru dokončno uredil cerkvene meje med Italijo in Jugoslavijo.

Nadškof Casaroli je Miniću omenil dve težavi, ki zadevata Cerkev v Jugoslaviji: obiskovanje verskega pouka otrok in mladine ter verske oddaje na radiu in televiziji.

● Papeška kongregacija za katoliško vzgojo je objavila listino „Katoliška šola“. Listina omenja, da so po mnogih državah poleg drugih šol tudi samostojne katoliške šole. Te omogočajo mladim temeljito in sodobno vzgojo ter jih pripravljajo na delo v korist narodu, družbi in Cerkvi.

Posebna vrednost teh šol je prenašanje krščanske kulturne dediščine na mlade rodove. Te šole dajejo mladim možnost, da črpajo iz krščanskih vrednot bogastvo, ki so ga bili deležni pretekli rodovi, obenem pa da v luči krščanskega svetovnega nazora iščejo izpopolnitev svoje osebnosti za uspešno delovanje v sedanjem in jutrišnjem svetu.

Listina omenja, da bi bila ukinitv takih šol „neprecenljiva škoda za kulturo, za človeka in njegov naravni in nadnaravni smoter“.

in če pride obup do vrha?

tedaj zakriči!

Danes sem bil živčen, raztresen, nejevoljen sem sprejemal stranke, se jezil na usluge, ki sem jih v preveliki gorečnosti obljubil, in še celo na prijatelja, ki mi je začel naštevati posledice svoje rane na želodcu.

Vrh vsega me je čakal na mizi časnik, ki je prinašal zanimive športne novice, in zelo privlačna revija.

Nekaj časa sem se potikal sem in tja, nato sem stopil v cerkev. Prepričan sem bil, da ne bom dolgo tam, ker se mi ni ljubilo moliti.

Z veliko težavo sem ostal v klopi pet minut. Upiralo se mi je. Da bi se iskreno poslovil, sem odkrito priznal: „Gospod, ne ljubi se mi moliti. Nima smisla vztrajati. Oprosti mi! Grem. Bom pa ob drugi priložnosti, ko bom bolj razpoložen.“

Te besede sem ponovil enkrat, dvakrat, trikrat in sploh ne vem, kolikokrat. Toliko vem, da sem šel iz cerkve čez eno uro.

ali je Bog naredil avto?

Družina se je peljala z avtom po gorski cesti. Oče je vozil, mater pa je veličastna pokrajina navdušila in je rekla otrokom: „Glejte, vse to je naredil ljubi Bog!“

Petletni sin je vprašal: „Ali tudi avto?“

Mati: „Ne, avta pa ni naredil.“

„In cesto?“

„Ne, tudi ceste ne.“

„Pa most?“

„Ne, ni ga naredil Bog.“

Mali nato: „Hm, torej ljubi Bog ni ničesar naredil.“

Pogovor je ubral napačno smer. Kaj je bilo narobe? Mati ni

In zdaj se počutim sproščenega, vedrega, zadovoljenega, kar se mi redkokdaj zgodi. Pomiril sem se sam s sabo in z vsemi nadležneži tega sveta.

Če boš čakal na to, da boš molil, ko se ti bo ljubilo, se boš pošteno opekel. Moraš imeti pogum, da boš molil tudi takrat, ko se ti ne ljubi, in še posebej takrat.

Kar povej Bogu, da se ti ne ljubi moliti, kot sem napravil jaz! On prav dobro razume in te bo tako le pomiril: „Nič ne de. Dovolj mi, da te ljubim. Ostaniva nekaj časa v tišini.“

In v nekaterih okoliščinah se nikar ne vznemirjaj niti ob božjem molku! „Verovati moraš v Boga dolgih noči in v Boga temnih dni. Na najbolj temnem križišču te bo ta Bog zgrabil za roko in ti rekel: „Tukaj sem!“ (C. Wagner).

„Ne ljubi se mi moliti.“ Prav v tem trenutku je potrebna in celonujna molitev. To je „ugoden tre-

nutek“ in zato nikar ne čakaj drugega!

Ali nisi nikdar videl v planinah, kako nekatere cvetlice zrastejo v skalnih razpokah?

Najbolj sproščena molitev se porodi po dolgi duhovni suši in v najbolj samotnem kraju.

— — —

Ko te zgrabi obup in ti življenje postane neznosno breme; ko čutiš, da se ti tla majejo pod nogami in se ti težave zarde nepremagljive; ko se je trdnost nalomila in so se vzori zasenčili; ko se ti je hinavščina zagnusila in se ne moreš na nikogar zanesti; ko so jo tudi prijatelji drug za drugim popihali in ni nikogar, ki bi ti podal roko; ko moraš z grenkobo priznati: „Prav mene mora vse doleteti!“, takrat praviš: „Ne morem več! Preveč je vsega! Vse je zaman, vse je nesmisel! Cela vrsta porazov; ni vredno, da se trudim. Cel svet se mi gnusi. Nič več ne razumem.“

Takšno škodo je slovenskemu narodu povzročila družbena ureditev po zadnji vojni z ukinitvijo mnogih katoliških šol.

☉ Konec novembra je sprejel jugoslovanske škofo papež v svoji zasebni knjižnici.

Zagrebski nadškof Kuharič je pri opisovanju sedanjega položaja v Jugoslaviji med drugim dejal: „V naši domovini je tudi danes versko, katoliško življenje stanko iz svetlobe in senc. Politični sistem podaja z zakonodajo svoje gledanje na skoraj vse razsežnosti življenja: na vzgojo, preobrazbo sveta, razlago življenja in človekove poklicnosti, in sicer brez kakršnega koli pogleda v nadnaravnost. Cerkev, ki se nahaja v svojevrstnem položaju, se zaveda teh težav. Ve, da je njeno poslanstvo oznanjati ljudem večnostno naravnost njih življenja in posredovati vsemu delovanju duhovno razsežnost. Njeno

čisto prav odgovorila. Na vprašanje o cesti bi bil pravilen odgovor: „Naredil jo je ljubi Bog skupaj z ljudmi. Bog je naredil zemljo in gore, po katerih lahko delamo ceste. Nato je pa rekel: „No, zdaj imate vse to. Dal sem vam glavo in roke, zdaj pa vse dobro premislite in naredite ceste!“

Nevarno je, da bi videli božjo dejavnost samo v naravi. Tehnika bi bila potem za otroka stvarnost brez Boga. Vrhu tega bo dobil vtis, da najzanimivejše stvari — avto, grabež, žerjav — nimajo z Bogom nobene zveze in da ga najdemo le pri marjeticah in hroščih. In je že čisto tam, da si bo predstavljal Boga kot nekakšnega dedka, ki ga tehnika preseneča, presega in je do nje nekoliko hladen.

Otrokom mora postati jasno, da ima Bog besedo tudi pri

tehnikih. Morda takole: „Nedavno sem ti povedal, kako je Bog pripravil vse, s čimer morejo ljudje delati ceste. Pogosto morajo dolgo iskati, preden odkrijejo, kaj vse je meči narediti s stvarmi, ki nam jih je Bog pripravil. Pomisli samo na avto! V začetku ljudje niso poznali kolesa, ki bi se vrtelo. Trajalo je več tisoč let, da so ga iznašli. In Bog je rekel: „Ste ga končno odkrili?“ Treba pa je iznajti še veliko več. Potem so s kolesi naredili voz, ki so ga vlekli konji. In mislil si je: „Saj imajo železo, gumo, bencin in električni tok. Kdaj bodo torej naredili prvi avto?“ Čez več stoletij so prišli tudi do tega. Vse naše iznajdbe je imel Bog v načrtu že od začetka, ko je ustvaril tak svet: radio in televizijo, podmornico in vesoljske rakete. Veliko stvari pa, ki nam

jih je Bog namenil, še nismo iznašli.“

— — —

Moramo pa otrokom govoriti o tem še drugače. Izvrsten način si je izmislila neka verna židinja, ki je dala otroku tole globokoumno opozorilo: „Ko pritisneš na stikalo, pomisli na dobrega Boga: on nam daje čudoviti tok, ki nam razsvetljuje sobo, nas greje, poganja pralni stroj, daje hladilniku hlad, prižge avto ter nam po radiu in televiziji prinaša v hišo glasbo in mnogo slik.“

Opozorilo na električni tok, katerega delovanje otrok spoznava na mnogih krajih, in še povezava z uporabo stikala sta zelo posrečena. Na ta način lahko otroci tega tehničnega sveta veliko močnejše izkusijo Boga darovalca kakor pa v cvetu ali v hrošču.

poslanstvo je izpolniti in braniti težnje ljudi, ki so zakoreninjene v njih naravi ter v razodetju. V našem času in tudi pri nas je navzoč Bog Odrešenik, živi Gospod vstajenja in oživljajoči sveti Duh. Zato ljudje dobre volje notranje čudovito napredujejo, bodisi v izpovedovanju vere, bodisi pravno, in to za ceno nemajhnih žrtev. Tudi danes cvete junaška velikodušnost, večja se skrb za pravičnost, na delu je resnična ljubezen.“

Papež je v odgovoru med drugim rekel: „Niso vam in nam neznane nekatere težave, ki se tu in tam javljajo pri vas. Podvojiti boste morali prizadevanja, da bo v Gospodovem vinogradu vedno zadostno število delavcev. Treba je tudi spodbuditi vse ude cerkvenih občestev, da bodo gojili in pospeševali duhovne poklice. V vaši domovini se v šolah in raznih spisih širi tako imenovani ‚znanstveni materializem‘ in zato nastajajo težave pri verskem pouku. Treba je dati katehezi otrok in mladostnikov takšen pomen, kakršnega ne more imeti nobena druga dejavnost. Treba je spodbujati tudi katoliške starše, da se bodo zavedali osnovne in glavne naloge in da bodo dajali svojim otrokom z versko vzgojo in verskim pričevanjem dober zgled. S pomočjo ustrezne in modre kateheze oblikujte kristjane tako, da bodo dosegli resnično zrelost, se pravi, da bodo evangeljsko označeno prevedli v življenje v vseh okoliščinah, pa naj bodo ugodne ali neugodne, in da bodo za to označeno pogumno pričevali pred komer koli.“

● V začetku decembra je praznovala nemška katoliška tiskovna agencija KNA srebrni jubilej. Pripravili so slavnostno akademijo, bavarska deželna vlada je pa privedila sprejem za vodilne predstavnike krščanskega tiska in za ljudi iz cerkvenega in javnega življenja. Kardinal Ratzinger iz Münchna je poudaril, da mora tiskovna agencija razvijati „poštenost obveščanja“, sicer postane obveščevalna tehnika nečloveška.

Prevzame te malodušnost, premelevaš svoja razočaranja in se predajaš obupanosti. Ko brskaš po svoji notranjosti in se znajdeš prazen, sam, utrujen, razočaran, ničesar zmožen; ko si prišel do dna; ko si vse izgubil: dostojanstvo, čast, svobodo, pogum, načrte; ko se ti ne ljubi več živeti — takrat ti ostane še ena možnost: Zakriči! Tvoj zadnji pripomoček in zadnja možnost za rešitev je krik.

Bodi prepričan, da se tvoj krik ne bo izgubil v puščavi spiošne brezbrzičnosti. Morda pojdejo milijoni mimo tebe popolnoma ravnodušno. Nekdo pa bo sprejel tvoj krik: Bog. Njegovo srce je vedno usmerjeno na valovno dolžino tistega, ki ne zmore nič drugega več kot kričati.

Vem, da dandanes premišljevanje v nekaterih krščanskih krogih ni preveč priljubljeno. Škoda.

Mnogi sploh ne mislijo več s svojo glavo. So kot pijana čreda. Nič svojega ne povedo. Ponavljajo gesla, besede, prazne fraze, kar so slišali in videli na plakatih in televizijskih zaslonih.

Če se hočemo otresti te praznine, puhlosti, plitkosti v govorjenju in obnašanju, se moramo vrniti k

Škof Deskur, ki vodi papeško komisijo za sredstva obveščanja v Rimu, je zatrdil, da Cerkev brani in zagovarja neodtujljivo pravico slehernega človeka do svobode obveščенosti. Kristjani se zavzemamo za vsestranski razvoj človeka, zato se zavzemamo tudi za razvoj obveščevalnih sredstev. Ta so tudi za dušnopastirsko nalogo Cerkve nujno potrebna in se jim Cerkev ne more odreči.

● Pred nedavnim se je zbralo na mirenskem gradu pri Novi Gorici nad sto katehetov in katehistinj k posvetovanju o delu s starši otrok in mladostnikov, ki obiskujejo verouk.

Glavno spoznanje razgovorov je bilo: Le starši lahko dajo otrokom

osebni razmišljanju. Brez premišljevanja se naš razum spremeni v navaden stroj za fotokopiranje, kar pa ne bi bilo preveč častno za nas. Z razmišljanjem kristjan spozna, da se tudi v najbolj zapletenih vsakdanjih dogodkih javlja Bog.

Ko govorim o premišljevanju, me bo gotovo kdo vprašal: „Kako to gre?“, oziroma bo želel od mene recept, metodo, napotek.

Zdi se mi najboljše, da zlasti v začetku nič ne mislimo na način. Vsak naj sam poskusi svojo metodo, ki naj bo zgrajena na treh preprostih osnovah:

— Neka misel, neka resnica ali dogodek, o katerem naj razmišljam, se vanj poglobim, ga razvijem in razložim.

— Neka oseba, s katero moram urediti svoje račune, jo vprašati, poslušati in vzljubiti.

— Vse, kar sem v času premišljevanja pridobil, moram vnesti v življenje, mora vplivati na ta dan in na določene razmere.

Pozneje, če bo treba, bom poskrbel, da nekoliko obogatim in spolnolim svojo „domačo“ metodo s tem, da prisluhnem drugačnim navdihom in spoznam še druge načine.

osnove verovanja, oni so jim skoraj edino veljavno in trajno merilo za vrednotenje različnih stvari in vzor, po katerem se otroci ravnajo. Najboljši verouk doseže manj kot poprečna vzgoja v družini. Vzgojati otroke pomeni spremljati jih, biti jim v oporo kot tisti, ki jim pomaga k rasti. To pa se v polnosti uresničuje le v domači družini, kjer otroci živijo.

Mnogi starši prepuščajo splošno vzgojo šoli, versko pa katehetu. Vendar to ni prav. Kjer je tako, je dolžnost katehetov, da prenesejo težišče vzgajanja v veri na starše. Skupaj z njimi naj pomagajo ustvarjati v družini pogoje za pristno versko ozračje, ki naj neprisiljeno posreduje otrokom verske in npravne vrednote.

Knjiga nas ne sme nikoli zado-
voljiti. Služi nam kot spodbuda, ni-
koli pa ne sme misliti, razglablja-
ti in prelevati namesto nas. Ne sme
postati taka enotna umetna hrana,
s katero dandanes hranijo otroke.

Ko te neka stvar zgrabi, knjigo
odloži! Knjiga ne sme postati av-
tocesta z brezhibnimi smerokazi,
ki določajo vozniškom pot po za-
črtanih pasovih in preprečujejo vsa-
ko nesrečo. Knjiga me usmeri na
pas, ki ga moram sam osebno
prehoditi in raziskati, in moram biti
pripravljen tudi na presenečenja
in težave. Morda bom prišel do
konca z ožuljenimi nogami, srce in

razum pa bosta bogata in moje ob-
zorje se bo razširilo.

Premišljevanje nima namena obo-
gatiti moje znanje, ampak pristriti
moje čute, spraviti v pogon moje
zmožnosti, okrepiti srce, razum in
pogled.

„Za filozofa je Bog predmet, za
človeka, ki moli, pa je oseba. Ta
se ne trudi, da bi nekaj zvedel
o njem, kot bi bil neko dejstvo
med drugimi dejstvi. Veren človek
stremi za tem, da bi postal po-
polnoma njegov“ (A. Heschel).

Dejstvo je, da je človek, ki pre-
mišlja, zmožen tudi misliti. „Samo
dve stvari bosta rešili svet: misel
in molitev. Nesreča je v tem, da
kdor misli, ne moli, in kdor moli,
ne misli“ (B. Marshall). Premi-
šljevanje bi to nesrečo odpravilo.

Alessandro Pronzato

Thomas Merton:

ŽIVLJENJE IN SVETOST

Svetovno znani pisatelj Tho-
mas Merton (1915—1968) je po-
leg mnogih knjig napisal tudi
kratko delo ŽIVLJENJE IN SVE-
TOST. Kartuzija Pleterje je pre-
vod te knjige dala lani na slo-
venski knjižni trg. Iz nje izpisu-
jemo nekaj odstavkov:

Priznati moramo, da zakonski
stan zaradi svojega bistva neko-
ga prav tako posveti kot redov-
niški stan in lahko včasih za-
hteva še več žrtev in samozata-
jevanja kot ta, tako da bi bil v
posameznih primerih celo učin-
kovitejši kot žrtve redovniškega
življenja. Kdor dejansko bolj
ljubi, bo bližje Bogu, pa naj bo
že svetni človek ali ne.

Menihi imajo važno vlogo v
Cerkvi. Njihove molitve in sve-
tost so nenadomestljive vred-
nosti za vso Cerkev. Njihov
zgled uči svetnega človeka, da
prav tako živi kot „tujec in po-
potnik na tem svetu“ ter otr-
gan od tvarnih dobrin, ohranja
svojo krščansko svobodo sredi
mestnega vrveža, ker hoče biti
všeč samo Kristusu in mu slu-
žiti v sočloveku.

Gola resnica je, da ne bomo
nikoli sposobni razumeti, kaj
pomeni beseda „svetnik“, pre-
den se ne zavemo, da mora člo-
vek, preden postane svetnik, bi-
ti predvsem človek v vsej člo-
večnosti in krhkosti svojega se-
danjega stanja. Zato svetost ni
nekaj manj človeškega, ampak
je nekaj še bolj človeškega. To
pa vključuje večjo sposobnost
za trpljenje, razumevanje in sim-
patijo, prav tako pa tudi za hu-
mor, za veselje, za cenitev do-
brega in lepega v življenju.

Naš odgovor Kristusovemu
klicu ni v tem, da molimo ne-

štete molitvice, opravljamo de-
vetdnevnice, prižigamo sveče
pred kipi svetnikov ali da jemo
ob petkih ribe. Prav tako tudi
ni samo v tem, da smo navzoči
pri maši ali da prinašamo raz-
lična premagovanja samega se-
be. Vse te stvari so lahko prav
dobro v polni povezavi s krščan-
skim življenjem. Zunaj te po-
vezave pa so lahko versko brez-
pomembne, prazne kretnje.

Naš odgovor Kristusu pome-
ni, da vzamemo nase odgovor-
nost, da bomo v vsem iskali in
vršili Očetovo voljo. To je bilo
namreč bistvo Kristusovega živ-
ljenja na zemlji, njegove smrti
in njegovega vstajenja.

Osnovno načelo, ki naj ga
vsakdo prizna, je, da vsakdo po-
trebuje druge in da je vsakdo
dolžan služiti drugim.

Cerkev je sicer vidna in jo
lahko jasno spoznamo v njenih
naukih, vodstvu in bogoslužju.
A to so zunanje poteze, skozi
katere lahko vidimo notranje iz-
žarevanje njene duše. Ta duša
je sveti Duh sam.

Najbolj posvečujoče dejanje,
ki ga lahko opravi kristjan, je, ko
prejme Kristusa v evharistični
skrivnosti: tu je skrivnostno de-
ležen njegove smrti in njegove-
ga vstajenja ter postane v du-
hu in v resnici eno z njim.

Edino, kar apostol Pavel za-
hteva od nas, je, da „hodimo“
(to je: živimo) ne „po mesu“,
ampak „po duhu“. „Meso“ ne
pomeni samo počutnosti in raz-
uzdanosti, ampak sploh pril-
agodljivost svetu in ozir na to,
„kaj bodo ljudje rekli“, ali na
družabne predsodke. „Mesu“ se
pokorimo, kadar sledimo pravi-
lom predsodkov in samozado-
voljstva, pobožnjaštva in rasiz-
ma, praznoverja in častihlepa
in lakomnosti.

no,
to pa
od doma

(nadaljevanje s 3. strani)

Sloveniji preusmerjenih že okoli 12.000 kmetij, ki so usmerjene predvsem v živinorejo.

*

AJDOVŠČINA — Tu so sklenili, da bodo ustanovili lokalno radijsko oddajno postajo za ajdovsko občino. Lokalno radijsko postajo v Ajdovščini naj bi uredili v prostorih Rekreacijsko-športnega centra Police.

AJDOVŠČINA — Ob državnem prazniku so v kolektivu „SGP Primorje“ izročili namenu 2400 kvadratnih metrov prenovljenih mehaničnih delavnic, novo jedilnico, v kateri je prostora za več kot 200 ljudi, ter nove pisarne in garderobe.

BRASLOVČE — Tu so pred kratkim izročili namenu novo šolo. Nova šola ima 12 učilnic, telovadnico, kuhinjo in večnamenski prostor. Potrebnih 12,5 milijonov so prispevali občani s sredstvi samoprispjevka, nekaj kredita pa je zagotovila republiška izobraževalna skupnost.

BUKOVJE — V Bukovju pri Postojni je bila 3. decembra slovesnost ob otvoritvi obnovljenih prostorov kulturnega doma. Na slovesnost so v kulturnem programu nastopili domači moški zbor, mešani pevski zbor Studeno, člani bukovške dramske skupine in učenci tamkajšnje osnovne šole.

CELJE — „Lik Savinja“ je dobil novembra novo furnirnico. Novo furnirnico so v Celju zgradili v rekordnem času, kar je tudi eden od razlogov, da niso prekoračili predvidene vrednosti 156,6 milijonov din. Z novo furnirnico bo „Lik Savinja“ kmalu največji izdelovalec furnirja v državi.

iz slovenskega tiska

Z izrezki iz slovenskih revij in časopisov, ki izhajajo doma in po svetu, skušamo zasledovati dogajanje med Slovenci. Za utemeljenost komentarjev in mnenj ne odgovarjamo.

NAS TEDNIK

POHOD PO DVOJEZIČNI KOROŠKI — OD PLIBERKA DO BRDA

Ganljiv sprejem so doživeli udeleženci nedeljskega pohoda (4. dec. 77) na Ziljo na svojem cilju na Brdu pri Šmohorju. Slovenski rojaki iz Roža in Podjune so v gostilnah kaj kmalu postali domači z domačini, ki so bili veseli, da jih kdo pride obiskat v te oddaljene in osamljene kraje.

V imenu domačinov je pozdravil demonstrante kmet Franc Wutti. Na kratko je predstavil svoj kraj, dejal, da tu še veliko ljudi govori doma slovensko, da pa je žal kulturno življenje precej zamrlo in da ga bo treba poživiti. Vabil je demonstrante, naj večkrat pridejo k njim v te lepe kraje, vsem, ki so prišli, pa je dejal: „Pomagajte nam!“

Predsednik *Narodnega sveta koroških Slovencev* dr. Grilc je dejal, da bi vsakdo od udeležencev pohoda na Ziljo danes rajši sedel v topli sobi, vendar sili resnost položaja vse tudi k takim nenavadnim akcijam. Dejal je, da živijo Slovenci od Djekš do Jezerskega vrha, od Labota pa do Šmohorja 1400 let, četudi nekateri želijo njihovo smrt, predvsem pa, da živijo tu v Ziljski dolini, četudi je avstrijska vlada zbrisala na papirju to dolino z dvojezičnega ozemlja. Dr. Grilc je dejal, da se bo boj nadaljeval kljub dnevnim policijskim zasledovanjem in zasliševanjem, kljub 30 sodnijskim postopkom proti slovenskim aktivistom. Vse to dela ista policija, ki je 1972 asistiral podiralcem dvojezičnih napisov.

Dr. Zwitter, predsednik *Zveze slovenskih organizacij*, sam rojen Ziljan, je spregovoril Ziljanom v ziljskem narečju. Apeliral je na ziljske Slovence, naj ostanejo zvesti izročilu svojih očetov, naj še naprej skrbno negujejo svojo lepo materinščino, naj se ne bojijo „žebirati“ slovensko pred žandarji, na uradih in v drugih kanclijah, v šoli in cerkvi.

Nato je bila prebrana in soglasno sprejeta resolucija:

Udeleženci pohoda opozarjamo javnost na trenutno stanje na Koroškem, ko z uradne strani vedno spet ponavljajo neresnične trditve o „rešenem“ manjšinskem vprašanju in o „izpolnjenih“ določilih členu 7 — dejansko pa se je položaj manjšine z zadnjo zakonodajo bistveno poslabšal. Ta pohod je znak solidarnosti med koroškimi Slovenci, od tistih, ki so jih s sedanjo zakonodajo še priznali, in do onih, ki so bili s to zakonodajo oropani vseh pravic in narodno gledano izbrisani. Prav tako pa znak solidarnosti med pripadniki obeh narodov na Koroškem, ki se skupaj borita proti zoževanju demokratičnih pravic v Avstriji.

Nikjer v Evropi ni toliko političnih procesov kot v Avstriji proti koroškimi Slovencem. Ti procesi pomenijo hudo kršitev človekovih pravic in dejansko zožujejo demokratične pravice v Avstriji.

Bela knjiga, ki jo je izdal urad zveznega kanclerja, je navaden propagandni papir, ki naj v domači in mednarodni javnosti opraviči zavrženo manjšinsko politiko Avstrije. Vrh tega ima ta papir tudi nalogo, da odvraca od problemov južne Koroške. Eden temeljnih problemov je brez dvoma gospodarska nerazvitost južne Koroške.

Ne nazadnje je današnji pohod znak solidarnosti s Slovenci v Ziljski dolini, za katere nekateri vidni koroški politiki trdijo, da jih ni več.

Naš pohod ni namenjen ustvarjanju nemira na Koroškem, temveč je

volnenih tkanin in razvijali predilništvo.

LJUBLJANA — Na osnovni šoli Barje je bila odprta razstava z naslovom „Narava, zdravje, lepota“. Razstavo so pripravili učenci po programu jugoslovanskih pionirskih iger. Svoj prispevek je dala tudi lovska družina Barje, da so si lahko obiskovalci ogledali vrsto eksotičnih, domačih in v naravi živečih ptic.

LJUTOMER — V Ljutomeru kulturna skupnost že več let obnavlja Dom kulture. Doslej so že vložili za funkcionalno ureditev prostora 4,2 milijona dinarjev. V zadnjem času pa so začeli obnavljati še dvorano, ki bo dobila nov balkon in sedeže in bo na ta način postala bolj primerna in sposobna za razne prireditve.

LOKA PRI ZIDANEM MOSTU — Tu so odkrili spominsko ploščo slovenskemu sadjarju, pesniku in kipniku Dragotinu Ferdinandu Ripšlu, katerega pomembno in pestro delo je predstavil prof. dr. ing. Franc Adamič z ljubljanske biotehnične fakultete. Ob tem je izšla tudi brošura, ki prikazuje Ripšlov pomen za razvoj slovenskega in posavskega sadjarstva.

MARIBOR — Skupina književnikov iz Maribora je pred kratkim gostovala na avstrijskem Koroškem. Na povabilo Slovenske prosvetne zveze iz Celovca so pisatelji pripravili literarni večer v prijaznem planinskem naselju Sele, kjer uspešno deluje Slovensko prosvetno društvo „Herman Velik“.

MARKOVCI — Za jezom v Markovcih, ki je sestavni del zadnje hidroelektrarne v verigi dravskih elektrarn, je nastalo jezero, kajti bazen so že napolnili z vodo. V 4,2 kvadratna kilometra velikem zajetju se je nabralo vode nekaj več kot štiri milijone kubičnih litrov. To polnjenje je bilo le poskusno.

MEŽICA — Srečanje s slovenskim pesnikom Andrejem Kokotom iz Celovca, ki je bilo v dvorani hotela Peca v Mežici, je bila osrednja prireditev ob „mesecu knjige“ v ob-

KARDELJEV OBISK V ZDA

67-letni Edvard Kardelj, eden devetih sopedredsednikov SFRJ in član predsedstva Zveze komunistov Jugoslavije, je bil od 28. septembra do 5. oktobra na uradnem obisku v Washingtonu. V Carterjevem imenu ga je tja povabil ameriški podpredsednik Mondale med svojim kratkim, a burnim majskim postankom v Beogradu.

Vzrokov za obisk je bilo več, namen pa samo eden. Ameriško politično vodstvo je po srčnem preučevanju stanja v Jugoslaviji ob pričakovanju Titove smrti prišlo do sklepa, da je Kardelj njegov najverjetnejši, čeprav še sporni naslednik. Tako zagotovilo je dobilo od Tita samega, najbrž tudi v pismu, ki ga je Kardelj prinesel od njega predsedniku Carterju.

Na ameriški strani je bil edini namen pri Kardeljevem obisku ugotoviti iz oči v oči, če je voljan izpolniti določene pogoje za ameriško zaslobo njegovi predsedniški kandidaturi ter za politično in vojaško pomoč ob morebitnem sovjetskem napadu na Jugoslavijo po Titovi smrti. Carterjeva vlada se za razliko od prejšnjih ne bo več zadovoljevala z uradnimi izjavami o prijateljstvu in sodelovanju navzlic različnim družbenima in gospodarskima sistemoma ob spoštovanju popolne neodvisnosti in podobnem, ko bi hkrati Jugoslavija po starem tiru nasprotovala ameriškim koristim, kjer bi jim na svetu le mogla. Pogoji za ameriško bodočo pomoč in varuško sodelovanje so naslednji:

● Jugoslavija mora postati resnično in objektivno nevtralna, in taka ostati v vsaki, za njen socializem še tako neprijetni situaciji.

● Mora privoliti v vojaško sodelovanje z NATOm po njegovih širših in posebnih načrtih za njeno obrambo in pod njegovim poveljstvom. (Ameriško obrambno ministrstvo že dve leti pripravlja načrte za morebitni zahodni vojaški nastop v podporo SFRJ. Toda ta je doslej vztrajala, da bi morale vse ameriške in druge sile biti pod poveljstvom njenih generalov, njihova oporišča za operacije na Hrvaškem in v Sloveniji, kot prvem cilju sovjetskega vdora, pa omejena na zelo majhen del severnega hrvaškega Primorja).

● In nazadnje, Jugoslavija se mora obvezati k postopni uvedbi prave politične in gospodarske demokracije po Titovi smrti.

Da je šlo pri Kardeljevem obisku v Washingtonu izključno za to, je videti iz njegovega sporeda. Edina pomembna dogodka v njem sta bila enourni sprejem pri predsedniku Carterju v Beli hiši in tričetrturni Kardeljev posvet z Brzezinskim, predsednikovim svetovalcem za državno varnost, se pravi, arhitektom Carterjeve zunanje in vojaške politike.

Sij slovenske svobode, Buenos Aires, 15. novembra 1977, str. 7.

SVOBODNA SLOVENIJA

ESLOVENIA LIBRE

UGOTOVITVE SAHAROVOVE KOMISIJE

V Rimu je bilo od 25. do 29. novembra drugo zasedanje tako imenovane Saharovove komisije, ki proučuje in opozarja na kršenje človekovih pravic v državah sovjetskega bloka, vključno v Jugoslaviji. Člani organizacije so sovjetski in drugi disidenti v izgnanstvu, odvetniki ter razni politični funkcionarji z vsega svobodnega sveta. Na letošnjem zasedanju se je zbralo 80 članov različnih narodnosti, med njimi tudi znani lovec na nacistične vojne zločince Simon Wiesenthal.

Najbolj dramatičen moment zasedanja je bilo predvajanje filmske poslanice Andreja Saharova, ki jo je le-ta pretihotapil iz Moskve v Rim: v njej sporoča komisiji, da je „represija v vzhodni Evropi ljudstvom popolnoma spremenila mentaliteto“.

Poleg Saharovovega filma je bil središče zanimanja na zasedanju ukrajinski kardinal Slipyj, ki je izjavil, da je bila ukrajinska Cerkev leta 1946 praktično likvidirana s policijskim terorjem, mučenji, preseljevanjem vernikov in z zapori. Nad 1500 ukrajinskih duhovnikov je bilo večinoma postreljenih ali pa so pomrli po ječah.

Svobodna Slovenija, Buenos Aires, 1. decembra 1977, str. 2.

iz tujega tiska

Z izrezki iz tujih časopisov osvetljujemo življenje v domovini. Izbor komentarjev skuša biti čim tehtnejši.

MIHAJLOV IZPUŠČEN IZ ZAPORA

Predčasno iz zapora izpuščeni jugoslovanski režimski kritik Mihajlov je označil pomilostitev 218 političnih jetnikov v svoji deželi kot „prvi uspeh“ beograjskega nadaljevalnega srečanja evropske varnostne konference. V razgovoru s tujimi časnikarji je v Beogradu izjavil, da ne misli Jugoslavije zapustiti, dokler ne bo gotov, da se lahko vsak čas vrne.

Beograjski odvetniški krogi so bili razočarani, da je bilo od 218 pravnomočno obsojenih političnih jetnikov, ki so bili ob državnem prazniku 29. novembra pomiloščeni, izpuščenih na svobodo kvečjemu 170. Ostalim so bile zaporne kazni le skrajšane.

Po uradnih podatkih je bilo v jugoslovanskih zaporih nad 500 takšnih jetnikov. Mihajlov je bil februarja 1975 zaradi dozdevne protidržavne propagande v kritičnih člankih, objavljenih na Zahodu, obsojen na sedem let zopora.

V Beogradu se je v stanovanju prijatelja in režimskega kritika in nekdanjega Titovega namestnika Djilasa zahvalil vsem, ki so se trudili za njegovo pomilostitev, med njimi *amnesty international* in *Društvo za človekove pravice* v Frankfurtu. Brez „srečne okoliščine“ beograjske nadaljevalne konference bi po njegovem mnenju do pomilostitev nikdar ne prišlo.

Mihajlov se je pohvalno izrazil o boju ameriškega predsednika Carterja za človekove pravice. Prvikrat je na Zahodu neki tok, ki „vprašanje totalitarizma resno jemlje“. „Samo misel o človekovih pravicah lahko postavimo nasproti totalitarizmu,“ je rekel. „To je iskra, ki bo rešila svet.“

Frankfurter Allgemeine Zeitung, Frankfurt, 28. novembra 1977.

Po treh letih in dveh mesecih zopora je bil Mihajlov izpuščen na svobodo. V petek zvečer se je naenkrat znašel s tremi sojetniki v dežju pred vrati zopora v Sremski Mitrovici, še v zeleni zaporniški obleki, ker so se hoteli kolikor moč brž znebiti „državnega sovražnika“ in mu niso dovolili, da bi po telefonu prosil svojega odvetnika za civilno obleko.

S tremi dolgimi gladovnimi stavkami si je oskrbel boljše razmere v zaporu ta v svojem misijonskem zagonu osamljeni bojevniki proti komunističnemu totalitarizmu in za „svobodni socialistični večstrankarski sistem“.

Takrat je bil Mihajlov obsojen zaradi člankov v priznanih zahodnih časopisih, v katerih je izrazil ne neosnovano skrb, da bi jugoslovanski samoupravni socializem ne zdrknil nazaj v stalinistično ravnanje. Na honorar z Zahoda je bil nujno navezan. Beograjske oblasti so mu namreč onemogočile sleherno možnost dela pa tudi izselitev, potem ko je bil že prej zaradi „žaljenja Sovjetske zveze“ obtožen in zaradi „obrekovalnih poročil o Jugoslaviji“ vržen za tri leta in pol v ječo.

Razvoj „Mihajlovovega primera“ je vedno odsev spreminjajočih se jugoslovansko-sovjetskih odnosov. Trenutna „zelo nizka točka“ med Beo-

čini Ravne na Koroškem. Na prireditvi je bil recital Kokotovih pesmi, zatem pa še pogovor s tem koroškim pesnikom, ki je v zadnjih letih izdal že več knjig.

MURSKA SOBOTA — V znamenju „tedna starejših občanov“ v soboški občini je soboška krajevna skupnost v sodelovanju s člani Rdečega križa pripravila v hotelu „Diana“ srečanje, ki se ga je udeležilo okoli 350 starejših ljudi. Starejše ljudi so lepo pogostili in jim podarili darila. Za pisan kulturni spored pa so poskrbeli dijaki soboške gimnazije.

ORMOŽ — V dvorani Delavske univerze v ormoškem gradu so se pred kratkim sešli študentje ormoške občine. Na tem delovnem sestanku so se pogovorili o delu in težavah, s katerimi se srečujejo. Med drugim so obravnavali tudi predlog, da bi se po končanih študijih v večji meri odločali za zaposlovanje v domačem kraju in ne odhajali v tujino.

PREBOLD — Ob koncu novembra lani so v Preboldu odprli nov zdravstveni dom, za katerega so dali na razpolago finančna sredstva regionalna in občinska zdravstvena skupnost, občani s samopriskevkom in pa občina. V domu so prostori za splošno medicino, otroški in ginekološki dispanzer in za zobno ambulanto.

PTUJ — Tu je bilo pred kratkim drugo republiško prvenstvo in razstava sobnih ptic, ki so jo v športni dvorani „Mladika“ vzorno organizirali člani tri leta starega ptujskega društva za varstvo in vzgojo. Med številnimi visoko ocenjenimi pticami so za šampiona proglasili križanca ptujskega rejca Vekoslava Lašiča.

RIMSKE TOPLICE — Celjska turistična zveza, ki že več let podeljuje priznanja turističnim delavcem, društvom in vzornim gostinskimi obratom, je proglasila za najboljšje turistično društvo v preteklem letu društvo v Rimskih Toplicah.

ROGAŠKA SLATINA — Tu so z vgraditvijo temeljnega kamna za

novno pekarno začeli investicijo, ki jo območje šmarske občine že nekaj let pričakuje. Nova pekarna, ki jo bo v kraju zgradil celjski Merx, bo končana prihodnje leto in bo območju zagotovila kakovostno preskrbo s kruhom in drugimi pekarskimi izdelki.

ROGAŠKA SLATINA — Tu so decembra praznovali dva jubileja: 50-letnico obstoja steklarne in 30-letnico Steklarske šole. Letos bodo v steklarni ustvarili okrog 150 milijonov dinarjev prihodka. Izvoza bo za okrog 75 milijonov — v celoti na konvertibilno tržišče. Največ stekla gre v Združene države Severne Amerike, pošiljajo pa ga tudi v Zvezo republiko Nemčijo, Kanado ter celo na Japonsko in v Avstralijo. Letošnji izvoz bo za 5 odstotkov višji od lanskega.

SENOŽETI POD MIKLAVŽEM — Lovec Mirko Rahnè iz Ljubljane je ob koncu novembra v gozdu pri Senožetih „ujel“ nenavadno lovsko trofejo: našel je namreč gobo, 1,30 kilograma težkega jurčka.

ŠT. JURIJ PRI CELJU — Delovni kolektiv „Alposa“ je novembra slovesno počastil 20-letnico svojega obstoja. „Alpos“ se izredno močno razvija, saj se je od prvotne delavnice razvil v močan kolektiv, ki šteje 560 zaposlenih.

TRBOVLJE — Novembra lani se je mudila v pobrateni občini Sallaumines v severni Franciji delegacija iz Trbovelj. Trboveljčani so se z gostitelji pogovarjali o nadaljnjem medsebojnem sodelovanju.

TRBOVLJE — Tu že nekaj časa uspešno deluje Avto-moto društvo. Konec novembra pa je to društvo dobilo prenovljen društveni dom, kar bo pripomoglo k boljšemu razvoju.

VELENJE — Klub zbiralcev značk iz Velenja je tudi tokrat prvo nedeljo v decembru priredil svoj tradicionalni sejem značk. Zadnji sejem je bil zelo živahen, saj so prišli zbiralci tudi iz drugih republik. Tako ni naključje, da so marsikatero značko zamenjale lastnike.

gradom in Moskvo, istočasni poskus jugoslovanskih komunistov, da bi se notranjepolitično pokazali spet malo popustljivejše, in neomajni protesti z Zahoda, kjer je dobro ime jugoslovanskega samoupravnega socializma zaradi te zadeve precej trpelo — vse to je vodilo do sodanje izpustitve tega disidenta na svobodo.

Močno versko zavzeti Mihajlov se ne misli v prihodnje nehati bojevati za pravico. Pravi, da nima nikakršnih političnih teženj, a ne namerava se odreči pravici svoje nacije „tudi o političnih vprašanjih svobodno povedati“. To je storil takoj s kritično oceno delne pomilostitve kaznjencev. Pritožil se je, da od političnih jetnikov niso bile razen nekaj znanih ljudi, bolezenskih primerov in obrobni oseb zares velike skupine deležne pomilostitve. „Gotov sem, da je pri nas še najmanj tisoč političnih jetnikov.“

Sebe označi Mihajlov za „demokratskega socialista“, ki se bojuje za pluralizem mnenj: tega ni še nobena enopartijska država dopustila. Ta očitek velja tudi za Jugoslavijo, ki jo obenem imenuje „najbolj svobodno od vseh socialističnih dežel“. Če bi kdaj prišlo do resnične demokratizacije v socialističnih državah, „potem bi bila gotovo Jugoslavija na prvem mestu“.

Da bi mu ponudili delovno mesto, tega Mihajlov ne pričakuje. Od česa bo živel, ne ve. Stanovanja nima več. Mesečna pokojnina 2500 dinarjev, ki mu jo je odstopila njegova v ZDA živeča mati, bo komaj zadoščala. Tako bo spet pisal politične članke za zahodne liste, čeprav ga je življenjska skušnja izučila, „da človek s tem lažje pride v zapor kot do denarja“.

Süddeutsche Zeitung, München, 28. novembra 1977.

SPLOŠNA LJUDSKA OBRAMBA

Gladko obriti jugoslovanski generalpolkovnik Ivan Kukoč se od svojih večinoma bradatih kolegov ne razlikuje le po zunanosti. Medtem ko oni zagovarjajo partizanski način bojevanja in ljudsko obrambo, se poteguje Kukoč za nov vojaški razvoj: „Nimamo atomske bombe,“ a mednarodna tekma v oboroževanju bi nas lahko prisilila k temu, „da bi začeli misliti na svojo atomsko bombo“.

Takšne misli je treba vsekakor resno jemati. Tehnično je Jugoslavija že danes zmožna zgraditi bombo — od 1965 deluje atomski reaktor, s čigar materialom so tudi Kitajci naredili atomsko bombo.

Proti komu naj bi Titovo državo branili, je v jugoslovanski vojski prav tako sporno, kot vprašanje s čim. Njihova vsakokratna podoba sovražnika se je doslej prožno prilagajala stanju odnosov te neblokovne države do Vzhoda in Zahoda. Dobe Sovjetom naklonjene zunanje politike so se menjavale z Zahodu naklonjenimi — trenutno špekulira Beograd celó na vojaško sodelovanje med Jugoslavijo in NATO-članico Grčijo.

Kolikor starejši je Tito, toliko težja je skrb, da bi lahko postal spor, ki ga je pričakovati v večnarodni državi po Titovi smrti, povod za vojaški poseg Moskve.

Titovi generali menijo, da bi lahko v takšnem primeru ponovili uspehe svojega partizanskega boja proti Nemcem. Poleg običajno oboroženih in organiziranih vojaških čet zaupajo „teritorialni obrambi“, ki že v mirnih časih zajema vse občane med 15. in 60. letom.

Zato ohranjajo nepretirano živ partizanski mit, kajti „jugoslovanska ljudska osvobodilna armada je med 2. svetovno vojno, druga osvobodilna gibanja pa med vojno v Indokini, dokazala, da silna materialna premoč v vojni ne zadošča“ (Radio Beograd).

Jugoslovanski bivši ministrski predsednik Bijedić je opozarjal na „silo v idealih in v materiji“ svoje dežele, „ki je samo s tem, da je, za slehernega morebitnega napadalca resno opozorilo“.

Letos 24. aprila je Beograd mobiliziral to silo prvič do kraja: za dva dni je bila Hrvaška, notranjepolitično najbolj nemirna dežela Jugoslavije, postavljena v popolno vojno stanje. Geslo vaj: „Nič nas ne sme presenetiti.“

Veljko Mihovilović, 28, poveljnik ljudskih vojaških vaj v mirnem času: „Naša želja je, da to pot sodelujejo vsi občani.“ Kajti ko so lani že s tem poskusili, je od 5 milijonov Hrvatov sodeloval samo 1 milijon — in sem so všteli vse, celó 50.000 športnih navdušencev, ki so korakali k nogometni tekmi proti Walesu za napisom: „Geslo: Nikakršnega presenečenja!“

Da Jugoslavija lahko „z vsemi razpoložljivimi sredstvi“ — tako generalmajor Ocokoljić, docent za strategijo na vojni akademiji — „začenši s steklenicami z gorljivo vsebino do elektronsko vodenih raket“ slehernega napadalca preмага, je priljubljena trditev nauka o jsl. ljudski obrambi. Glavni zagovornik: Tito, častni doktor vojaških znanosti.

Tito se pri tem opira na 200.000 mož močno suhozemsko vojsko, na 20.000 vojakov mornarice in na 30.000 vojakov letalstva, po uradnih podatkih oboroženih od lastne oborožitvene industrije, v resnici pa le za silo moderniziranih in popolnoma odvisnih od Sovjetske zveze.

Po stanju rusko-jugoslovanskih odnosov se vsakič ravna tudi pošiljanje nadomestnih delov za jugoslovansko oborožitev, največkrat pa so jih poslali prepozno ali premalo. Rezultat: orožje ni bilo vsak čas uporabno.

Uradno povelje za jugoslovanske čete: sovražnika zadrževati, dokler se v zaledju, prevsem v gorah, ne organizira „splošni ljudski „odpor“. Po polepšanih zgledih partizanske vojne naj bi ozemeljska obrambna organizacija sovražniku, ki je vdrl v deželo, najprej z razbijanjem ohromila dovajalne poti, vzela pogum, njih enote razbila in ga potem spet s pomočjo redne armade potsinila nazaj prek državnih meja.

A vojaške vaje operativne armade so dokazale, da so izhajale — tako šef Titovega generalnega štaba Stane Potočar — „iz popolnoma nestvarnih dejstev“:

● Ko je Tito jeseni 1968 na višku češkoslovaške krize prvič mobiliziral svojo armado proti Sovjetom, so njegovi generali izbrali kot obrambno področje položaje nasproti NATO-državam Grčiji in Italiji; frontni položaji nasproti državam varšavskega pakta niso bili niti preiskani.

● Učinkovita obramba odprtega vzhodnega krila ni po mnenju jugoslovanskih vojakov z njihovimi četami niti možna. Med Zagrebom, Beogradom in 623 km dolgo madžarsko mejo leže ogromna koruzna polja — primerna pot za sovjetski napad z oklopniki.

● Mobilizacija in odstranitev prebivalcev iz industrijskih središč je pokazala več zmede kot pa potrditve načrta „splošne ljudske obrambe“. Okrog 3 milijone jugoslovanskih občanov je prejelo doslej deseturni pouk v državni samoobrambi. Celó gojitelji golobov-pismonoš so prinesli le-te na fronto. Vendar ostaja vprašljivo, ali bodo v primeru vojne možje pustili družine, hiše in avte, da se bodo uprli v prostoru, ki se mu bo sovražnik po možnosti kratko in malo izognil. V najboljšem primeru bi bile nasprotnikove čete le vezane.

Jugoslovanska primerjava s partizanskim bojem od 1941 do 1944 ne drži: sicer je lahko vezal Tito s svojimi 200.000 partizani kakšnih deset nemških divizij, a osvoboditev mu je uspela šele ob množični sovjetski podpori. Jugoslavija je bila tedaj v nasprotju z možnim napadom danes le stransko vojno prizorišče.

Partizanski boj bi bil danes tudi zaradi sprtih narodnosti v večnarodni državi težaven. Hrvaški nacionalisti že danes propagirajo: „V primeru vojne ne bo niti 100 Hrvatov, ki bi bili pripravljeni prostovoljno umreti za Jugoslavijo.“

Predvsem pa manjka teritorialni obrambi denarja — glavno finančno breme naj bi nosila podjetja in občine. A 2000 podjetij je zaključilo trgovsko leto 1976 z rdečimi številkami. Niti niso bila zmožna sestaviti svojih obrambnih proračunov.

Kar je že na delu, to je „vojna policija“ s pravicami naglega sodišča. V izjemnem primeru so ji podrejeni vsi vojaški obvezniki.

Generalni polkovnik Franjo Herljević, ki je napredoval od poveljnika nad ozemeljsko obrambo v Bosni in Hercegovini naravnost do notranje-ga ministra: „Seveda gre pri vsem tudi za notranjo varnost.“

Spiegel, Hamburg, 28. novembra 1977.

VIPAVA — V nedeljo, 4. decembra lani, je bila v Vipavi zunanja slovesnost ob 25-letnici Slovenskega malega semenišča v Vipavi. Zahvalno bogoslužje v župnijski cerkvi je vodil ljubljanski nadškof dr. Jože Pogačnik ob domačem škofu dr. Janezu Jenku in ljubljanskem pomožnem škofu dr. Stanku Leniču. V četrto stoletja je bilo v semenišče sprejetih nad 400 gojencev; od njih je sedaj 121 duhovnikov, 36 pa jih je še v bogoslovju.

VIPAVA — V Marijini božjepotni cerkvi v Logu pri Vipavi je bilo zanimivo pevsko srečanje. Člani cerkvenih pevskih zborov vipavske dekanije, okrepljeni z nekaterimi pevci iz sosednjih župnij, so pripravili dobro uro spomina na primorskega skladatelja, duhovnika Vinka Vodopivca, ki je pred dobrimi 25 leti umrl kot župnik v Kromberku pri Novi Gorici.

VRHNIKA — Tu je bil prvi sejem mlekarstva v Jugoslaviji. Prireditvev je bila ob pomembnem jubileju — 70-letnici mlekarskega šolstva na Slovenskem, ki je svoje korenine pognalo prav na Vrhniki. Razstavljenih je bilo veliko vrst sira in mlečnih izdelkov. Sejem je trajal dva dni. Med sejmom so bili tudi kulturni nastopi. Sodelovali so pevci, godba na pihala in zabavni ansambel.

VRATA POD TRIGLAVOM — Tu je 20. novembra župnik iz Radovljice Franci Turk opravil mašo zadušnico za številne planince, ki so se letos smrtno ponesrečili v slovenskih planinah. Čeprav je bil sneg, so prišli številni verniki iz raznih krajev, da bi sodelovali pri mašni daritvi.

ZALOG — Farmsko perutninarstvo v Jugoslaviji je staro dvajset let. Začelo se je z ustanovitvijo ferme v Zalogu leta 1957. Ob dvajsetletnici je 367 delavcev „Perutnine Zalog“ ponosno na prehofeno pot. V letu 1977 so vzredili približno 4,5 milijonov piščancev. Vse večji deleži proizvodnje „Perutnine Zalog“ predstavljajo jajca. S približno 35 milijonov jajc letno je „Perutnina Zalog“ največji dobavitelj te naravne beljakovine na Slovenskem.

mirko mahnič

naše vedenje

Nedelja. Ko sem se zbudil, je sončni žarek obseval punčko-lutko, zataknjeno na pogradu ene naših deklet. Stopil sem na verando — sama modrina čezinčez, le nad Vinjim vrhom tenak oblak.

Sonce — neskončna kroglja svetlobe in gorkote.

Človek — neskončni svet lju-bezni in radosti. (In gorja.) Samo človek je tak, lahko sije ljudem.

Samo če je tak, ima rad naravo, stvarstvo, Duha. „Ima rad“ pa pomeni: se lepo vede do njih.

Moja slikarka skače s psičko, ki se ji je pridružila, brž ko sva v novoletnem jutru prišla sem na deželo. Spuščata se po travni rebri: deklíč na kosu kartona, psička pa ves čas ob nji in jo lovi za rob obleke. Veselim se tega prijateljstva, srečen sem, ker ima otrok rad žival. Poslušam, kako se neprestano pogovarja z njo, jo poučuje, graja, hvali, se ji smeji, ji boža gobček, jo čohlja po hrbtu in uhljih. Pravila o lepem vedenju do živali? Ne, ni pravil za to, je samo toplota in kultura človeškega srca. Vesel bom, če bo vztrajala pri odločitvi, da se bo izsolala za živinozdravnico.

Kako težko odhajava. Moram nazaj v mesto. Najin vlak odpelje čez dve uri.

Vseeno sem vesel — sonce je naphalo vame mnogo dobrih misli, predvsem pa gorečo željo po delu, po pisanju. Upam, da mrak mesta ne bo zadušil vsega tega.

Sediva v vagonu z zelo dobrimi vzmetmi, tako da kar plavava skoz pokrajino od Rožnega dola tja do Kandije.

Ne morem mirovati, izvlečem pero in pišem.

Deblo ob deblu, vsa tenka in lična med skalami pestrih oblik. Vsako drugačno v vijugi rasti, vsako drugačno v drži in krošnji, vsako s svojo usodo — ker ni listja,

njihove krhke obleke, je toliko lažje odkrivati njihov značaj. Da, ni kamna, ki bi bil kamnu enak, ni cveta iste zvrsti, ki bi bil drugemu cvetu enak, ni živali iz istega gnezda, ki bi bila drugi enaka. Tudi vsak človek je zase, svoj svet je, nosi svojo usodo. Ni muha, ni nič, je zgodovina. Vsakdo je velik, če hoče. Dober, če hoče. Srečen, če hoče. *Predvsem pa: je eden edini, en sam tak v vsem času sveta. Ti pa bi hotel ista pravila, isti bonton kar za vse? Ne, ne, k vsakemu moraš odkriti njegovo stezo! Sicer ga boš zgréšil.*

Steze, kolovozi, ki vodijo v gozd. Kupi gnoja sredi njiv. Travniki sivkasto sinji. Na postajah pa v kradah bukev za zimo.

Vse je lepo v skrivnostni naravi. Med ljudmi naj bo tudi lepo.

Narava? Kakšno je naše vedenje do nje? Polivilil na vejah ob vodi.

Star čok — iz njega naravnost v nebo vrbovo šibje. Gor, kvišku, zmeraj naprej. Poganjati, rasti, roditi sadove. Nekaj narediti iz sebe. Da mi je priti do svoje podobe! Kako se vedem do sebe?

Tam kmečka hiša, v hiši za steklom križani Bog. Tam star križ na razpotju — razbit, sredi strnjene malte, odpadkov, razbitega stekla. Postoj, ko greš mimo! Kako se vedeš s spominki naše kulture? Čigav si? Nisi domač? Ti ni do dedine naše? Do duše tvojega ljudstva?

Oh, božji vrt krizantem, navje otožno. Do mrtvih — kako se vedeš do njihovih duš? Do znamenj njih truda in znoja, saj, ker imamo, kdo nam je dal, če ne oni?

— — —

Torej. Kralji so prišli iz Jutrove dežele. Prelepi spomini iz časov, ko so nas še obiskovali trije kralji. Mnogo let je preteklo, preden sem odkril globlji pomen te navede: mogočni kralji so prehodili dolgo pot, da bi z globokimi pokloni počastili že navsezgodaj preganjane otroka.

Kako se vedemo do otrok, ki so edini kralji, upanje in radost sveta? Ne pustimo, da na njihove duše pade slana strahu, razočaranja, nevere!

humor - uvožen od doma

VSE, KAR STE OBLJUBLJALI LJUDSTVU, VAM JE LJUDSTVO OMOGOČILO, DA IMATE.

Mar je res demagogija, tovariši, če trdimo, da smo črn kruh samo zato podražili, da bi tudi proletarci jedli belega?

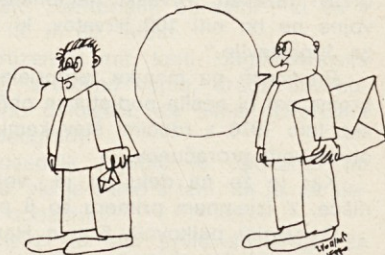
LETOŠNJA LETINA SLADKORJA JE ZELO BOGATA. ZATO SE BOJIM, DA SE BO SLADKOR ZARADI DOBRE LETINE PODRAŽIL, KOT SE JE MOKA ZARADI REKORDNE ŽETVE.

Veš, da nas je pet novih sladkornih tovarn veljalo šest novih milijard? — Vem, zato bomo pa kmalu imeli toliko sladkorja, da ga bodo lahko spet podražili.

LETA V JUGOSLAVIJI SO DEŽEVNA ALI SUŠNA, VSA PA SO ZGODOVINSKA.

Naši milijonarji sedijo tukaj in imajo svoj denar tam. Naši proletarci hodijo tja in imajo svoj denar tukaj.

NAJLAŽE JE POTISNITI ROKE V ŽEP DELAVCA, KADAR IMA ROKE ZAPOSLENE Z DELOM.

Po Pavlihu

Profesor Čeh se pelje v tramvaju. Majhna deklica vljudno vstane s svojega sedeža in ga ponudi profesorju.

„Lepo, mala! Kako se pa pišeš?“

„Alenka Čeh, očka.“

„Gospod doktor, moj mož v spanju neprenehoma govori. Kaj naj storim?“

„Morda bi bilo dobro, ko bi ga pustili čez dan malo več do besede.“

Prijatelj božje kapljice je sistematično pil žganje: najprej šest kozarčkov, potem pet, potem štiri, potem tri, potem dva, končno enega. Nazadnje je začuden ugotovil: „To je pa res zanimivo: kolikor manj pijem, toliko bolj sem pijan!“

„Rečem vam: pogosto prekašajo lovski psi po pameti svoje gospodarje.“

„Vem, vem. Takšnega imam jaz.“

Vprašanje radiu Erivan: „Ali v ZSSR res izdelujejo manj postelj kot prej?“

Radio Erivan: „V principu res, kajti komunisti so budno na straži, razredni sovražnik ne spi, ostali pa sedé.“

Brivec je že zdavnaj ostrigel in obril profesorja, ta pa še vedno trdno sedi v stolu.

„Ali ste zaspali, gospod profesor?“ ga brivec vpraša.

„Ne, ampak očala sem doma pozabil. Tako nisem v ogledalu videl, da sem to jaz, ki še tu sedim.“

Škota sta se zmenila za dvojbo v bližnjem kraju. Eden od njiju je kupil na postaji povratno vozovnico, drugi pa le za v eno smer. Prodajalec vozovnic je vprašal drugega: „Kaj ste obupali nad zmago?“

„Ne, ampak če zmagam, se bom vrnil z njegovo vozovnico.“

ščepec smeha

Pijanček je naročil dvanajst kozarčkov žganja. Potem je rekel natakarku: „Sedaj pa prvega in zadnjega odnesite!“

„Zakaj pa to?“ ga je natakark začudeno vprašal.

„Veste, po prvem kozarčku se mi navadno peha, po zadnjem mi je pa slabo.“

Star profesor je bil na obisku pri prijateljski družini. Ker je jelo močno deževati, so ga povabili, naj bi prenočil pri njih.

„Zelo rad,“ je profesor povabil sprejel. Potem so naenkrat opazili, da je profesor izginil.

Čez dvajset minut se je ves premočen vrnil in povedal: „Veste, samo po pižamo sem skočil domov.“

Škot je stanoval v zelo samotnem kraju. V začetku zime mu je zmanjkalo viskija. Poslal je svojo ženo k trgovcu v bližnjo vas po steklenico viskija z listkom: „Dajte, prosim, moji ženi steklenico viskija na upanje! Ker bo šla po krajši poti prek jezera, ji ne upam dati denarja s seboj, ker ne vem, ali led že drži.“

„Že kot dojenček sem bil zelo pameten: ko sem bil star devet mesecev, sem pričel že hoditi.“

„Jaz sem bil bolj pameten: ko sem bil star tri leta, sem se še dal nositi.“

„Ali veš, da sem dobila na plesu štiri zakonske ponudbe?“

„Ja, in?“

„Dve sem sprejela.“

On: „Ko bi malo bolj pohite-la, nama ne bi vlak pred nosom odpeljal.“

Ona: „In ko bi me ti ne pri-ganjal, nama ne bi bilo treba tako dolgo čakati na nasled-njega.“

Dedek je šel z vnukom mimo opere, v kateri je v svojih mladih letih videl eno samo pred-stavo in sicer Smetanovo Pro-dano nevesto. Pa je rekel vnu-ku: „Če se prav spomnim, sem tu notri gledal Prodano smeta-no.“

„Ali nisto nič pomislili na svo-jega ubogega očeta, ko ste vlo-mili v tisto hišo?“

„Sem, a zanj ni bilo tam res nič primernega.“

Krava je povečala proizvod-njo mleka. In so jo pomolzli.

Krava je še bolj povečala pro-izvodnjo mleka. In so jo še bolj pomolzli.

„Čudno,“ je pomislila, „čim bolj sem pridna, tem bolj me molzejo.“

Hudičev advokat

MORRIS WEST —
JOŽE ŠKERBEC

Angleškega duhovnika monsinjorja Blaisa Mereditha pošlje, kljub temu da ima ta raka, rimska Obredna kongregacija kot „hudičevega advokata“ v Gemelli dei Monti na jug Italije. To čudno ime je uradni naslov človeka, ki mora preiskati življenje svetniškega kandidata.

Meredithova naloga je raziskati življenje nekega Giacoma Neroneja, ki se je proti koncu vojne pojavil v Gemello Minore, tam nekaj časa živel z vdovo Nino Sanduzzi, imel z njo sina Paola, se zatem umaknil v bližnjo dolino, tam potem molil in hodil od tam

pomagat ljudem. Tik pred koncem vojne se je pogajal z Nemci v prid domačinom. Komunistični gverilci so mu to očitali kot kolaboracionizem in ga ustrelili. Domačini so ga pa takoj po smrti začeli častiti kot svetnika.

V Gemello Minore skuša dobiti Meredith informacije o Neroneju predvsem od petih ljudi: od vdove Nine Sanduzzi, zdravnika judovskega porekla Alda Meyerja, čudaškega župnika Anzelma, angleške grofice Ane Luize de Sanctis in angleškega slikarja Nicholasa Blacka.

„Hudičev advokat“ najde v spisih o Neroneju štiri čudeže na njegovo priprošnjo. Po zasliševanju prič začenja dobivati Neronejeva podoba vedno določnejše poteze. To je bil 30 do 35 let star angleški častnik ubežnik. Ko je v Messini nehote ubil z bombo neko mlado ženo in njenega otroka, se mu je vojna uprla. Bolan za malarijo se je zatekel k Nini Sanduzzi. Bil je pred leti katoličan, potem je za dolgo časa vero popolnoma opustil, vojni dogodki so ga pa spet usmerili v Boga.

Meredith je od Nine zvedel, da se Nerone ni hotel priključiti komunističnim gverilcem zaradi njihovega totalitarizma. Pa še to, da se ji je Paolo rodil slep, da pa je Nerone tisto noč po otrokovem rojstvu prebil v molitvi, drugo jutro pa Nini obljubil, da bo otrok po treh tednih spregledal, kar se je tudi zgodilo.

Zdravnik Meyer se je priključil gverilcem. Njihov voditelj Il Lupo je od Neroneja zahteval, da se iz Gemella umakne, ker ni tam prostora za oba. Nerone je njegovo zahtevo odklonil. Il Lupo mu je zagrozil, da ga bo dal ustreliti. Nerone je grožnjo mirno sprejel.

Na dan prihoda gverilcev v Gemello so ob osmih zjutraj Neroneja aretirali v Ninini hiši in ga odpeljali v Meyerjevo.

Znotraj stanovanja je Giacomo Nerone nekaj časa mahal z rokami, da bi pregнал otrplost, in si brisal kri z obraza. Nato se je ozrl okrog sebe. Soba je bila urejena kot sodišče. Il Lupo, Meyer in še trije drugi moški so sedeli za mizo, za njimi pa je bila vrsta stražarjev, ogorelih, slabo obritih, z

usnjenimi suknjiči in upognjenimi kapami. Ob pasu so imeli pištole, v rokah pa so ohlapno držali puške. Druga dva stražarja sta se postavila med Neroneja in vrata in med njim in mizo je ostal prazen prostor s samotnim stolom.

Na vseh obrazih je bilo videti resnoben izraz, kot se spodobi za ljudi, ki so navzoči pri zgodovinskem dogodku. Samo Il Lupo se je smehljajal s svojimi čistimi očmi in vljudnim vedenjem kakega gostitelja ob svečanem obredu. S hladnim glasom je dejal:

„Žal mi je, da sem moral uporabiti silo pri vas, Nerone. Ne bi se smeli upirati aretaciji.“

Nerone ni odgovoril.

„Seveda imate pravico, da spoznate obtožbe proti sebi.“ Vzel je list z mize in bral v skrbni toskanščini: „Giacomo Nerone, obtoženi ste pred tem vojaškim sodiščem pobega iz angleške vojske in aktivnega sodelovanja z nemškimi enotami, ki so manevrirale v predelu Gemelli dei Monti.“ List je pustil na mizi in nadaljeval: „Preden boste sojeni zavoljo teh obtožb, imate možnost, da poveste, kar želite.“

Nerone ga je mirno pogledal:

„Ali boste moje opombe vnesli v zapisnik?“

„Gotovo.“

„To sodišče nima sodne pristojnosti glede obdolžitve dezerterstva. Samo vojno sodišče britanske vojske me lahko sodi zavoljo tega. Postopek, ki vam gre, je v tem, da me pridržite prijetelega in me izročite najbližjemu britanskemu poveljstvu.“

„Zapisali bomo vaš ugovor, ki se mi zdi dobro utemeljen, čeprav nimate dokazov, da ste res angleški vojak. Kljub temu boste sojeni zavoljo druge obtožbe.“

„Tudi glede tega zanikam vašo sodno oblast.“

„Na kakšni osnovi?“

„To ni pravilno sestavljeno sodišče. Njeni člani niso bili zakonito določeni.“

„O tem se ne ujemava,“ je dejal Il Lupo, ne da bi se razburil. „Gverilske skupine so enote, ki podpirajo zaveznike. So dejansko izenačene z vojaškimi enotami in imajo splošno sodno oblast na kra-

jevskih vojnih prizoriščih. Njihova
člast poteka konec koncev od
Visokega zavezniškega poveljstva
in od Zasedbenih oblasti v Italiji.“

„Če je tako, nimam kaj reči.“

Il Lupo je vljudno prikimal.

„Dobro. Želimo, kajpak, da se
razsodi pravično. Vi boste imeli na
voljo določen čas, da pripravite
svojo obrambo. Predlagam, da iz-
praznimo to sobo. Prinesli vam bo-
do kavo in nekaj za pod zob.
Doktor Meyer je pripravljen, da
nastopi kot vaš advokat branilec.
Jaz kot predsednik sodišča sem
pripravljen priznati vso težo ka-
terege koli ugovora, ki ga poveste.
Ali je jasno?“

Prvikrat po svojem prihodu se
je Nerone nasmehnil.

„Zelo jasno. V slast mi bo šla
vaša kava.“

Na Il Lupovo znamenje so odšli
stražarji na vrt in trije moški so
ostali sami. Meyer ni rekel ničesar.
Stopil je k prenosnemu ku-
halniku in začel pripravljati ka-
vo. Nerone se je usedel in Il Lupo
mu je ponudil cigareto ter mu jo
prižgal. Nato je sedel na rob mize
in prijazno dejal:

„Bila je neumnost, da ste ostali.“

„Stvar je storjena,“ je kratko
odvrnil Nerone. „Čemu bi razprav-
ljali o njej.“

„Ker me vi zanimate. Občudu-
jem vas, ne morem pa si vas
predstavljati v vlogi mučenca.“

„Vi ste mi jo pripravili.“

„In vi ste jo sprejeli.“

„Ja.“

„Zakaj?“

„Ugajajo mi sedmere besede,“
je dejal resno Nerone. „In bolj
kot vse druge poslednja: „Dopol-
njeno je.““

„Vi in vaše delo,“ je odvrnil
Il Lupo.

Nerone je napravil brezbržno
krettno.

„Delo ni važno. Milijon ljudi ga
bo lahko opravljalo bolje. Verjetno
je, da ga boste vi bolje opravili.
Delo umre. Koliko bolnikov je
ozdravil Kristus? In koliko od njih
jih živi še danes? Delo je izraz
tistega, kar je človek, kar čuti,
kar veruje. Če obstane, če se
razvija, to ni zavoljo tistega, ki
ga je začel, ampak ker drugi mi-
slijo in čutijo ter verujejo na isti
način. Vaša partija je primer za

to. Vi boste tudi umrli. Kaj se bo
zgodilo tedaj?“

„Delo se bo nadaljevalo,“ je de-
jal Il Lupo. Njegove svetle oči so
se nenadoma zaprle kot pred veli-
kim razodetjem. „Delo se bo na-
daljevalo. Stari sistemi se bodo
zrušili zavoljo svoje pokvarjenosti
in ljudstvo bo doseglo, kar mu
pripada. Zgodilo se je v Rusiji.
Zgodilo se bo v Aziji. Amerika bo
ostala osamljena. Evropa se bo
morala priključiti. Zgodilo se bo,
Nerone. Možno je, da mene ne
bo tu, da bi to videl, toda jaz
nisem važen.“

„To je razlika med nama,“ je
dejal Giacomo Nerone po tihem.
„Vi pravite, da niste važni. Jaz pa
pravim, da sem... Kar se mi bo
zgodilo, je važno za vso večnost,
ker sem bil od večnosti v božjem
razumu... jaz, slep, nepomemben,
neroden, propadel. Jaz sem bil,
jaz sem, jaz bom!“

„Ali to zares verujete?“ Oči Il
Lupa so ga preiskovale kot kirur-
ški nož.

„Ja.“

„Bi za to tudi umrli?“

„Tako se zdi.“

Il Lupo ni odgovoril. Pogledal
je na uro in živahno dejal:

„Postregli si bomo s kavo in
vse dopolne boste lahko počivali.
Sodili vas bomo ob eni. Kako se
mislite braniti pred sodiščem?“

„Ali je to važno?“

„Dejansko ni. Sodba bo pač le
na zunaj. Izvršitev smrtne kazni
je določena za ob treh popoldne.“

Neronejev obraz se je nenadno
pomračil.

„Zakaj tako pozno?“ je vprašal.
„Jaz bi rad, da bi bilo vse kmalu
pri kraju.“

„Žal mi je,“ je odvrnil prijazno
Il Lupo. „Ne gre za krutost z mo-
je strani. Je le zadeva pravega
vladanja. Ostalo bo manj časa za
nemire in demonstracije. Ko se
bodo nehali razgovarjati in začeli
razmišljati, bo čas za večerjo. Saj
razumete?“

„Popolnoma,“ je dejal Giacomo
Nerone.

Meyer je prinesel kavo in vse
drugo za zajtrk na mizo in sedli
so skupaj ter zajtrkovali v tišini
kot družina. Ko so končali, je vpra-
šal Il Lupo:

„Rad bi vedel, če nameravate

imeti pred usmrtno kakšen go-
vor?“

Nerone je odkimal.

„Nikdar v vsem svojem življe-
nju nisem imel nobenega govora.
Čemu?“

„Me veseli,“ je dejal Il Lupo ži-
vahno. „Drugače bi vas moral da-
ti bičati, preden bi vas odpeljali
od tod. Ne smem dovoljevati juna-
ških kretenj.“

„Jaz nisem noben junak,“ je od-
vrnil Giacomo Nerone.

Prvič je z njim spregovoril Me-
yer. Ne da bi vzdignil oči od mize,
mu je dejal med zobmi:

„Če hočete biti sami, pojdite v
drugo sobo. Nihče vas ne bo nad-
legoval. Jaz vas bom poklical, ko
bomo nared za začetek.“

Nerone ga je hvaležno pogledal.

„Hvala, Meyer. Bili ste dober pri-
jatelj. Spominjal se vas bom.“

Vstal je od mize in odšel v so-
sednjo sobo ter zaprl za sabo vrata.
Oba moška sta se spogledala.
Čez trenutek je dejal Il Lupo ob-
zirno:

„Meyer, po izvrstitvi obsodbe po-
stanete prosti službe. Če hočete
poslušati moj svet, odidite za ne-
kaj časa. Vi niste za te reči.“

„Vem,“ je dejal Aldo Meyer s
slabotnim glasom. „Ne verujem za-

dalje na 31. strani

slovinci po evropi

anglija

Zelo se razveselimo vsake številke našega priljubljenega mesečnika „Naše luči“, ki bi ga zelo pogrešali posebno sedaj, ko smo „ovdoveli“, ker nimamo še novega slovenskega izseljenskega duhovnika.

V Angliji se slovensko življenje nadaljuje, kolikor je pač to možno po odhodu našega priljubljenega msgr. Kunstlja, ki je bil tako rekoč naš drugi oče in smo ga imeli zelo radi. Zdaj, ko smo že precej časa brez svojega dušnega pastirja, bomo zelo veseli, ko bomo spet dobili novega gospoda; tudi njega bomo skušali čimbolj razveseliti. Mogoče smo nekoliko starokopitni, a se nas bo že privadil. S tem pa ni rečeno, da bi moralo vedno vse tako biti, kot si mi zamišljamo.

V Bedfordu je drugo soboto v lanskem oktobru *misijonski krožek*, ki ga vodi ga. Gabrijela Rehberger, poskrbel, da smo imeli sv. mašo in po njej misijonsko tombolo. Sv. maša je bila darovana v angleščini, petje berila in evangelij pa v slo-

venščini. Dobiček pri tomboli je presegal vse dosedanje in je bil poslan našim misijonarjem. Pristrčna hvala vsem udeležencem!

Tudi *miklavževanje* smo imeli. Tako je prav — nobene slovenske tradicije tudi tu ne smemo zane-mariti!

Za Božič so nam priskočili na pomoč angleški duhovniki. Trudimo se, da bi vse teklo po tiru, ki ga je napravil msgr. Kunstelj. Kadar pa bomo imeli novega našega gospoda, to bogastvo pomnožimo Bogu v čast in v ponos svojemu narodu!

Slovensko kulturno društvo v Angliji želi vsem svojim prijateljem po širnem svetu in v domovini veliko sreče in blagoslova v novem letu.

F. R.

avstrija

GORNJA AVSTRIJA

LINZ — S prihodom decembra je tudi k nam vdrla zima. Ko je že po vsej Avstriji ležal sneg, smo se ga nekaj dni še otepali. Končno pa je pobelil v veliko veselje otrok tudi vso linško ravnino. Zaradi zime in snega hodijo tudi naši sezonzci manj domov, saj se je treba peljati čez dva prelaza: čez Pührnraß in čez Schoberpaß. Zlasti prvi je dostikrat resna ovira, ker leži sredi gorá. Zato je bil pa naš Slovenski center toliko bolj obiskan vsako nedeljo. Vse mize so bile zasedene, čeprav smo v zadnjem času še dve dobili.

Pomanjkanje prostora smo posebno občutili, ko smo „*martinivali*“ na tretjo nedeljo v novembru. Za pare, ki so se hoteli vrteti, je bilo komaj kaj prostora. Ga. Ana in g. Stanko Duhanič sta skrbela z vso pridnostjo, da ja ne bi bil kdo lačen in žejen. Vsi Slovenci smo jima res iz srca hvaležni, da sta tako požrtvovalna. Prav tako smo hvaležni g. Ludviku Sadlu, ki je nategoval harmoniko. Druga leta mu je pomagal g. Baranja. Letos

je pa po Vseh svetih z ženo že odšel domov.

Miklavž letos ni prišel nič med nas. Premalo je majhnih otrok. Oglasil se je z naročili pri župniku v Haidu, ki je prav tedaj preganjal gripo in dal nekaj naročil. Na Marijin praznik je potem župnik po naročilu razdelil nekaj darov: petim ministrantom z opozorilom, da morajo pravočasno prihajati v cerkev, da jih župnik ne bo čakal; potem Manueli Kovač in Majku Galu — čeprav sta še majhna, pa se zelo lepo obnašata v cerkvi — in še nekaj mladih je dobilo „škrnicelj“. Od odraslih je bila edina izjema ga. Ana Duhanič, ki je dan prej imela rojstni dan.

G. Jakobu Hrastelju je doma v Laškem v Sloveniji *umrl* najmlajši brat Peter. Po poklicu je bil mizar in za zabavo lovec. Izpolnil je natančno 72 let; prav na rojstni dan ga je Bog rešil trpljenja. G. Jakobu in njegovemu bratu, g. stolnemu dekanu v Mariboru, prelatu g. Francetu Hrastelju izrekamo iskreno sožalje.

SALZBURŠKA

HALLEIN — Na dopust domov je odšla Ana Sobočan, naša pesmarka. Za november smo jo pričakovali, da bo spet med nami. Pa je namesto nje prišlo pismo, da je bila v bolnišnici in se je morala podvreči operaciji. Želimo ji, da bi skoraj okrevala in spet prevzela skrb za petje pri slovenski maši. Če le more, pride vedno iz Kuchla med nas.

Če nas je kaj več, se vedno zberemo k „modrovanju“ v gostilni pri Röcku. Bil je čas, ko nas niso preveč prijazno sprejemali. Moramo pa priznati, da zadnje čase nimamo več težav.

SALZBURG — Nekdaj so se zbirali *pri slovenski maši* v Salzburgu predvsem rojaki, ki so se nasedli v Salzburgu, in pa nekaj sezoncev iz Slovenije. V letih jih je nekaj pomrlo, nekateri so se odtujili, nekaterim se zdi škoda časa; morda jim je tudi župnik prestar. Župnik bi bil že vesel, če bi škofje od

doma poslali mlajšega, agilnejšega in za današnje čase bolj sposobnega duhovnika. Če bi sedaj ne imeli rojakov s Koroškega, bi bili res ubogi.

Pred letom nas je zapustil g. Franc Valentinič, ki sedaj pase duše kot kaplan v Pliberku; sedaj v jeseni pa smo dobili tri nove bogoslovce, zraven pa še nekaj študentov, ki so se vpisali na salzburški univerzi. V tem mesecu nas bo sicer zapustil g. Jožef Valeško, ki bo poletni posvečen v duhovnika. Zadnje polovico leta namreč preživé duhovniški kandidati v domači škofiji, torej v Celovcu. Pogrešali bomo veselega gospoda in se mu za vse sodelovanje lepo zahvaljujemo.

Sodelovanje! Včasih so bogoslovci bili skoraj hermetično zaprti za semeniškimi zidovi. Zdaj jih pa že med študijem uvajajo v dušno pastirstvo. In prav tu se ponuja slovenskim koroškim bogoslovcem lepa priložnost, da se posvetijo tudi skrbi za izseljence in sezonce. Ker so jim to bratje po krvi in jeziku, bi morala biti skrb zanje na prvem mestu. Potrebno je predvsem povezovanje ljudi in odvrčanje od življenjskega materializma, kamor jih zavaja potrošniška družba.

TENNECK — Če je maša v novembru res zelo dobro obiskana, je nas bilo pa v decembru ma-

lo. Ker je bil v četrtek Marijin praznik, je večina odšla na svoje domove že v sredo popoldne.

Med mašo je bil *krščen* Milan Serec, sin Franca in Marije, rojene Podnevar. Botrovala sta g. Jurij Horvat in njegova žena, ki je bila zraven kot zastopnica hčerke Lili-jane, ki je otrokova prava botra. Pri krstu sta bila zraven tudi oba brata: Kristjan in Tomaž. Kmalu bodo vriskali: Juhé, zdaj smo tri-jé!

Po maši smo posedeli malo v dvorani. Ker smo pa bili v adventu, smo se bolj resno držali. Namesto g. Draga Cimermana je skrbel za pijačo g. Vinko Mlinarič. G. Cimerman ima namreč nogo v gipsu. Prav, ko je zaključil delo v tovarni, je stopil tako nerodno, da mu je nogo zlomilo. Želimo mu, da bi skoraj okreval.

SPITTAL OB DRAVI

„Niti sedanjosti ne poznamo, kaj šele večnost!“ Na Vse svete nam je bil kot misel za premišljevanje prebran tudi ta stavek. Obiskali smo in okrasili *grobove svojcev*. Povsod je gorelo polno svečk in krizanteme so krasile kot zadnje jesensko cvetje gomile umrlih. Tudi skupen grob slovenskih duhovnikov je bil lepo okrašen — lep marmornat spomenik, kjer sta čudovito izklesana kelih in hostija. Na tem prostoru so pokopani že

štirje duhovniki, med njimi kot zadnji g. Miklavčič. V januarju bo minilo že tretje leto, kar nas je zapustil in šel po plačilo k Bogu.

Popoldan na dan Vseh svetih smo kot vsako leto zmolili vse tri dele rožnega venca: star, lep običaj, ki nas spremlja kot dediščina iz domovine. Zadnja leta je predmolilka ga. Rajšpova, ki tudi vzorno skrbi za našo majhno kapelo, jo okusno krasi, skratka — je „naš mežnar“.

Sv. Miklavž je šel mimo nas. Tudi za ta praznik bi bilo dobro, da bi si ga kot drugod tudi tu med nami zopet obnovili.

Na *Marijin praznik*, 8. decembra, smo imeli v kapeli lepo proslavo. Otroci so peli, deklamirali, recitali, gdč. Zalka je vodila in igrala na svoje prenosljive orgle. Najmlajši so zapeli uvodno pesmico „Jaz sem otrok Marijin“. Tudi dekleta, fantje in dva očeta, so sodelovali. Marijin oltar je bil lepo okrašen. Navzoči so po proslavi zadovoljni odhajali domov.

PREDARLSKA

Duhovna obnova: Pri zadnji duhovni obnovi pred Veliko nočjo lani je večina sklenila, naj bi duhovno obnovo imeli vsaj dvakrat na leto. Kot primeren termin smo izbrali Marijin praznik, 8. december, ki je v Avstriji dela prost dan. Moramo priznati, da prijave v začetku niso bile številne. Stvarno pa se nas je končno zbralo le za približno dve tretjini udeležencev pri že ustaljenih velikonočnih duhovnih obnovah.

Tudi tokrat je bil predavatelj kاپucinski pater Štefan Balažič iz Ljubljane. Dopoldne je govoril o življenjskih vrednotah in njih vrstnem redu v sodobnosti. Zanimiv je bil zgodovinski pregled o tem, katera vrednota je v posameznih razdobjih prevladovala. Pri Grkih je bila to umetnost, pri Rimljanih politika kot moč obvladovanja tujih ljudstev, v srednjem veku vera, v sledeči dobi humanizma ob pričetku novega veka življenjsko uživanje in umetnost, v dobi prosvetljenosti

Pri krstu
Kristjana Dolinarja in Štefana Gomilšaka v Tennecku.

znanost, v sedanji dobi pa gospodarstvo. Umetnosti in religiji posveča današnji človek le malo pozornosti. To dejstvo moramo upoštevati. Človek smatra, da ima v oblasti s pomočjo tehnike ves svet in da si more z denarjem vse kupiti.

Že sedaj pa počasi prodira spoznanje, da denar ni vse. To predvsem pri idealni mladini, pa tudi pri družbenih delavcih, ki proučujejo človeško dejavnost. Ugotovili so, da se ljudem že svita, da ne prinaša srečo neomejen pohlep po vsem najnovejšem in najboljšem. Skrbeti mora človek za to, kar nujno potrebuje; vse preko tega pa ga ne sme več spraviti iz ravnotežja.

P. Balažič je v odmoru vsem udeležencem razdelil vprašalne pole, na katerih naj bi po svojem poštenem prepričanju s številkami označili vrednote, ki so jim več oz. manj pomembne. Presenetljiv rezultat je bil, da so verske vrednote odnesle prvo mesto. Predavatelj je to kritiziral, češ da so udeleženci premalo upoštevali sredstva, ki vodijo do sreče, kot npr. pravičnost, poštenost, vrednost dobre družine in podobno. V sledeči debati pa je bilo pojasnjeno, da so vse te potrebne vrednote in lastnosti le nujna posledica pravilne osnovne (verske) usmeritve. Poudarjeno je tudi bilo, da bi anketa v širšem krogu prinesla gotovo manj idealne rezultate. Zelo razveseljav pa je bil zaključek, da mnogo naših ljudi le išče resnično srečo in višje vrednote.

Popoldne je bil govor o zakramentih kot viru moči v vsakdanjem življenju. Jasno je, da je bilo največ pozornosti obrnjeno na zakrament sprave in na sveto obhajilo. Naš župnik, gospod Žagar, je upravičeno tožil zaradi nezadostnega zakramentalnega življenja v deželi. Ugotovilo se je, da je temu deloma vzrok napačno pojmovanje svetega obhajila, ki naj pride v poštev le kot poseben praznik. Treba je res ugotoviti dve skrajnosti, namreč preveliko spoštovanje zakramenta na eni, in nepremišljeno prejetje sv. obhajila na drugi strani. Na vsak način pa je treba zavreči staro mišljenje, češ da naj

bi bilo sveto obhajilo le nagrada za popolnoma brezhibno življenje, kajti v resnici naj bo vse bolj v pomoč v naših slabostih. Le pravilno pojmovani smrtni greh izključuje vrednost prejemanja. Za vse ostale pa velja Kristusovo povabilo: „Kdor jé od tega kruha, bo živel vekomaj.“

Medtem se je nabralo vedno več ljudi, ki so prišli k zaključni sv. maši. Našemu srečanju je dala posebno vrednost navzočnost naših prijateljev iz Švice, to sta bila dušna pastirja p. Fidelis Kraner in p. Angel Kralj, ter nekaj rojakinj iz Züricha. V Švici 8. december ni državno priznan praznik in tako so prišli k nam tako rekoč po dušno hrano. Tako smo imeli kar tri spovednike na razpolago in so k božji mizi kar štirje slovenski duhovniki pristopili v prazničnih oblačilih, kar se doslej pri nas še ni zgodilo.

Sv. maša je bila docela posvečena lepemu Marijinemu prazniku, kar se je med drugim izražalo tudi v tem, da sta berili brali dve ženski osebi in to najstarejša udeleženka ter mlada mati. Vsi smo bili pod vtisom opravljenih premišljevanj in smo tako vse bolj občutili, da je sv. maša središče našega duhovnega življenja, na katero se ves teden praktično pripravljamo in ki naj svoje žarke izžareva v vsakdanje življenje sledečega tedna. Na drugi strani pa smo prav s to sveto daritvijo radostno počastili spomin naše skupne matere Marije, o čemer je pričalo tudi navdušeno petje do kraja napolnjene kapele.

Ker smo bili tako „pridni“, nas je končno obiskal *Miklavž*, ki ga je k nam poslal pristojni oddelek škofigije. Kot vedno, je bilo navzočih precej otrok, ki so nam naredili veliko veselje; pa tudi odrasli so po žrebu sreče prišli na svoj račun.

Martinovanje: Povabilo nanj je razveseljivo napolnilo dvorano, kjer imamo vedno naše prireditve. Na sporedu je bila igrca iz šolskega življenja, pri kateri smo se nasmejali navihanim dekletom.

Narodne vinske pesmi nam je predstavila Perčeva ob spremljavi

svojega brata. Posebnost prireditve je bila tombola z glavnim dobitkom: damsko kolo, ki ga je zadel naša rojakinja in ga bo lahko dobro uporabila za pot v službo. Tombola je naletela na velik odmev, ker je prinesla precej napetosti v dvorano.

Čisti dohodek je bil namenjen novoustanovljenemu Slovenskemu planinskemu društvu, ki ima namen naše rojake usmeriti v zdravo športno udejstvovanje. Vso pohvalo zasluži domači plesni orkester iz Strnišča, ki je s svojimi hitrimi melodijami privabil marsikakšno kapljo znoja na čelo plesočih parov. Ves večer je odseval vedro in neprisiljeno razpoloženje brez motečih prizvokov.

belgija

LIMBURG-LIEGE

V soboto, 5. novembra, 1977 so rojaki s področja Genk-Houthalen-Opglabbeek slavili 20. obletnico prihoda v Belgijo.

Slovesnost se je začela z zahvalno službo božjo, pri kateri smo pomolili za ranjke sobrate, ki so se ponesrečili ali umrli naravne smrti v tem času. To so: Hinterberger, Vidic, Juričič, Dežman, Kogovšek, Mirtič in Geld. Sledila je obilna skupna večerja in prosta zabava, ki so jo vodili člani „Študentovskega ansambla“. Vsi so bili zadovoljni. Slavljencem toplo čestitamo. V teku 20 let so prav pridno delali, si ustvarili lepe domove, topla družinska ognjišča in uživajo spoštovanje domačinov.

To srečanje je s svojimi pridnimi sodelavci skrbno pripravil g. Štefan Mlečnik. Tudi njim veljajo naše čestitke in iskrena zahvala. Naj to lepo slavje prispeva k našemu OSVEŠČENJU, da bomo imeli vedno več smisla za skupne solidarne nastope in vedno več čuta za SOODGOVORNOST!

CHARLEROI-MONS-BRUXELLES

Naj še malo povemo o CECILI-JANKI 1977, ki smo jo imeli v so-

boto, 26. novembra lani v Ecole des Soeurs v Charleroi-Nord. Skoraj vsi povabljeni so se odzvali. Bilo je to res lepo prijateljsko srečanje!

V pozdravnih besedah je izs. duhovnik g. Kazimir Gaberc navdušil vse, da čim lepše pripravimo jubilejno 25. slovensko prireditvev, ki bo v Gilly-Haies v nedeljo, 30. 4. 1978. Slovenski pevski zbor „Simon Gregorčič“ iz Bruslja (mešani zbor, v katerem so pevci in pevke iz Bruslja, Charleroi in Antwerpna) je zapel več pesmi in cerkvene pevke iz Charleroi so zapele eno Marijino pesem („Ave, Marija“), ki so jo slišale v Lurdu. Pevovodju iz Bruslja, g. Francu Gjoreku, so podarili lepo darilo (monografijo o slikarju Maksimu Gaspariju, ki je nedavno izšla v Ljubljani) v znak priznanja in v vzpodbudo za nadaljnje delo.

Ob kranjskih klobasah in kislem zelju, poticah ter dobri kapljici, ob zvokih slovenskih melodij (polk in valčkov) nam je večer potekal v res domačem razpoloženju in nas vse navdušil za nadaljnje kulturno delo v prid vse slovenske skupnosti.

SREČNO NOVO LETO 1978 želi vsem rojakom in rojakinjam v Belgiji in drugod po svetu tudi „Zveza slovenskih kulturnih delavcev — Charleroi“ in se priporoča, da slovenski rojaki tudi v naprej podpirajo njeno kulturno udejstvovanje kot doslej!

MAASMECHELEN — V novembru sta gospod in gospa Trkaj slavila *zlati jubilej* skupnega življenja. V cerkvi in v dvorani so bile lepe slovesnosti. Člani Jugoslovanskega društva so se zelo potrudili, da bi svoja člana čim lepše počastili za ta veliki dan. Tudi mi kličemo: Na mnoga leta!

Naši bolniki: Ga. Irena Mrgole iz Houthalena in ga. Irena Kidrič iz Opglabbeeka, ki sta bili v zdravniški oskrbi v bolnišnici, sta že srečno doma. V Leutu se zdravi ga. Angela Gracar iz Eisdena, a upamo, da bo za Božič tudi ona že doma. V sanatoriju Lanaken so g. Matija Zupan, g. Jože Novak in g. Julij Alif.

Omenjenim in vsem našim bolnikom kakor tudi vsem rojakom in rojakinjam ter zvestim in požrtvovalnim sodelavcem pošiljamo posebne pozdrave in voščila za leto 1978.

francija

PARIZ

Maša za Slovence je vsako nedeljo ob *petih popoldne* v cerkvi sv. Vincencija Pavelskega, 95 rue de Sèvres, Paris 6°, métro Vanneau.

Slovenska pisarna — 7 rue Gutenberg, Paris 15°, tel. 577-69-93, je odprta vsak četrtek popoldne, sicer pa po dogovoru z duhovnikom.

Jesensko srečanje — martinovanje — je odlično poteklo. Vsi, ki so bili zadovoljeni za to ali drugo stvar, so z občudovanja vredno požrtvovalnostjo izpolnili vsak svojo nalogo. Naše gospé so pripravile potice in pogače, tako dobre, da jih je kar hitro zmanjkalo, čeprav so jih dosti prinesle. Ljudje so prišli v tako lepem številu, da je dvorana bila skoro premajhna.

„Pariški slavčki“, ki so s svojo muziko poživljali ves večer, so tokrat prišli v novih uniformah s slavčkom na prsih.

Rokohitrec Roman iz Gorice je pokazal svoje umetnosti, ki so jih mali in veliki otroci s svojimi očmi kar požirali, in to tem bolj, ker smo se še par ur pred začetkom srečanja bali, da bo zaradi železniške stavke v Italiji s svojima spremljevalcema ostal na poti, pa je tudi v tem s svojo umetnostjo uspel in prišel v Pariz, z zamudo sicer, toda prišel je in vsestransko izpolnil naša pričakovanja.

Tombola je bila tudi zelo živahna, Cilka in Aldo sta bila vesela, ker sta dobila glavna dobitka, pa tudi drugi niso bili razočarani, seveda je pa pri tomboli vedno tako: enim sreča enkrat zasije, drugim pa drugič.

Društvu in vsem, ki so pripomogli k tako lepemu uspehu, pri-

srčna zahvala, najlepšo zahvalo pa so jim dali ljudje, ki so bili res vsi zelo zadovoljni!

Tudi *miklavževanje* prvo nedeljo decembra je prineslo obilo veselja mladim in manj mladim; nihče se ni dolgočasil, za kar je s svoje strani poskrbel tudi parkelj, ki pa vendar ni nikogar odpeljal s sabo, tudi tistih ne, ki so se morda tega bali...

Društvo Slovencev vabi vse rojake na zimsko — *pustno* — srečanje, ki bo v soboto, 21. januarja 1978, v dvorani na 26 rue Charles Fourier, Paris 13°, métro Place d'Italie (datum srečanja smo morali malo pomakniti naprej, ker je sicer vse sobote zaradi zelo kratkega predpusta dvorana zasedena!). Začnemo ob petih popoldne: najprej bo maša, ki velja kot nedeljska maša, nato pa domača zabava. Vsi prijazno vabljeni, saj je vedno prijetno, kadar se dobimo v domači družbi. Zato pa naj vsak prinese s seboj obilo dobrega razpoloženja in veselja, gopem pa se zopet priporočamo za potice.

MELUN (Seine-et-Marne)

Prihodnja *sveta maša* bo v nedeljo, 8. januarja, ob devetih zjutraj v poljski cerkvi Dammarie-les-Lys, 81 rue Adrien Chatealin. Vsi prijazno vabljeni!

LA MACHINE (Nièvre)

K skupni maši se zberemo v nedeljo, 15. januarja, ob 11.15. Vsi rojaki prisrčno vabljeni!

SLOVENSKI DOM V PARIZU

Vsak vprašuje, kako je s Slovenskim domom v Parizu.

Hiše, katere sliko smo objavili skupaj z našim klicem za pomoč v številki 7, nismo mogli vzeti, ker se je, ko je bila zadeva že blizu težko pričakovanemu uspehu, izkazalo, da prostorov ne bi smeli povečati in preurediti, kot smo načrtovali, v stanju, kot so pa ti prostori ne bi odgovarjali našim potrebam. V kolikor pa bi jih smeli preurediti, bi morali predhodno sondirati teren, s čimer bi si verjetno nakopali tako velike stroške, da tega ne bi zmogli in tudi stroški ne bi bili v nobenem pametnem so-

razmerju s tem, kar bi na ta način dosegli. Zato je odbor po resnem premisleku zadevo pustil in iskal naprej drugje.

Poudariti moramo, da so tisti, ki so na naš prvi poziv v oktobru 1975 in na naš klic v septembru lanskega leta velikodušno odgovorili, edini omogočili, da sedaj moremo resno razpravljati o nakupu.

Ostane pa denar še vedno glavni in ključni problem. Iz dveh razlogov:

— nobenemu prodajalcu ne moremo plačati z obljubami, ampak samo z denarjem, in tega je torej treba imeti;

— tudi v Parizu samem (mislimo na Pariz v sedanjih ožjih administrativnih mejah) bi dobili kaj primerne, toda cene so take, da jim z našimi razpoložljivimi sredstvi (med katere računamo tudi izkupiček iz prodaje prostorov na Gutenbergu in že obljubljenе prispevke in pomoč) nikakor nismo kos, razen če seveda najdemo kako izredno priliko. Druga rešitev bi bila, če bi šli daleč ven iz Pariza, kjer bi bilo finančno lažje dosegljivo za našo „blagajno“, toda Dom bi zaradi oddaljenosti iz Pariza ne mogel služiti svojemu namenu.

Zato bo rešitev skoro gotovo le v najbližji okolici Pariza, ki praktično itak spada še pod Pariz in je dosegljiva s pariškim métrojem, kar je za vso našo skupnost bistvenega pomena.

S temi dejstvi, katerih nismo mi gospodarji in jih torej ne moremo spreminjati, ampak se jim moramo prilagoditi, smo hočeš nočeš prisiljeni računati in v takih okoliščinah moramo uresničiti naš cilj: Slovenski center, kjer bo dovolj primernih prostorov za vsestranske dejavnosti naše skupnosti in dovolj stanovanjskih možnosti.

Takšni so torej naši problemi.

Predolgo bi bilo, če bi hoteli podrobno opisovati vse korake, ki smo jih medtem že storili, in če bi hoteli navesti vse kraje in stavbe, mi smo jih medtem — sami ali s strokovnjaki — pogledali.

Ko pišemo te vrstice, smo v dogovoru za dve stvari:

— Prva je celo v Parizu, kjer bi

od francoske župnije kupili del stavbe (bivši hotel) in nato ali skupaj bodisi z župnijo, bodisi s škofijo ali pa v povezavi s kako drugo organizacijo preuredili vsak svoj del, čigar izključni lastniki bi bili, obenem pa z dogovorom z župnijo iskali zadovoljivo rešitev za druge prostore, ki jih samo občasno potrebujemo (npr. velika dvorana). Ker arhitekt še ni dovršil svojega načrta, trenutno še ne vemo, kakšne so tehnične možnosti in kakšni bi bili finančni pogoji, eno in drugo bo za nas odločilno.

— V najbližji okolici Pariza, kjer je že dosegljivo z métrojem in kamor bo v bodočih letih prometna zveza še boljša, imamo na vidiku hišo z dovolj velikim nezazidanim zemljiščem, kjer bi bilo takoj vseljivo stanovanje vsaj za enega duhovnika in na razpolago še kaka soba za goste in kakega študenta, morali bi si pa zgraditi dvorano-kapelo. Od pristojnih oblasti še nimamo odgovora in zato še ne vemo, ali bodo dana dovoljenja zadovoljila vse naše potrebe.

Delamo torej resno in potrebujemo resne pomoči, ki prihaja iz dobrega srca in iz zavesti, da mora vsak podpreti skupno stvar po svojih močeh.

Kdor se iz dneva v dan sooči z vsemi temi problemi, vé, kakšne so težave.

Pri odboru se zavedamo svoje odgovornosti pred dobrotniki in našo javnostjo, toda vsak mora razumeti, da moremo napraviti samo to in v toliko, v kolikor dobimo za to potrebne finančne pomoči, brez katere ne moremo ničesar napraviti in ničesar odločiti. Ta zadeva je pa v Vaših rokah, odvisna od dobre volje vsakega izmed Vas. Smo pa tudi prepričani, da bodo skupna prizadevanja privedla do skupnega uspeha.

Darove za Slovenski dom v Parizu pošiljajte na poštni čekovni račun:

C. C. P. PARIS 19285 04 F
MISSION CATHOLIQUE
SLOVENE
7 rue Gutenberg
75015 PARIS

ali pa bančne čeke na isti naslov ali pa izročite svoj dar našim poverjenikom.

Zaupamo v naš končni uspeh, prizadevamo si, da ga čimprej dosežemo in Vas pozdravljamo.

Odbor za Slovenski Dom v Parizu.

PAS-DE-CALAIS in NORD

Ob novem letu si radi voščimo vse dobro, zdravje, uspeh, denar, radi pa pozabimo voščiti, da bi nam dnevi novo podarjenega časa potekali v milosti in volji božji. Za mnoge je to leto zadnje in tudi zadnja milost. Odprimo svoje duše Gospodovi dobroti!

Na dan sv. Barbare je po 24-letnem bolehanju zaprl svoje trudne oči g. Lovrenc Filipič v svojem 81. letu življenja. Rojen na Mrzlem vrhu, župnija Žiri, je prišel pred 47 leti v Francijo, kjer je ustvaril lepo družinsko življenje. Kljub temu, da ga je več bolezní mučilo celo vrsto let, ni nikoli tožil. Z vedrim optimizmom je še svojim prijateljem dajal pogum in učakal lepo starost. Lepo pripravljen je odšel k večni Resnici, saj je resnico in dobroto tako cenil.

K pogrebu so se zbrali prijatelji in znanci, rojaki in domačini v farni cerkvi v Sallaumines na dan sv. Nikolaja in ga od tam premili na pokopališče v istem mestu. So-progi ge. Mariji Filipič in sinu z družino naše iskreno sožalje!

AUDUN-LE-TICHE

Le od časa do časa se oglasimo iz tega kota Francije, a tudi tokrat z žalostno novico. Naš dobri rojak Franc Nusdorfer je umrl konec novembra lani; pokopali smo ga 1. decembra. Doma je bil s Primorskeškega in je že pred več leti prišel v Francijo. Zapušča ženo in dve hčerki, katerim izrekamo naše krščansko sožalje.

Vsem rojakom v Franciji in drugod po svetu želimo prav srečno, zdravja in božjega blagoslova polno novo leto. I. B.

TUCQUEGNIEUX — NANCY

Najprej vsem bralcem teh vrstic dosti zdravja, sreče in zadovoljnih dni v letu 1978!

Pokojna ga. Frančiška Fajfar iz Tucquegnieux-a.

Obenem s starim letom smo se poslovili tudi od dobre žene, mame, stare mame in celo že prastare mame, gospe Frančiške Fajfar, roj. Ladiha, doma iz Vel. Lašč na Dolenjskem. Decembra je izpolnila 70 let. Ob veliki udeležbi je v cerkvi opravil pogrebne molitve g. Dejak. Njegov ganljivi govor in za to priliko primerne cerkvene pesmi so mnogim privabile solze v oči. Z možem in otroki žalujemo tudi mi. Rajni materi pa želimo lepše življenje na onem svetu, za katero je molila in trpela na tem.

Dne 4. decembra lani smo se zapeljali z našim izseljenskim duhovnikom v Laneuveville pri Nancy-ju, kjer je zdaj vsako prvo nedeljo v mesecu slovenska maša. Naš rojak g. Maršič in njegova žena se na vse načine trudita, da pride čim več Slovencev v cerkev, kjer spremlja naše slovenske pesmi Maršičeva hči Irenica s harmonijem ali pa na orgle. Stara je komaj 13 let, pa že skoraj umetnica. Vadi se tudi v drugih inštrumentih; prav tako sta tudi že kar dobra muzikanta njena brata Damijan in Milanček. Po maši se vsi zberemo v lepi novi hiši Maršičevi k prigrizku in kozarčku vina. Bog naj tej dobri družini vse stotero povrne!

NICA — MARSEILLE

Pred nami je novo leto 1978. Naj vam bo srečno in od Boga blagoslovljeno! Gotovo nam misli kar same od sebe uhajajo naprej, da se sprašujemo: Kaj nam bo novo leto prineslo? Radost? Žalost? Trpljenje? Srečo?

Spomnimo se svetega župnika

Janeza Vianney-a iz Arsa! Romarji od vsepovsod so takrat napolnili njegovo cerkev, da bi slišali njegovo pridigo, on pa jim je z enim preprostim stavkom povedal vse: „Otroci moji, imejte radi Boga!“ To je tisti največji in glavni nauk evangelija: Če bomo imeli radi Boga, bomo ljubili tudi bližnjega in znali objeti tudi križ ter nam bo vse v blagoslov: vsakdanje radosti, žalosti, srečni trenutki, pa tudi trpljenje.

Spomnimo se, da so leta našega življenja kakor listi v knjigi! Bog nam daje prazne in čiste liste, mi pa jih izpisujemo z zgodbami svojega življenja. Kaj smo na ta list napisali v preteklem letu? Ali nas morda ni strah packarij in napak, ki smo jih storili? Kaj, če ta list ni bil izpisan niti z enim dobrim delom, ker smo pač — polni egoizma — iskali le sebe in svoj interes?

Bog nam je v svoji dobroti odvezel ta stari izpisani in morda umazani list ter nam daje nov — neizpisan, čist. V svoji očetovski dobroti nam ga ponuja in pravi: „Daj, poskušaj še enkrat! Vse bo lahko dobro!“

Ali smo razumeli namig božje dobrote?

List našega življenja mora biti v novem letu izpisan z dobrimi deli! Potrudimo se za to!

italija

MILAN

Po poletnem oddihu so se že drugi srečali Slovenci, ki živijo v Milanu ali bližnji okolici v cerkvi sv. Tomaža (Ulica Broletto) za sveto mašo in nato v bližnji dvorani. V nedeljo, 13. novembra lani ob 16. uri je izseljeniški duhovnik Jurij Rodè daroval sveto mašo. Gospod Rodè trenutno biva v Rimu in prihaja iz Argentine in njemu gre posebna pohvala za veliko požrtvovalnost do naše skupine.

Prisotno je bilo lepo število naših rojakov. Med mašo je bilo ljudsko petje in tako sta naša molitev in slovenska nabožna pesem spet

odmevali v tem italijanskem vele-mestu. Izredno veselo razpoloženje se je nadaljevalo v bližnji dvorani, ob prijetni kapljici vina in v domačem vzdušju. Kako lepo je biti skupaj s „svojimi“ ljudmi, kjer vedno lahko najdeš slovensko dušo in srce in si ponosen na svojo govorico in bogato kulturno tradicijo! Gotovo naša skupina predstavlja v očeh drugega naroda resničen koticek naše domovine v tujem kraju, saj se mladi kot starejši bodisi s Tržaškega, Goriškega ali iz Slovenije radi srečajo in nudijo pristno domačo vzdušnost.

Pri naslednjem srečanju v nedeljo, 18. decembra, je tržaški rojak iz Barkovelj predaval s skiop-tičnimi slikami o Španiji, Portugal-skem in Fatimi.

Dragi rojaki! Če potrebujete kakšne informacije, telefonirajte na štev. 02/872990 ali 0332/283401. Vedno vas pričakujemo. Na svidenje!

Bruno iz Milana

nemčija

ZAHODNI BERLIN

Novi župnik.

Novi dušni pastir za Slovence v Zahodnem Berlinu je g. Anton Štekl. Rojen je bil leta 1943 v Ravnah

G. Anton Štekl.

Agilni glasbeni kvartet „Mladi vasovalci“ iz Porurja (Oberhausen).

Tudi nas v Frankfurtu je obiskal Miklavž in nas obdaroval.

na Koroškem. Tam je končal osnovno šolo in nižjo gimnazijo, višjo gimnazijo pa v Vipavi. Bogoslovje je študiral v Ljubljani in Mariboru, kjer je bil leta 1969 posvečen za duhovnika. Deloval je v Sv. Jakobu v Slovenskih goricah in v mariborski stolni župniji.

Na novem dušnopastirskem mestu mu želimo mnogo uspeha!

OBERHAUSEN

Slovenci v Švici: V soboto, dne 4. februarja, bo ob 18. uri v farni dvorani Maria-Lourdes v Seebachu (Zürich) slovesen PREŠERNOV VE-

ČER. Za oddih in ples igra glasbeni kvartet „Mladi vasovalci“ iz Porurja. — Rojaki ne zamudite lepe prilike in se udeležite v čim večjem številu! Na veselo svidenje!

KÖLN

Kot smo že poročali, se zbiramo v Hildnu, Krefeldu in Kölnu pri bibličnih urah. Ponovno včasih prav bridko ugotavljamo, da človek ne živi samo od kruha. Žalostno doživljamo, da se po družinah, kjer nikakor ne manjka vsakdanjega kruha, krhajo medsebojni odnosi. Včasih pošastno krhajo — tja do ločitve! Čemu? Največkrat manjka preprostega potrpljenja in odpuščenja. Žive ljubezni, dobrote ali kakor temu lahko rečemo — živega

Boga med nami. Bog je živa Dobrota in to zmožnost imamo od Njega. Ker ne verjamemo ali morda ne moremo verjeti, da je Bog med nami najvažnejši, se življenje zavozla.

Najbrž tudi premalo verjamemo, da si moramo pomagati biti dobri. Naj se še tako čudno ali sentimentalno sliši — dober morem biti le do človeka in človek mi pomaga biti dober. Zato naše biblične ure. Pri njih si povemo, kako skušamo živeti po božji besedi. Tako avtomatično drug drugemu pomagamo. Zaenkrat je v Krefeldu še največ dobre volje. Brez dvoma je ja pri mnogih ta pripravljenost — v Hildnu in v Kölnu.

Da, pomagati je treba razne človeške ozire, izkoristiti to preprosto sredstvo skupnega srečanja, da bo Bog bolj živ in močan med nami. Pomagajmo drug drugemu to verjeti!

HESSEN

FRANKFURT — Letos smo obnovili „tradicijo“ in priredili „Martinovanje“. V soboto, 12. 11., smo imeli v veliki dvorani prireditve. Kljub zelo slabemu vremenu je prišlo precej rojakov, da počasté sv. Martina, ki „spreminja mošt v vino“. Ob dobri kapljici so zasrbele tudi pete. Ansambel „Veseli Pomurci“ je poskrbel, da so se lahko zavrteli. Srečanje je pomagalo, da smo se

Tako nas je Jani v Hildnu pozdravil in počastil sv. Miklavž.

zbrali in zavrteli ter naredili lep slovenski večer.

Sv. Miklavž je tudi letos obiskal veroučno skupino. Pri vprašanih so se dobro odrezali in dokazali sv. Miklavžu, da slovenščina in veroučno znanje ne delata prevelikih težav.

Farna družina se je povečala za 5 članov: v Frankfurtu so bili *kršćeni*: Vitomira Erac, Gregor Plohl in Simona Škraban, v Lichu pa Renata Kus in Klavdija Malič. Staršem čestitamo in jim želimo veliko veselja in božjega blagoslova.

STUTT GART-okolica

Lepo je bilo na romanju: Za praznik Vseh svetnikov smo priredili tradicionalno zahvalno romanje k Ave Mariji v Deggingen. Okrog 250 rojakov je v lepo prenovljeni romarski cerkvi navdušeno zapelo zahvalno pesem Bogu in Materi božji. Ob navzočnosti štirih duhovnikov je bilo tudi dovolj prilike za prejem svetih zakramentov, česar so se udeleženci tudi pridno poslužili.

Na Miklavževanju 220 otrok: V nedeljo, 4. decembra, je prišlo na miklavževanje v Stuttgartu kar 220 slovenskih otrok. Vsak je dobil majhno darilce. To pot je polovico stroškov prevzela župnija St. Konrad, kjer imamo nedeljsko službo božjo. Ček za 857,47 DM je Miklavžu izročil župnik pater Otfried Reuter. Sv. Miklavž mu je to lepo gesto gotovo v dobro zapisal in vsi navzoči smo mu v zahvalo močno zaploskali.

Skioptična predavanja: V Pfullingenu so nas povedle skioptične slike v daljnjo deželo Nove Gvineje. Misijonar, ki je živel tam deset let med „ljudmi kamene dobe“, je opisal težavne socialne razmere v razvoju daleč zaostalih plemen in svoje misijonarsko delo med njimi. To predavanje je bilo na sporedu tudi v Heilbronn.

Tečaj nemškega jezika: Sredi novembra smo v Stuttgartu pričeli s tečajem nemškega jezika. Zanj se je javilo 26 naših rojakov, ki bi se radi izpopolnili v znanju nemščine. Tečaj vodi nemška profesorica. V prijetnem ozračju skuša

Leta 1977
smo v stutt-
gartski sloven-
ski župniji
45-krat čestitali
h krstom. To
pot veljajo
naše čestitke
Habjaničevi in
Mucovi družini
v Obersten-
feldu.

seznaniti poslušalce z nemško slovnico in izrazoslovjem. Tečaj je ob petkih od 19. do 20.30 ure v Slovenskem domu na Staffenbergstr. 64.

H krstom čestitam: V Schwaikheimu Košak Slavku in Slavici k sinku Matjažu; v Stuttgartu Gimpelj Janezu in Mariji k hčerkici Tanji-Mariji; v Scharnhausenu Plohl Vladimiru in Mariji k sinku Marjanu; v Aalenu Köhler Elizabeti k hčerkici Tanji in Vodeb Ladislavu in Mariji k sinku Ervinu; V Haubersbronn Škaper Ludviku in Magdaleni k hčerkici Gabrijelici; v Denkendorfu Zavašnik Antonu in Zofki k hčerki Eriki.

Počival bo v tuji zemlji: V Stuttgartu smo pokopali 53-letnega rojaka Franca Škerjanca, rojenega v Adergasu na Gorenjskem. Leta 1971 se je pri delu hudo ponesrečil, da je bolehal vse do smrti. Nekaj dni pred smrtjo je duhovniku izrazil željo, da bi šel rad domov na Gorenjsko, kjer je bil v mladih letih za ministranta v Velesovem. Ta želja se mu ni izpolnila. Bog daj, da bi bil lepo sprejet v tisti deželi, kjer je še lepše kot v Velesovem! — Vsem, ki jih je ta smrt prizadela, naše iskreno sožalje!

Žalosten sprevod v domovino: V Maulbronn je umrl 50-letni rojak Jože Leskovar rojen v Majšperku. Po poklicu je bil kamnosek. Zadnje leto je tožil, da ne zmore nobenega dela več, ker mu stalno šumi v glavi in srce mu ne dá miru. Zaposil je za invalidno rento, a preden je bil postopek za to rešen, mu je srce odpovedalo. Še

le po petih dneh so ga našli v sobi, kjer je stanoval. Njegovo truplo so prepeljali na domače pokopališče. Naj počiva v miru! Vsem sodnikom naše sožalje.

WÜRTEMBERG-OBERLAND

H krstu so prinesli 20. novembra v našo frančiškansko cerkev v Ulmu Marjanico-Olgo, drugo hčerko Draga Borko in Olge, roj. Perkovič stanujočih v Ulm-Söflingen. Pridružila se je štiriletni sestri Brigiti. S tem smo imeli v preteklem letu sedem krstov.

Ponovno opozarjamo tiste, ki živijo bolj oddaljeni in na samem, da lahko dobijo pri slovenskem duhovniku v Ravensburgu Pratique in Mohorjeve knjige za l. 1978. Ne pozabite na to in sezite po dobrem čtivu!

BAVARSKA MÜNCHEN

Dogodek zadnjega časa je bil gotovo naše *miklavževanje*. Začelo se je s prizorom v nebesih: sv. Peter daje ves živčen zadnja naročila angelom in sv. Antonu za na pot na zemljo, dobrodušni sv. Anton skrbi za razrahlanje napeposti, angeli imajo dela na kupe. Končno se sredi fanfare pojavi Miklavž v spremstvu sv. Antona in angelov. Dobri svetnik je mogočen, govori prisrčno in jasno. Skoraj 90 otrok pokliče k sebi, da jih oddari, potem pa še vrsto odraslih. Ko so klicani večji otroci, se pojavijo na odru tudi parklji. A otroci se jih ne boje: ko se namreč

Miklavž poslovi, jo otroci kar sami od sebe mahnejo na oder in se pomešajo med angele. Ne, takšnega zaupanja pa še nismo doživeli! Družine so bile zadovoljne in hvaležne za prisrčno domačo prireditvev.

Lepa skupina se nas je zbrala k *skioptičnemu predavanju*, ki ga je posnel in sestavil g. župnik Vinko Zaletel iz Vogrč na Koroškem, „Slovinci v Avstraliji“. Dobili smo neki splošen vtis o zelenem kontinentu in o naših ljudeh na njem. Gospodu, ki nam je predavanje posodil, najlepša hvala!

Manj nas je bilo pri *debatni uri* „Smrt — konec ali dopolnitev?“, ni bila pa zato debata nič manj živa. Pregledali smo vse mogoče vidike vprašanja in skušali umsko utemeljiti vero v posmrtnost.

Medtem ko se oba veroučno-slovenska *tečaja za otroke* redno vršita, smo letos vpeljali tudi mesečne *razgovore z ministranti*. V načrtu imamo narediti ministriranje čim lepše, obenem pa dobiti več ministrantov.

Krščeni so bili: Simona Vučko, hčerka Ignaca in Terezije, roj. Tibaut; Mihael Blažič, sin Franca in Olge, roj. Kraner; Klavdija Poljšak, hčerka Stanislava in Majde, roj. Dobnik. — Otrokom želimo vse dobro v življenju, staršem pa čestitamo!

nizozemska

Društvo sv. Barbare Heerlerheide-Brunssum in „Zvon“ sta 19. novembra imela vsakoletno *družabno prireditev*. Kot vedno so se tudi letos prav skrbno pripravili, saj so že vnaprej razprodali večino vstopnic. Samo g. Žerdona jih je npr. prodal čez 80. Tako ni čudno, da so gostje do zadnjega kotička napolnili dvorano.

Zabavo so v splošno zadovoljstvo vodili „Veseli vaški godci“, ki jim načeluje g. Slavko Strman. Tudi številni Holandci se radi udeležujejo našega „martinovanja“ in so odlični družabniki. Ta večer ni po-

sebnega kulturnega programa, ker so vsi naši kulturni delavci zaposleni s postrežbo gostov, vendar je to srečanje važna potrditev naše povezanosti, solidarnosti in kulturnosti. Večer je bil prav prireten.

V soboto, 3. dec., je Društvo sv. Barbare Lindenheuvel-Geleen zbralo svoje člane in sodelavce k *družinskemu večeru*. Ker so bili v dnevih jubilejnega slavlja vsi zaposleni s postrežbo gostov, so za družinski večer želeli biti svobodnejši. Zato so večerjo naročili v restavraciji.

Predsednik g. Slavko Kropivšek je v slovenščini pozdravil goste in s posebnim darilom počastil g. Blaža Podbevška, ki je letos slavil zlati jubilej članstva v društvu. Po vojski je bil prvi predsednik društva in je pri oblasteh izposloval, da so vrnili društveno zastavo, ki je med nemško okupacijo bila zaplenjena.

Tajnik društva g. Stanko Reberšek, naš neprekosljivi „speaker“ v holandsščini, se je v imenu odbora zahvalil g. Ferdu Rojniku in g. Ferdu Hulzebos-u, ki sta v pripravah na jubilejne slovesnosti opravila levji del dela. Cele tedne sta bila na nogah. G. Hulzebos je Holandec, pa je iz prijaznosti prevzel še predsedstvo pripravljalnega odbora. Omenjenima in vsem številnim sodelavcem se tudi mi prav iskreno zahvaljujemo za požrtvovalnost. Večer je potekal v prijetni domačnosti. Naj tudi ta poživi našo skupnost in poveča smisel za požrtvovalno solidarnost!

Isto soboto popoldne je Društvo sv. Barbare Heerlerheide-Brunssum svojim najmlajšim v Grošljevih prostorih pripravilo sv. *Miklavža*. To je bilo veselja! 50 otrok je dobilo prav lepa darila. Kdor pametno skrbi za mladino, sebi in mladini gradi lepo prihodnost!

Toda Miklavža se veselijo *mladi* od 7. do 70. leta, zato je Miklavž isti večer obiskal tudi „Zvon“. Vsak član je dobil lep paket. Po Miklavževem odhodu je bila skupna večerja, ki ji je sledila prosta zabava. Prav prijetno in domače je bilo — pravi družinski večer. Tak večerji so velikega pomena, ker po-

živijo in utrdijo notranje vezi v skupnosti. Čim močnejše bodo te notranje vezi, tem lažje bo „Zvon“ v prihodnje vršil svoje lepo poslanstvo na kulturnem, narodnem in verskem področju. Iskrena hvala „Zvonu“ za zvesto sodelovanje!

Vsem bratom in sestram na Nizozemskem voščimo blagoslovljeno leto 1978.

švedska

V grobih obrisih sem si ustvaril podobo tistega dela Švedske, kjer živi največ naših rojakov. Svojo novo „župnijo“ sem skupaj s patrom Janezom prepotoval po dolgem in počez. Mimogrede pa sva smuknila tudi v glavno mesto Norveške.

Z mnogimi od vas sem se imel priložnost srečati. Ker ostajam med vami, se bomo lahko še bolje spoznali, saj se bomo od zdaj naprej vsaj vsaka dva meseca zbrali pri slovenski maši.

Do konca aprila bo veljal naslednji razpored maš:

vsako prvo nedeljo v mesecu: Göteborg ob 15. uri;

drugod bo enkrat na dva meseca in sicer *lihe mesece* (januar, marec itd.);

v petek 6. I. in v soboto 4. III.: Halmstad ob 16. uri;

2. nedeljo v mesecu: Landskrona ob 9.30; Helsingborg ob 16. uri;

3. nedeljo v mesecu: Malmö ob 16. uri;

4. nedeljo v mesecu: Olofström ob 10.30; Nybro ob 16.30;

sode mesece (februar, april itd.): v soboti 4. II. in 1. IV.: Boras ob 11. uri;

2. nedeljo v mesecu: Jönköping ob 12.30;

3. nedeljo v mesecu: Eskilstuna ob 10. uri; Stockholm ob 16. uri;

4. nedeljo v mesecu: Örebro ob 11.30; Köping ob 16. uri.

Maša bo na tistih krajih kot običajno.

Vsem rojakom želim blagoslovljeno leto 1978!

Vaš Jože

Švica

Z novim letom bo sv. maša v Zürichu vsako nedeljo ob 16. uri v kripti cerkve Guthirt na Nordstraße. Zaradi tega so morale nastati naslednje spremembe:

V Meilenu bo maša v soboto pred 2. nedeljo ob 17. uri v farni cerkvi.

V Winterthuru na soboto pred 1. in 3. nedeljo ob 17.30 v cerkvi sv. Petra in Pavla.

V St. Gallenu bo na soboto pred 4. nedeljo ob 18. uri v kapeli angelov varuhov ob katedrali.

Že tretjič nam je veseli Martin privoščil veselo martinovanje s plesom, pesmijo in tombolo v Luterbachu pri Solothurnu in izredno zadovoljstvo vseh. Le slabo vreme je zmanjšalo število udeležencev, ni pa zmanjšalo dobrega razpoloženja.

Letos je Miklavž ponovno obiskal naše otroke v Oltenu, kjer se nas je zbralo kakih 50 majhnih in odraslih, željnih Miklavža, in v Zürichu, kjer je bila skoraj premajhna dvorana za tako veliko udeležbo. Vse je bilo zadovoljno in veselo.

Tudi smrt nam kliče nekaj resnobe v naše življenje. Pred par meseci je tragično preminil 41-letni Jože Stanovnik. Prepeljali so ga domov v Škofjo Loko.

Na dan sv. Miklavža smo v Schönerwerdu pri Aarau pokopali 39-letno gospo Marijo Vidmar, doma iz Dolenjske. Bolehala je vsa leta

svojega bivanja v Švici. Možu in hčerkama izrekamo sožalje, umrlima pa želimo večni mir in pokoj.

Krščeni so bili v Zürichu: Koželj Mitja, sin Andreja in Marije Tršan; Hočevnar Primož, sin Jožefa in Alojzije Raušl iz Winterthura; Vivod Klavdija, hči Jožefa in Štefanije Šalamun iz Walda/ZH; Cvikl Dušan, sin Franca in Helene Škrjanec.

V Amriswilu Višič Darja, hči Silvestra in Ane Nartnik. — V St. Gallenu Menart Uršula, hči Janeza in Marije Karničar. — V Winterthuru Laščak Adrijana, hči Jožefa in Milene Kovačič. — V Oberuzwilu/SG Zupančič Mateja, hči Jožefa in Jožefe Martinčič. — V Meilenu Nečemer Brigita, hči Franca in Anice Kokot.

V letu 1977 je bilo krščenih 24

V naseljih ob Züriškem jezeru nas je malo Slovencev. Ko pa je v Meilenu slovenska maša, so redki, ki manjkajo.

otrok (10 dečkov in 14 deklic).

Iz Basla sta se šla poročiti 19. novembra na Brezje Lojze Rozman in Pavla Pivec. Čestitamo!

V letu 1977 so se poročili: 2 para v Švici in 4 doma v Sloveniji.

V soboto, dne 4. februarja, bo v Zürichu v farni dvorani Maria Lourdes v Seebachu, (nasproti Schaffhauserstraße 466) Prešernova proslava. Ob 19. uri bo maša, po maši kulturni program. Nastopil bo tudi slov. mladinski ansambel iz Oberhausna (Nemčija). Na to proslavo ste vljudno vabljeni!

slovinci ob meji

KOROŠKA — Odgovorni urednik „Našega tednika“ Nužej Tolmajer je bil 7. nov. lani na Dunaju obsojen na 4500 šilingov kazni in 100 šil. globe, ker je imenovan list ponatisnil iz ljubljanskega „Pavlihe“ — lista za pametne Slovence“ satirični prispevek o celovškem preiskovalnem sodniku. — Na tiskovni konferenci je avstrijski zunanji minister Willibald Pahr trdil, da ni ne uradnih ne poluradnih raz-

govorov o slovenski manjšini na Koroškem in da je Avstrija izpolnila vse obveznosti do te manjšine. Dodal pa je, da je še vedno nereseno vprašanje avstrijske narodne skupnosti v Italiji. — V Železni Kapli je mladinski referat koroške deželne vlade priredil dvodnevni seminar s temo „Skupna Koroška.“ Predavala sta dr. Vospersnik in dr. Unkart. Seminar je bil vsaj majhen korak k medsebojnemu razumevanju. — V Mohorjevi v Celovcu so začeli s slovensko šolo, ki se vrši vsak petek od dveh do štirih. Število Slovencev v Celovcu ni majhno in je ta dopolnilni pouk gotovo potreben. Organizirali so tudi posebno društvo „Naš otrok“, ki

se bo posvetilo predvsem predšolskim otrokom. — Kmet Jože Müller in študent Mirko Perč sta bila pred okrajnim sodiščem v Velikovcu obsojena, ker sta na postajnem postopju v Sinči vasi lani protestirala proti preštevaniu Slovencev z napisi. Prvi je bil obsojen na 2000 šil. ali 10 dni zapora, drugi pa na 3000 šil. ali 15 dni zapora. — Celovški Mešani pevski zbor „Jakob-Petelin-Gallus“ je priredil koncert narodnih in umetnih pesmi v Ljubljani. — Katoliška vseučiliška mladina je od 1. do 4. dec. organizirala na Dunaju srečanje s koroškimi Slovenci. Na programu so bili: podijsko razpravljanje, pevski večer, literarni večer in dvojezična

maša, ki jo je imel tajnik Slov. dušnopastirskega urada g. Jože Kopeinig. — Slovensko prosvetno društvo „Srce“ v Dobri vasi v Podjuni je obhajalo 70 let svojega obstoja. Že pred prvo vojno so si uredili lastne prostore, ki so bili po plebiscitu prvič zaplenjeni, drugič jih je zaplenila Gestapo leta 1938. Leta 1975 so dobili nove prostore. — Mešani pevski zbor Št. Jakob v Rožu, ki deluje v okviru tamkajšnjega Prosvetnega društva „Rož“, je imel občni zbor. Zbor šteje 45 članov in je priredil doslej 65 koncertov doma in na tujem. Tudi v bodoče hoče reševati ljudsko blago pred pozabo, a se tudi obogatiti z novimi koroškimi pesmimi. — Okoli 200 ljudi se je udeležilo v začetku decembra pohoda z avtomobili po dvojezičnem ozemlju na Koroškem. Od Pliberka v Podjuni je šla pot skozi Celovec, Rož na Ziljo do Šmohorja. V Brdu pri Šmohorju je bila zaključna prireditev. — Ustavno sodišče na Dunaju je ugotovilo, da je žandarmerija 8. avgusta leta 1976 v Škocijanu in Sinčici vasi nasproti Slovencem nastopala protizakonito.

TRŽAŠKA — Ob 50-letnici smrti triglavskega župnika in glasbenika Jakoba Aljaža so v Finžgarjevem domu na Opčinah priredili spominško proslavo „Oj Triglav, moj dom“. — Čeprav je v Italiji nemalo brezposelnosti in mnogi hodijo na zdmsko delo v druge države, so tudi na področju Julijske krajine zaposleni tuji delavci. Sredi junija je bilo v Trstu zaposlenih 405 jugosl. državljanov, v Videmski pokrajini okrog 500, na Goriškem 246. — V Marijinem domu pri Sv. Ivanu v Trstu je gostoval dramski odsek PD „Štandrž“. Zaigrali so igro „Beneški trojčki“. — V težavnem položaju je Slovenska strokovna šola za industrijo in obrt. Nima svojih prostorov ne svojega ravnatelja in tajnika ne izvornih učbenikov, čeprav obstaja že sedem let in je vpisanih letos 82 dijakov. — Ker Slovenci niso dobili svojega šolskega okraja v Julijski krajini, so sklenili, da bodo bojkotirali volitve v okrajne pokrajinske šolske svete. — V Trstu se vršijo priprave za škofijsko sinodo. Ta naj reši tudi vprašanja slovenskega dušnega pastirstva v mestu. — Ravnatelj radia Trst A, ki je pristojen tudi za slovenske oddaje, je sklical posvetovanje „za okroglo

mizo“ z razgovorom o problemih slovenskih oddaj. Žal pri tem ni prišlo do kakih pozitivnih zaključkov. — V nedeljo, 27. 11. lani, je bil v Veroni posvečen novi tržaški škof msgr. Lavrencij Bellomi. Posvečenja so se udeležili tudi slovenski verniki. Pri škofovski koncelebraciji je pevski zbor iz Rojana zapel tudi dve pesmi v slovenščini. Ob škofu sta bila italijanski prošt in slovenski dekan tržaškega stolnega kapitlja msgr. dr. Škerlj. — Zveza cerkvenih pevskih zborov v Trstu je tudi lani priredila „Zborovsko revijo“, ki je bila posvečena predvsem skladatelju Vinku Vodopivcu. Nastopilo je 11 slovenskih cerkvenih zborov.

GORIŠKA. — Odposlanstvo Zveze slov. kat. prosvete v Gorici se je ob dnevu mrtvih poklonilo slovenskim žrtvam koncentracijskega taborišča v Gonarsu. Na pokopališču je položilo venec in zmolilo molitve za mrtve. — V novem goriškem Avditoriju so odprli glasbeno sezono s koncertom mladinskega pevskega zbora iz Maribora. — Goriška Mohorjeva družba je izdala za leto 1978 knjižni dar, ki obsega naslednje knjige: Koledar 1978, spomine izseljenskega duhovnika v Argentini pok. msgr. Janeza Hladnika „Od Triglava do Andov“, otroško zbirko pravljic in pripovedk „Zlate slive“ ter četrti snopič Primorskega slov. biografskega leksikona. — Ko sta se v Gorici sestala upravitelj tržaške škofije, sedanji goriški nadškof, in novoimenovani tržaški škof Bellomi, sta poslala pozdravni telegram tudi novoimenovanemu koprskemu škofu dr. Jenku. — Neumorni popotnik, vogrški župnik g. Vinko Zaletel je ob 60-letnici prikazovanj kazal v Gorici svoje diapozitive o Fatimi. Pridružil je pa tudi najnovejše slike s Koroškega. Ko se je pa vrnil domov, ga je zdravnik poslal v bolnico. Mnogi bralci „Naše luči“ ga poznajo iz predavanj. Vsi mu želimo čimprejšnjega zdravlja. — Prosvetno društvo „F. B. Sedej“ je odkrilo v župnijskem domu kip nadškofa Sedeja, čigar ime si je nadelo. Kip je delo kiparja Pengova. — S posvetitvijo presv. Srca Jezusovemu je Slovensko dušno-pastirsko središče v Gorici obhajalo pet let obstoja. Slovesnost je bila v stolnici. — Zveza slov. kat. prosvete v Gorici je priredila ob prazniku sv. Cecilije, zavetnice

cerkvenega petja, „Cecilijanko“. Nastopilo je 11 pevskih zborov z Goriškega, kot dvanajsti zbor je nastopil mešani zbor iz Ukev v Kanaški dolini „Planinka“. — V Gorici bo v kratkem začela delovati nova radijska postaja „Ljudski Radio-Gorica“. Oddajala bo v treh jezikih: po laško, po furiansko in po slovensko. — V Verdijevi dvorani v Gorici je gostovalo mariborsko gledališče za Mahničovo „Že čriček prepeva ali Velika beseda v mariborski čitalnici“. — Mirenski cerkveni zbor je v župnijski cerkvi na Doberdolu priredil koncert cerkvenih pesmi, ki je zelo lepo uspel.

slovinci po svetu

AVSTRALIJA — Slovenski verski mesečnik „Misli“, to je avstralska „Naša luč“, poroča, da je v razdobju enega leta odšlo v večnost 45 rojakov. Zelo verjeno je število še večje, ker nekateri rojaki nimajo zvez s slovenskimi cerkvenimi središči v Avstraliji. — Zmagovalci III. slov. mladinskega koncerta, ki se je vršil lani v Canberri, glavnem mestu Avstralije, tako „Glasniki“ kot ansambel „Velenje“, so denarne nagrade poklonili Domu ostarelih v Melbourne. — Ves november lani se je mudil v Avstraliji provincial slovenske frančiškanske province „Svetega Križa“. 27. nov. je sprejel večne obljube frančiškanskega bogoslovca br. Bernarda Goličnika. — Tudi v Melbourne so praznovali „izseljenski dan“. Ob tem dnevu je krajevni škof povabil vse izseljenske duhovnike in njihove vernike k maši narodov, ki so se je tudi Slovenci udeležili, mnogi v narodnih nošah. Popoldne je bil v stolnični dvorani mednarodni koncert. Slovenska mladina je nastopila s petjem in folklornim plesom. — Frančiškanski provincial p. Polikarp Brolih je v Sydneyu podelil 93 našim rojakom zakrament sv. birme. — Slovensko društvo v Melbourne je priredilo razstavo slikarjev slovenske narodnostne skupine. Razstavljalo je deset umetnikov. — V sydneyjski operi je bila izbrana kot najlepša Avstralka Glorija Kroke, ki je po rodu Slovenka, čeprav rojena v Av-

straliji. Mati je iz Rogaške Slatine, oče pa Mariborčan. — Brisbanski Slovenci, organizirani v društvu „Planinka“, so kupili lep prostor za bodoče središče. Zemljišče so tudi v celoti (16.700 avstralskih dolarjev) že plačali.

ARGENTINA — Slovenska fantovska zveza in Slovenska deklška organizacija sta praznovali 25 let „Mladinskih dni“, ki jih vsako leto organizirata. Temelj imajo ti „Mladinski dnevi“ v nekdanji kat. telovadni organizaciji „Orel“, ki je leta 1909 priredila prvi mladinski tabor. 1929 je bila razpuščena in potem obnovljena v „Zvezi slovenskih fantov in deklet“ leta 1935. — Skoraj 450 šolarjev, ki obiskujejo slovenske šole v velikem Buenos Airesu, se je udeležilo skupnega izleta pred zaključkom šole lani v novembru. — Slovensko planinsko društvo v Bariločah v Patagoniji je proslavilo slov. narodni praznik 29. oktober na Cerro Campanario. Udeležila se je te proslave skoraj celotna slovenska skupnost iz Bariloč (64 oseb). — Tudi v Mendozii so se zbrali Slovenci k praznovanju narodnega praznika (29. oktober), najprej k zahvalni maši in nato k slavnostni akademiji. — Na praznik Kristusa Kralja je bila v cerkvi Marije Pomagaj v glavni hiši birma 92 otrok. V letih od 1949 do 1977 je 1938 otrok prešlo ta zakrament. Trikrat je birmal pok. škof dr. Rožman, ki je birmal 588 otrok. — Slov. akademsko starešinstvo je priredilo prijateljsko srečanje, kjer je govoril predsednik narodnega odbora g. Miloš Starè o treh ustanovah v vojnih letih: o Narodnem svetu, ki je nehal delovati z začetkom okupacije, o Slovenski zvezi, ki je delovala med vojno, dokler niso bili organizatorji odpeljani v Dachau, in o Narodnem odboru, ki je zbral še živeče izvoljene narodne predstavnike iz volitev l. 1938.

KANADA — Verjetno nikjer na svetu nimajo Slovenci toliko letovišč kakor ontarijski Slovenci: 20 let je že staro župnijsko letovišče pri Boltonu, vzhodni Torontčani imajo svoje letovišče „Praznični vrtovi“, primorski Slovenci imajo letovišče severno od Toronta, prekmursko društvo „Večerni zvon“ ima svoje letovišče blizu farnega, Slovensko lovsko društvo pa severovzhodno od Toronta. — V Winnipegu je prišel nov izseljenski duhovnik, la-

zarist g. Ciril Čarga. Je Tolminec po rodu, deloval je na Kitajskem kot misijonar, zadnja leta je bil na Sardiniji, sedaj se bo pa posvečal raztresenim Slovincem po zapadni Kanadi. — Starostni dom „Lipa“, ki ga hočejo postaviti torontski Slovenci, je bil državno registriran. S tem je mogoče javno pobirati prispevke zanj. Družabni večer, ki so ga priredili v korist Domu ostarelih v Novem Torontu, je povišal znesek v blagajni za nadaljnjih 3000 dolarjev. — Duhovnih vaj, ki jih je organizirala slov. župnija „Marija Pomagaj“, se je udeležilo 27 žená in deklet. — Župnijska šola iste župnije ima 81 otrok, za katere skrbi 5 učiteljskih moči in tri pripravnice ter dva kateheta. — Slovenska mladina v Hamiltonu je zaigrala „Povest o kralju Matjažu“. — Številni kanadski Slovenci, ki so se jim pridružili tudi rojaki iz ZDA, so poromali na grobove kanadskih mučencev v Midland, kjer stoji tudi slovenski križ, ki spominja na žrtve zadnje svetovne vojne, ki jih je pobila ali okupatorska roka ali rdeča vstaja.

ZDA — V slovenski župniji sv. Cirila na 8. aveniji v New Yorku so se spomnili 60-letnice majske deklaracije in smrti dr. Janeza Evangelista Kreka. Predaval je dr. Ludvik Puš, ki je sam doživljal tiste dni pred 60 leti na Dunaju. — V župniji sv. Štefana v Chicagu so obhajali 60-letnico ustanovitve Društva presvetega Imena Jezusovega. — Jesenski nastop kulturnega

društva „Kres“ je do zadnjega kotička napolnil veliko dvorano Slovenskega narodnega doma v Clevelandu. — Pri mednarodni razstavi v Chicagu so tudi lani sodelovali Slovenci pod geslom: „Ljubo doma, kdor ga ima“. — Župnija sv. Barnaba v Johnstownu v Pennsylvaniji je priredila slovenski festival. Sodelovali so: zbor „Zvon“ iz Bridgeporta, „Fantje na vasi“ iz Clevelanda in slovenska plesna skupina „Kres“ iz Clevelanda. — Slovensko odlikovanje, ki ga vsako leto podeli Slovenski radijski klub v Chicagu, je prejel franciškan p. Fortunat Zorman, ki že 21 let urejuje verski mesečnik „Ave Marija“ in je vodil priprave za Baragov dan v Lemontu. — Z vinsko trgovijo so zaključili Slovenci iz Milwaukee sezono v Triglavskem parku. Trgatve so se udeležili tudi številni rojaki iz Chicaga. — Čikaški župan Mihael Bilandič je uradno podpisal proglas o „Slovenskem dnevu“. „Slovenski dan“ je 22. oktobra organizirala župnija sv. Štefana. — Tudi clevelandski Slovenci so obhajali slovesno narodni praznik 29. oktobra. Posebej so se spominjali lani dr. J. E. Kreka, škofa dr. Jegliča in slovenskega voditelja dr. Antona Korošca. Proslave se je udeležil tudi clevelandski župan Perk. — 80-letnico življenja je v Clevelandu obhajal prof. Janez Sever, po rodu z Ježice pri Ljubljani. Vsa ameriška leta se je požrtvovalno posvečal delu med Slovenci in je redni dopisnik dnevnika „Ameriška domovina“.

hudičev advokat

nadaljevanje s strani 19

dosti ne na ta način ne na onega drugega...“

„In drugo?“ je vprašal Blaise Meredith.

Suhe Meyerjeve roke so izrazile s kretnjo, da je bilo vse končano.

„Bilo je zelo preprosto. Sodili so ga in obsodili kot krivega. Peljali so ga po hribu navzgor do starega oljčnega drevesa, ga zvezali k drevesu in ga ustrelili. Vsi vaščani so bili tam, celó otroci.“

„Pa Nina?“

„Tudi. Približala se mu je, ga poljubila in se umaknila nazaj. Še med ustrelitvijo ni rekla ničesar, toda ko so drugi odšli, je ona ostala. Bila je še zmeraj tam, ko ga je tisto noč prišla iskat skupina ljudi, da bi ga pokopali.“

„Kdo so ga pokopali?“

„Anzelm, grofica, dva moška iz dvorca, Nina... in jaz.“

Meredith je zbežan namrščil obrvi.

„Ne razumem tega.“

„Je zelo preprosto. Mi trije smo ga hoteli zasovražiti, a navsezadnje nas je osramotil in smo ga vzljubili.“

„In vendar,“ je vztrajal Mere-

dith, „ko sem došel, ste se ga vsi bali.“

„Vem,“ je momljal Meyer. „Ljubez je najstrašnejša stvar, kar jih je na svetu.“

Odbilo je enajst, ko je Blaise Meredith zapuščal doktorjevo hišo, da bi se vrnil v dvorec. Preden je odšel, mu je Meyer pokazal zadnje Neronejevo pismo in mu izročil zavoj, v katerem so bili drugi papirji. Voščila sta si lahko noč in Meredith je počasi lezel ob luninem svitu po kamniti cesti.

Polastilo se ga je občutje oddaljenosti in ločenosti, kot da bi zapuščal svoje telo in bil nekje na tujem in ob drugem času. Prenekali so dvomi in muke; ostajala je velika mirnost. Okrog njega so besneli siloviti hudourniki, on pa je bil v brezvetrju, v središču viharja, v čudesu tišine in mirnih vod.

Enako kot Giacomo Nerone se je bližal koncu svojega iskanja. Kot Nerone je uvidel, da bo njegova smrt prišla s pre nagljeno silo, neizbežna, a kratkotrajna kot sončni zahod. Bal se je je, vendar ji je šel naproti sam in prešinjen z mirom poslednje odločitve.

Dom v Tamarju (1108) v Julijskih Alpah, priljubljen poletni izletniški kotiček.

Prispel je do železnih vrat graščine in šel mimo naprej. Prisilil se je, da je lezel po zadnji strmi rebri do kraja Neronejeve usmrtilve. To je bila majhna planota, kjer se je dvigalo kot črn križ proti bledemu mesecu oljčno drevo. Ko je prišel tja, je pustil zavoj na tleh in se oprl na drevo. Začutil je močno utripanje srca in hrapavost drevesne skorje na svoji koži. Počasi je dvignil roke, da so obstale vzdolž grčavih vej in so mu suhe vejice opraskale kožo na rokah.

Giacomo Nerone je bil v tej držbi, privezan v zapestjih in gležnjih in z vezanimi očmi, v trenutku dokončne predaje. Sedaj je bil na vrsti Blaise Meredith, hladni duhovnik iz kongregacijske palače. Njegovo telo je otrpnilo, njegov obraz se je skrčil od smrtnega boja spričo odločitve, medtem ko je silil svojo voljo k dejanju pokorščine. Zdelo se mu je, da je preteklo celo stoletje, preden je izvil iz sebe besede, šepetajoče in predsmrtne.

„Vzemi me, o Bog! Napravi z mano, kar hočeš... Naj grem v pozabo ali pa naj postanem predmet posmehovanja. Toda daj mi dečka v spomin na njegovega očeta!“

Že je bilo izraženo in storjeno. Človek se je prodal na dražbi svojemu Stvarniku. Bil je čas vrnitve domov, da bi legel in ne zaspal.

Čas se je bližal h koncu. Preden bo prišlo jutro, bo moral prebrati papirje Giacoma Neroneja in pisati valentskemu škofu.

XIV. POGLAVJE

Za Blaisa Mereditha, človeka zakonov — ki se niti v tem času najpretresljivejših doživetij ni mogel znebiti umske drže celotnega življenja — so pomenili spisi Giacoma Neroneja v mnogih pogledih razočaranje. Ničesar niso dodajali opisu njegove preteklosti in komaj kaj več kot kakšno opombo k poznanim podrobnostim o njegovem življenju, delovanju in smrti v Gemellu Minore.

Tisto, kar je Aldo Meyer našel v njih — žalost zbujujoče spomine, vpogled v dušo človeka, ki ga je bil poznal in ga sovražil pa nazadnje vzljubil — se je hudičevemu advokatu prikazalo pod drugim vidikom. Blaise Meredith je prebral spise na stotine svetnikov: vse njihove tesnobe, vsa njihova razodetja, vsa njihova silovita razkritja so imela zanj domačnost dolgo trajnega in globokega poznanja.

Bila so v skladu z isto vero, z istim osnovnim vzorcem mrtvičenja in pobožnosti, z istim napredovanjem iz spokornosti v razsvetljenosti in iz razsvetljenosti v neposredno zvezo z Vsemogočnim v molitvenem življenju. To skladnost je iskal, kot jo bo iskal vsakteri od izpraševalcev in prisednikov v vseh postopkih, ki bodo sledili prvi predstavitvi dokumentov pri škofijem sodišču.

Osebnost nekega človeka je važna za življenjepisca, dramaturga, pridigarja. Njegovi izbruhi, njegove posebnosti in njegov osebni značaj so vezi, ki ga vežejo z navadnimi ljudmi in omogočajo, da jim postane zavetnik in vzor. Toda za Cerkev samo, za teologe in inkvizitorje, ki jo predstavljajo, so važne krščanske lastnosti človeka, skladnost s pralikom, ki je Kristus.

V počasnih nočnih urah je Blaise Meredith hladno in razčlenjujoče preiskoval spise, vendar se ni mogel izogniti osebnemu vtisu in živemu človeku, ki se je porajal

iz porumenelih strani in iz drzne moške pisave.

V spisih ni bilo smotrne pove-zave: bili so zapiski človeka, ki sta ga mikali kontemplacija in dejavnost, ki je še čutil potrebo, da bi pojasnil misli in trditve, ki si jih je dajal samemu sebi. Meredith si ga je predstavljal, da sedi v mali kam-niti koči, pozno ponoči, v mrazu in gladu, in piše eno ali dve strani pred začetkom molitvenega bede-nja, ki mu je vsak dan v večji me-ri nadomeščalo spanje.

... Biti rojen v Cerkvi — govo-rim lahko le o svoji, ker drugih ne poznam — je istočasno breme in tolažba. Najprej občuti človek težo. Težo ukazov in prepovedi. Tolaž-ba pride pozneje, ko se začnajo vprašanja in prejmeš ključ za sle-herno življenjsko težavo. Ko na-hrno praviš prvo zavestno dejanje vere in sprejmeš prvo trditev, spraviš prav lahko vse mišljenje v njene predalnike. Grešiš, vendar grešiš znotraj vesolja, smiselnega in ure-jenega sveta. Sam vesoljski red te prisili h kesanju. V sklopu siste-ma si svoboden in sistem je za-nesljivi in tolažljiv, če se je le vo-ljaga odločila za prvo dejanje ve-re...

... Kadar katoličani zavidajo ne-verne ljudi, kot se večkrat dogaja, je zato, ker je breme verovanja silno težko in jim omejitve vesolja postajajo nadležne. Začenjajo se čutiti prevarane, kot se je zgodilo meni. Sprašujejo se, zakaj neko naključje glede rojstva stori, da je prešuštvovanje za nekatere ljudi greh, za druge pa razvedrilo za ko-nec tedna. Ob soočenju s posledicami vere začno obžalovati, da so sploh verni. Nekateri končajo ta-ko, da jo zavržejo, kot sem storil jaz, ko sem končal Oxford...

Biti katoličan v Angliji pomeni podvreči se utesnjujoči prilagod-ljivosti. Tudi drugače se moraš pod-vreči prilagodljivosti, ki je sicer ohlapnejša, a nič manj toga. Če človek pripada starodavnim družin-am, kot je moja, poslednjim eli-zabetincem poslednjim stuartov-cem, lahko prenaša vero kot ne-kakšno zgodovinsko posebnost, podobno kot se nekatere družine

ponašajo z grozljivimi vislicami ali kakim razuzdancem v regentstvu ali pa kako igralko med predniki. Vendar v življenjskih preizkušnjah takšna vera ne zadošča. Človek se čuti prisiljenega, prej ali slej, da gre nazaj k prvemu dejanju vere. Če jo zavrže, je izgubljen...

... Jaz sem bil izgubljen dolgo časa, ne da bi se tega zavedal. Ko človek zavrže vero, se čuti svobod-nega in v začetku je ta občutek prijeten. Ni zadev vesti ne omeji-tev, razen omejitev, ki jih nareku-jejo običaji, družbene navade ali zakoni, vendar vse to je v večini primerov precej raztegljivo. Šele kasneje se pojavi groza. Človek je svoboden, toda svoboden v neredu, v svetu, ki je nerazložen in ne-razložljiv. Svoboden je sredi pu-ščave, iz katere ni drugega izhoda kot pot k ničevemu jedru samega sebe. Ni drugega temelja, na kate-rem bi gradil, kot mala skala osebn-ega samoljubja, ki je ničevost nad ničevostjo... Mislim, torej sem. Toda kaj sem? Pripetljaj ne-reda, ki nikamor ne vodi...

... Dolgo časa sem razčlenjal naravo svojega ubežniškega dejan-ja. V svojem času ni imelo mora-lnega pomena. Vojaška prisega služenja se sklepa s prošnjo k bo-žanstvu. Toda zame božanstva ni bilo. Če sem se odločil, da tve-gam svobodo in čast in kazen za dezerterstvo, je bila to moja zade-va. Če bi ubežal kazni, toliko bo-lje. Toda tedaj nisem razpravljal ta-ko. Moje dejanje je bilo nagonsko, je bil nekakšen nepremišljen odgo-vor na nekaj, kar je delalo silo moji naravi. Še več: v skladu s svojim te-danjim prepričanjem pravzaprav nisem imel ničesar, kar bi lahko imenoval naravo. Bil sem izpraz-njen v neki skupni vzorec; kot sko-či iskra iz peči, a če neka iskra ugasne, kaj za to? Jaz sem bil iz-gubljen. Samo še malo bolj sem se lahko pogreznil v temo...

... Tedaj sem našel Nino. Pre-budil sem se v njeno stvarnost, kot se prebudiš ob prvi jutranji luči. Ljubezensko de'anje je kot dejanje vere: je predarost; in menim, da eno pogojuje drugo. Vsaj v mo-

dalje na 34. strani

predragi braki!

Pred Vami je prva številka novega letnika NASE LUČI. Vsebinsko in oblikovno je ne-koliko spremenjena.

Na notranji strani platnic Vas bomo informirali o slo-venskih knjigah, revijah, ča-sopisih, ploščah in radijskih oddajah.

Verski del bo prinašal teo-retične članke o cilju in po-teh duhovnega življenja, raz-mišljanja o molitvi, analize dogodkov iz naše vsakdanjo-sti, kratke verske misli, po-ročila o verskih knjigah in cerkvene novice.

Roman „Hudičev advokat“ bomo v nekaj številkah za-ključili. Za njim nameravamo začeti s krajšim, manj brani-m delom iz slovenske klasike, ki ga odlikujejo napeta zgod-ba in izredno plastično orisa-ni značaji.

Otroški strani smo letos oblikovali malo drugače kot sicer: običajni snóvi smo do-dali razlago nekaterih pred-metov in pojmov (po abe-cedi) in slovnične vaje.

Ostale rubrike bodo ostale v svoji strukturi bolj ali manj kot doslej, z za spoznanje spremenjeno zunanjo podo-bo in seveda vedno novo vsebino. To so vesti iz vseh štirih Slovenij — matične, za-mejske, zdomske, izseljenske — komentarji domačih in tu-jih listov k temu dogajanju, uvodniki, pisma bralcev, sme-šnice in drugo.

Kot smo že omenili v zad-nji številki, smo bili prisilje-ni naročnino za malenkost zvišati. Vemo pa, da nam bo-ste ostali kljub temu zvesti.

Vslo srečo v novem letu Vam želijo

uredniki.

hudičev advokat

nadaljevanje s str. 33

jem primeru je bilo tako. Ne morem se kesati, da sem jo ljubil, saj ljubezen je neodvisna od svojega izražanja in le izraz moje ljubezni je bil nasproten moralnemu zakonu. Tega obžalujem; izpovedal sem se ga in molim, da bi mi bil odpuščen. Vendar ima še v grehu ljubezensko dejanje, izvršeno iz ljubezni, neko potezo božanstvenosti. Njegova moralna dovoljenost je lahko sporna, a njegova narava se ne predružači in ta je stvariteljska, občevalna in sijajna v svoji predanosti...

...Bilo je v tem žaru moje predaje Nini in njene meni, kjer sem najprej doumel, kako se človek lahko preda Bogu, če Bog obstaja. Ljubezenski trenutek je trenutek zveze in dejanje vere je medsebojno in vključujoče...

...Nina je imela Boga, jaz ga pa nisem imel. Ona je zagrešila greh, a znotraj veselja, urejenega in smiselnega sveta. Jaz sem bil onstran greha, v neredu, v neurejenem, nesmiselnem, izgubljenem svetu... In jaz sem videl v njej vse, kar sem bil zavrgel, vse, česar sem potreboval in kar sem kljub temu napravil. Zavaljo tega je bila najina združitev nepopolna: ona bi nekega dne utegnila to spoznati in me zasovražiti...

...Kako se človek povrne iz ne-

vere k veri? Rešiti se greha je lahko, zadošča kesanje. Izgubljeni sin se vrne k svojemu Očetu, ki je še zmeraj tam, razmerje ni bilo pretrgano. Toda v neveri ni Očeta, ni tega sorodstvenega razmerja z Njim. Ne prihajaš od nikoder in ne greš nikamor. Jaz sem skušal služiti vaščanom. Pomagal sem jim. Toda: kdo so bili vaščani? kdo sem bil jaz?...

...Skušal sem modrovati tako, da sem se povrnil k prvemu vzroku in k prvemu gibanju, kot bi mogel modrovati kak izpostavljen otrok, da bi odkril bivanje svojega očeta. Moj oče je moral bivati, vsi otroci imajo očeta. Toda kdo je bil? Kako mu je bilo ime? Kakšen je bil njegov videz? Me je ljubil ali me je pozabil za zmeraj? To je bila prava groza in ko sedaj iz varnosti, ki sem jo dosegel, razmišljam o njej nazaj, trepetam, me obliva pot in tesnobno prosim: „Obdrži me ob sebi. Ne puščaj me oditi znova. Ne zakrivaj mi nikdar svojega obličja. Tema je nekaj strahotnega!...“

...Kako sem prišel do Njega? Samo On to ve. Iskal sem ga tipajoč in ga nisem mogel najti. Molil sem k Njemu, ko mi je bil neznan, in ni odgovoril, in jokal sem ponoči, ker sem ga zgubil. Solze so bile jalove in bolečine brez sadu. In naenkrat, nekega dne, je bil tam...

...Razumem, da bi se to moralo zgoditi ob neki posebni priložnosti. Človek bi moral znati povedati: „Ob tem času, na tem kraju, na tak način se je to zgodilo. Takš-

no je bilo moje spreobrnjenje k veri. Govoril mi je dober človek in postal sem dober. Razbral sem stvarjenje iz obraza nekega otroka in sem veroval.“ Toda ni se mi zgodilo takó, prav zares ne. On je bil tam. Jaz sem vedel, da je On tam in da me je ustvaril in da me še zmeraj ljubi. Ni besed, ki bi to izrazile; ni kamnov, popisanih z ognjenim prstom, ni grmenja na gori Tabor. Jaz sem imel Očeta in On me je poznal in svet je bil dom, ki ga je On zgradil zame. Jaz sem bil rojen kot katoličan, vendar nisem nikdar do tistega trenutka doumel besed „dar vere.“ Po tistem ni preostajalo drugega kot reči: „Tukaj sem: vodi me; napravi z mano, kar hočeš. Vendar te prosim, da ostaneš zmeraj z menoj.“...

...Bojim se za Alda. Veliko zasluženja je v njegovi dvomeči poštenosti, ne vem pa, kaj bo z njim, ko se ga drugi polastijo. To je razlika med obema brezpogojnostima: med Cerkvijo in komunizmom. Cerkev razume dvom in uči, da je vera dar, ki ga ni moč pridobiti ne z razumom ne z zasluženjem. Komunizem ne dovoljuje dvomov in trdi, da je verovanje moč vcepiti kot pogojen odsev... Do neke mere ima prav, toda pogojeni odsev ne odgovarja na nobeno vprašanje in vprašanja vstajajo naprej: od kod? kam? zakaj?...

...Vprašanje zadoščenja me skrbi. Spremenil sem se. Spremenjen sem. Ne morem pa spremeniti ničesar, kar sem storil. Ran, krivic, laži, prešuštvovanj, sprejete in zavržene ljubezni. Te reči so škodile drugim in še zmeraj kvarno vplivajo na tuja življenja. Sedaj mi je žal, da sem jih zagrešil, toda obžalovanje ne zadošča. Dolžan sem popraviti, kolikor mi je mogoče. Toda kako? Zima je. Pota se mi zapirajo spredaj in zadaj. Sem ujetnik v malem svetu, ki sem ga odkril. Lahko samo rečem: „Ko bo pot prehodna, bom napravil, česar me bodo prosili.“ Toda pot ni nikdar jasna. Samo sedanji trenutek dovoljuje živeti z gotovostjo. Zakaj je moj strah tolikšen? Ker je kesanje le začetek. Zmeraj ostaja dolg, ki ga je treba plačati. Prosim za luč, izreklam pokorščino, toda odgovor je meglen. Delujem lahko le v sedanjosti...

... Meyer se norčuje iz mene za voljo mojih dobrih del. Opozarja me, da so brez nadaljevanja. Bolniki umirajo in lačni bodo jutri spet znova lačni. Kljub temu dela Meyer nagonsko iste reči. Zakaj? Ljudje, kot je Meyer, dvomijo o božjem bivanju in zato dvomijo o vsem, razen o nekem koristnem razmerju med človekom in človekom. Vendar sem videl Meyerja, da se je žrtvoval še z večjo velikodušnostjo kot jaz. Človek, ki dela dobro, medtem ko ga razjeda dvom, mora imeti mnogo večje zaslužnje kot tisti, ki dela v sijajni gotovosti vere. „Imam še druge ovce, ki niso iz te črede...“ Opozorilo proti samovšečnosti v podedovani veri...

... Nina pravi, da hujšam. Da ne jem in ne spim zadosti in da ponoči preveč molim. Skušam ji razložiti, da se potreba po jedi in spanju zmanjša, kadar se nekdo počiva v tem novem čudesu, ki je Bog. Zdi se, da bolje razume, kadar ji razlagam, in da ne čuti telesne potrebe po meni, ker nosi otroka pod srcem... Sprašujem se, kaj moram storiti v zadevi njegega zakonskega življenja. Najini telesi sta sedaj ločeni, toda po srcu in po duhu sva še zmeraj tesno združena. Občutek imam, da se pripravljata zame nekaj, nad čemer nimam nadzorstva, in da bi bil za voljo tega lahko zakon še večja krivica kot tiste, ki sem jih že zagrešil. Pripravljen sem storiti, kar se zdi pravilno. Povedal sem ji, da je ona tista, ki mora odločiti, da pa jaz menim, da je modro počakati. V teh zadnjih mesecih sem doživel veliko: ljubezen, srečo, duhovno tolažbo. Nekoč bom moral plačati. Ne vem, v kakšni obliki bodo terjali od mene plačilo. Molim in skušam biti pripravljen...

... Oče Anzelm me skrbi. Spril sem se z njim in mi je žal. Jeza ne reši ničesar. Razumeti moram, da je duhovnik pač le človek z zakramentalnimi zmožnostmi. Anzelm nosi svoj lastni križ, breme padca, pomnoženega z njegovimi posledicami. Toda celo v grehu je neka prvina ljubezni in to je nekaj dobrega, česar ne gre prezreti. Duhovniški celibat je starodaven predpis, in pa člen vere. Njegova vrednost je očitna, toda ni prav s pre-

veliko strogostjo soditi človeka, ki je omagal pod njegovo težo. Uboštvo je položaj, ki ga nekateri sprejmejo, da se posvetijo. Druge lahko spelje v pogubo. Če bi bil kakšen način, da bi govoril z Anzelmom kot s prijateljem... a to je težko...

... Danes sem bil pri človeku, ki si je nadel ime Il Lupo. Je nekaj čudnega, kako hitro in lahko sva se razumela. Jaz verujem v Boga. On veruje v ne-Boga. Kljub temu so posledice verovanja za vsakega izmed naju enako stroge in neizprosne. On je pošten v svojem prepričanju. Ne pričakuje, da bi bil jaz manj pošten v moji veri. On ve, da ne more biti sožitja med nama. Eden mora uničiti drugega. On je knez tega sveta in ima oblast nad življenjem in smrtjo. Kakšno moč imam jaz zoper njega? „Moje kraljestvo ni od tega sveta.“ Jaz bi lahko zbral vaščane, jih pripravil do tega, da bi šli za mano in se uprli tolpi Il Lupa. A s kakšnim namenom? Bratomor ni krščanski. Kroglice ne porajajo ljubezni... Il Lupo hoče, da bi jaz razpravljal in deloval. Ne bom ugovarjal. Samo sprejemati moram. Toda bojim se za Meyerja. On je prekrotek za te zaplete. Skušal mu bom dopovedati, da razumem. Kasneje bo moral veliko trpeti. Teža dvoma je huda za poštene ljudi...

... Imam sina in je slep. Bolečina Nine je nekaj trdega zame. Razumem, da vera omahuje pred skrivnostjo trpljenja. Razumem, kako so nekdanji manihejci zlah-

ka zapadli v krivo vero, ker je težko razumeti, da obstajata trpljenje in zlo v stvarstvu, katerega edini začetnik je najvišja Dobrota. Mračen čas je zame. Zdi se mi, da sem se povrnil v temo; molim obupan in oprijemljem se prvega dejanja vere rekoč: „Ne morem razumeti, vendar verujem. Pomagaj mi vztrajati v veri!“...

... Če vera premika gore, lahko odpre slepe oči, če le Bog to hoče. Kako vedeti, kaj On hoče? Govori mi, o Bog, po zasluženju svojega Sina. Amen...

Bilo je še več, veliko več, in Blaise Meredith je kot dober advokat, kot je bil, natančno prebral, vendar je že našel jedro in to je bilo zdravo in trdno. Tam je bila skladnost, skladnost srca, volje in razuma. In izvršila se je predaja, po kateri se človek odtrga od vsake stvarne pomoči, da se prepusti po veri, upanju in ljubezni rokam, ki so ga oblikovale.

Na zadnji strani je Giacomo Nerone napisal svojo osmrtnico.

„Če bo po moji smrti kdo bral, kar sem napisal, naj ve:

Rojen sem bil v veri; izgubil sem jo; po božji roki sem se vrnil v ovčjo stajo.

Vso pomoč, ki sem jo nudil, mi je navdihnil On. Nimam tedaj osebnih zaslug.

Ljubil sem ženo in spočel sem sina; ljubim ju v Bogu za vso večnost.

Prosim tiste, ki sem jim povzročil škodo, naj mi odpustijo.

dalje na 38. strani

naša lučka

ROZINE

Nekega dne je mama stresla na mizo velik kup sladkih rozin. Poklicala je nas otroke in rekla: „Potico bomo pekli. Preglejte rozine in jim odtrgajte peclje, da bo potica lepa in dobra!“

Brž smo se lotili dela. Trgali smo rozinam peclje in jih očiščene dajali na kupček. Zraven pa smo rozine tudi tako pridno hrustali, da smo še govoriti pozabili. Mati je postala na to tišino pozorna. Pri-tekla je na prag, nas pogledala in videla zadovoljne obraze in usta, ki so mlela, mlela, mlela.

„Oho!“ je rekla, „tako pa že ne bomo imeli potice. Le kaj ste tako tiho? Žvižgajte, dokler ne bodo rozine očiščene!“

Potem smo žvižgali, da je šlo skoz ušesa. Ampak mama nas je razumela. Ko smo delo opravili, je

dala vsakemu nekaj sladkih, zlatih rozin.

Nena Mlinar

SNEŽENI MOŽ

Beli mož, sneženi mož
za vasjo stoji
in popotno palico
že v rokah drži.

Kam boš šel, sneženi mož,
v polje ali log?
Kaj boš vendar s palico,
ko pa nimaš nog?

Sonce je pokukalo
z modrega neba,
v daljni svet zamikalo
belega moža.

In tako nenadoma
je odšel na jug,
da doma pozabil je
metlo in klobuh.

Kajetan Kovič

ULICA

Kot vsaka ulica ima tudi Jankova ulica svoje ime. Zakaj? Zaradi poštarja seveda. Kaj bi bilo, če bi poštar vedel samo za Jankovo ime in priimek? Poštarji bi morali po vsem svetu iskati Janka. Če ulice ne bi imele imena, bi Janko ne mogel povedati, v kateri ulici stanuje.

Zdaj pa lahko vsakemu pove: „Ime mi je Janko in stanujem v Župančičevi ulici 2.“

Janko je vsak dan na ulici. Ulica je kot trak, raztegnjen med Jankovim domom in šolo. Ulica je vsak trenutek drugačna. Včasih vozi po njej kolona avtomobilov. Motoristi brnijo s svojimi motorji. Biciklisti pritisnjajo na pedale koles. Na ulici je tak hrup, da človek zatisne ušesa. Včasih pa je prazna in se

po njej potepa le od doma pobegli psiček.

Po Smiljanu Rozmanu

AVTOMOBIL

je motorno vozilo, ki prevaža ljudi in bremena. Ločimo osebne, rešilne, dirkalne, tovarne avtomobile, avtobuse in trolejbus. Beseda avtomobil pomeni „samogibalo“, to je z lastno silo gibajočo se napravo.

Bog nas varuje z angelom varuhom

Kaj vse je v kuhinji? Ja, tudi štedilnik in na njem plošče. Otrok ne ve, da so plošče vroče. Stegne roko, da bi se jih dotaknil. Mama ga opozori: „Poglej rdečo lučko na štedilniku: ta pravi, da moraš paziti, ker so plošče vroče.“

Če otrok ne uboga, se zgodi nesreča. Podobno je z vžigalicami, z nožem, s pralnim strojem. Povsod so skrite nevarnosti. Vendar ne more biti mama vedno za otrokom. Tudi ni ob vsaki nevarnosti prižgana rdeča lučka.

In vendar nismo, tudi kadar smo sami, brez varuha. Bog je za to poskrbel. Vsakomur je dal mogočnega varuha. Pravimo mu angel varuh. Ne moremo ga videti, ker nima telesa. Videli smo pa že njegovo podobno.

Kakšen je angel varuh? Neviden, a lep, lepši kot mama. Močan je, močnejši kot ata.

Angel varuh je vedno z nami: ko jemo, ko se igramo, ko spimo. Zelo rad nas ima. Če smo pridni, je tega vesel. Kadar nismo pridni, nas ni vesel, ker nas tudi Bog ni tedaj vesel.

Angel hoče vsakogar pripeljati v nebesa, zato nas varuje pred vsem hudim. Sviri nas pred neubogljivostjo, jezo, trmo, izbircnostjo...

Prvi avtomobil je gnal parni stroj. Sestavil ga je Cugnot (izg. künjó) leta 1771. Glavni deli avtomobila so: iz jeklenih nosilcev zgrajena šasija ali okvir s kolesi; pogonski motor z volanom ali krmilom, s sklopko, krmilnimi in zaviralnimi vzvodi; menjalnik hitrosti; kardanska gred ali diferencial, ter karo-serija, to je iz jeklene pločevine

Zelo nas je vesel, kadar gremo v cerkev, ker se tam lahko posebno lepo pogovarjamo z Bogom. Pa tudi doma nas vabi k molitvi, še posebno zvečer, ko se začno na nebu prižigati zvezde in se odpravljamo spat.

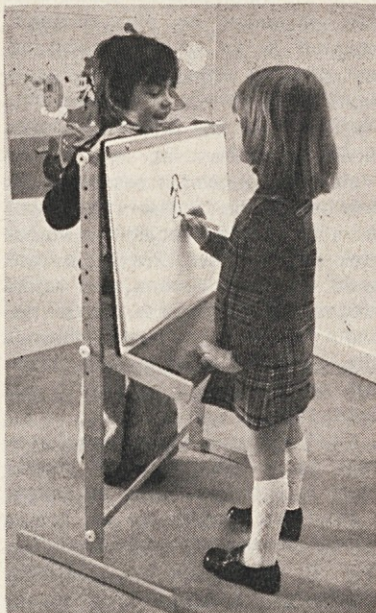
Tinka in Tonček se hočeta igrati z žogo blizu cerkve. Tinka se nenadoma spomni: „Pojdiva pozdravit Boga v cerkev!“ Tega jo je spomnil angel varuh.

Sla sta in spredaj v cerkvi položila žogo na tla. Pogovarjala sta se z Bogom: „Dobri Bog, rada bi se igrala z žogo. Najradrejši pa sva prišla tebe pozdravit. Hvala ti za angela varuha! Reci mu, naj naju varuje tudi pri igri, da se bova lepo igrala in da se nama ne bo kaj hudega pripetilo!“ Potem sta poslala Bogu še poljub in se z blagoslovljeno vodo pokrižala.

Ko sta prišla iz cerkve, se je Tonček spomnil, da je prostor, kjer sta se hotela igrati, zraven cerkve. Lahko se zgodi, da se bo žoga skotalila na cesto, da bosta onadva tekla za njo in da ju bo povozil avto.

„Pojdiva za cerkev! Tam ni nevarnosti,“ je dejal. Tudi Tončka je na nevarnost spomnil angel varuh.

Vse popoldne sta se ljubeznivo igrala in rekla: „Lepo je bilo. Hvala angelu varuhu in dobremu Bogu, ki nama ga je dal.“

izdelano ohišje. Manjše avtomobile ženejo motorji s storilnostjo ali močjo 30, večje s storilnostjo 100 do 150 konjskih moči. V menjalniku hitrosti so razna zobata kolesa, ki omogočajo, da se voz giblje počasi ali naglo, naprej ali nazaj. Ker sunke ublažujejo vzmeti, skačejo kolesa med vožnjo neprenehoma gor in dol.

BARVA

Površine teles, ki jih gledamo, so enobarvne ali večbarvne. Prav lep barvni pojav je mavrica. V njej se vrstijo rdeča, oranžna, rumena, zelena, modra in vijolična barva. Če zmešamo črno in belo barvo, dobimo sivo; če zmešamo rdečo in modro, dobimo vijoličasto; iz modre in rumene dobimo zeleno; iz rdeče in rumene pa oranžno barvo. Pisanice (pirhe) varvamo z barvili, ki se v vodi tope. V šoli slikamo z vodenimi barvicami ali z barvnimi svinčniki. Slikarji slikajo tudi z oljnatimi in z vodenimi tempera barvami ali z barvnimi kredami.

CIRKUS

V okrogli areni, pod velikanskim šotorom čarajo „čarovniki“ iz praz-

nih klobukov zajčke: po napetih vrveh lovijo ravnotežje vrvohodci; medvedi in konji, ki jih vodijo krotilci, izvajajo razne umetnije, vmes pa zganjajo burke hudomušni klovni. Kar prehitro je konec zabavne predstave, ki so jo pripravili cirkuški umetniki!

DOMACA SOLA

● Za katero znano osebo bi lahko uporabil naslednje primerjave: Gara kot črna živina. — Živi ko ptiček na veji. — Zvest je ko pes. — Spi kot polh. — Kriči kot sraka. — Gleda ko hudo vreme. — Smeje se, kot bi orehe stresal. — Vede se, kakor da je bukev.

● Uredi stavke v dve smiselni skupini: Oči se mu smehljajo. — Vedno je žalosten. — Vsega se veseli. — Cmeri se za prazen nič. — Vedno je dobre volje. — Na ves svet se jezi.

● Dokončaj stavke: Mihec je mlad, njegova lica so rdeča in okrogla; ded je... Metka je svetlolasa, njeni lasje so mehki; babica je... Očetove roke so žuljave, moje pa so...

● Uporabi kot osebke v stavkih naslednje besedne zveze: priden zidar, znani slikar, zanimiva otroška povest, voznja s kolesom, ozka in divja grapa, medved in lisica, Jernejček in Mihec.

● Dopolni z osebki: ... kuje železo. ... zida hišo. ... ureja promet. ... preplašen utihne. ... pla-pola v vetru. ... popravlja moje čevlje.

**predolg nos
rad kam
zadene**

Pogled s Sv. Višarij na okolico.

hudičev advokat

nadaljevanje s str. 35

Priporočam Bogu tiste, ki me bodo ubili, kot brate, ki jih ljubim.

Tisti, ki bodo name pozabili, bodo prav storili. Tiste, ki se me bodo spominjali, prosim, da molijo za dušo

Giacoma Neroneja,
umrlega v veri."

Blaise Meredith je pustil porumeneli list na posteljnem pregrinjalu, legel na blazine in zaprl oči. Obšla ga je gotovost, da je končal z iskanjem. Motril je življenje človeka in razbral njegov osnutek: dolga reka, ki je začrtavala počasne vijuge, ki pa je zanesljivo šla naprej proti svojemu ustju, morju. Zrl je v dušo človeka in ga gledal, kako je rasel kot drevo iz temine zemlje proti soncu.

Videl je sadove tega drevesa: modrost in ljubezen Nine Sanduzzi, bojevito človečnost Alda Meyerja, zadržano skesanost očeta Anzelma. Bili so zlahtni sadovi in pre-

poznal je v njihovi sijajnosti znamenje skrbnega božjega prsta. Vendar vsi sadovi še niso dozoreli. Nekateri bi se lahko posušili na veji, drugi bi lahko odpadli in zgoreli na tleh zavoljo vrtnarjeve nepazljivosti. In on, Blaise Meredith, je bil ta vrtnar.

Molil je, počasi in tesnobno, za Ano de Sanctis, za Paola Sanduzzija in Nicholasa Blacka; vsi so izbrali isto puščavo, kot jo je prehodil Giacomo Nerone. Ne da bi utegnil končati molitev, ga je napadla bolezen, ga pestila in mučila, da bi kričal od bolečin, medtem ko mu je kri, lepljiva in dušiča, polzela v grlo.

Kljub svojemu raztresenemu značaju pa so spisi le imeli svojski ritem in enotnost. Rastli so skupaj s človekom. Končali so se, kot je končal človek, z dostojanstvom, mirom in nekim čudnim zadovoljstvom.

... Pišem iz potrebe, skupne vsem ljudem, da govorim o sebi, čeprav le z nepopisanim papirjem, kajti poznanje mene samega je teža, ki je ne smem v celoti nalogati na ženo, ki jo ljubim. Ona je preprosta in velikodušna. Prenašala bi jo vso in pripravljena bi bila še na več, vendar zadržanost je prav tolíkšen del ljubezni kot zaupnost. Človek mora plačati svoje grehe in se ne sme zatekati k drugi osebi po odpuščanje..."

Mnogo kasneje se je oslavljen in omotičen privlekel do mize in s tresočo se roko začel pisati:

"Vaše blagorodje:

Zelo sem bolan in bojim se, da bom umrl, preden bom utegnil razložiti vsa dognanja svojih preiskovanj. Kljub zdravniškim spoznanjem čutim, da gre h koncu z menoj, in muči me misel, da mi preostaja tako malo časa. Kljub temu hočem, da zveste, da sem se vdal, kot mi je Vaše blagorodje izrazilo, da bi storil, in da me končni obračun še kar zadovoljuje, čeprav mi ne vliva poguma.

Dovolite mi, da Vam najprej povem, kaj sem našel. Po pričevanju tistih, ki so ga poznali, in po spisih, ki so mi jih posredovali, sem trdno prepričan, da je bil Giacomo Nerone božji človek, ki je umrl v veri in kot mučenec. Kaj

bo odločilo sodišče, je druga stvar, je zgolj uradna potrditev, temelječa na predpisih cerkvenega prava, o izjavah in po moji sodbi tuja temeljnemu dejstvu: tem namreč, da je božji prst tukaj in da kvas dobrote v tem človeku prekvaša še naprej življenje tistih, ki so ga poznali.

Najboljši pričci bosta Vašemu blagorodju doktor Aldo Meyer in Nina Sanduzzi. Ta zadnja je razodela razvidna znamenja nekega ozdravljenja, ki je lahko čudežno, čeprav močno dvomim, da ga bodo prisedniki sprejeli. Neronejevi spisi, priloženi v tej mapi, so iskreni in prepričevalni in po moji sodbi potrjujejo mnenje o njegovi junaški popolnosti.

Priznam Vašemu blagorodju, upoštevajoč najino prijateljstvo, da me v tem trenutku skrbi manj zadeva razglasitve za blaženega kot pa blagor nekaterih duš v Gemello Minore. Govoril sem z očetom Anzelmom in vzel sem si svobodo ter ga nagovarjal, naj se loči telesno od Roze Benzoni, čeprav bi jo še naprej obdržal v svoji hiši; če se bo še iskreno izpovedal, bo Vaše blagorodje sprejelo ti dejanji kot znamenje njegovega spreobrnjenja. Njegov položaj me boli. Je zadeva denarja in preskrbljenosti človeka, ki je hudo siromašen in nekoliko neveden. Obljubil sem mu vsoto sto tisoč lir iz svojega imetja in tudi zadosti denarja, da nakupi posteljo in druge potrebne reči, da bo uredil za Rozo Benzoni ločeno spalnico. Kaže, da ne bom imel časa, da bi osebno uredil te stvari. Ali lahko računam, da bo Vaše blagorodje opravilo to namesto mene in da boste to pismo uporabili kot navodila izvrševalcem moje oporoke? Izdati Anzelma sedaj bi bilo nekaj nesprejemljivega.

Drugo vprašanje zadeva grofico de Sanctis, Paola Sanduzzija, ki je sin Giacoma Neroneja, in nekega angleškega slikarja, ki je gost v graščini. Ta zgodba je preveč umazana, da bi Vam jo podrobno opisoval v tem pismu, in bojim se, da bi moglo Vaše blagorodje v tej točki le malo storiti. Jaz sem jih priporočil Bogu in ga prosil, naj vzame mene kot ceno za njihovo zveličanje. Upam, da bom jutri kaj

bolj stvarnega ukrenil, vendar sem tako slab in bolan, da si ne držnem računati z ničemer.

Moram vas prositi za dvojce uslug in upam, da ne bosta preveč nadležni za Vaše blagorodje. Prva je, da bi pisali njegovi vzvišenosti kardinalu Marotti, mu razložili moje stanje in ga prosili za oproščenje zavoljo tega, kar jaz pojmem kot polom glede zaupane mi naloge. Pozdravite ga v mojem imenu in prosite ga, naj se me spominja pri maši. Druga je pa, da bi Vi dovolili, da bi me pokopali v Gemellu Minore. Ob drugi priložnosti sem prosil, da bi bil pokopan v cerkvi njegove prevzvišenosti, toda Rim je zelo oddaljen in tukaj sem prvič našel samega sebe kot človek in kot duhovnik.

Zelo pozno je že, blagorodje, in cisto izčrpan sem. Ne morem več pisati. Oprostite mi in v svoji ljubeznivosti molite zame.

Vaš vdani služabnik v Kristusu.
Blaise Meredith"

— — —

Prepognil je pismo, ga vtaknil v ovojnico in jo zapečatil ter pustil na mizi. Nato se je privlekel do postelje in spal, dokler ni sonce prišlo visoko nad zelene travnike ob graščini.

— — —

Paolo Sanduzzi je delal v gramoznici v zadnjem delu graščine. Ploščadi so bile razpokane na krajih, kjer se je malta razkrojila, in zemlja je uhajala v razpoke. Če bi deževalo, bi tisto zemljo odneslo, in v tistih peščenih krajih je bila zemlja predragocena, da bi jo zapravljali. Stari vrtnar ga je naučil mešati živo apno s črnim vulkanskim peskom iz struge in davati to malto z zidarsko žlico v razpoke ter nazadnje lepo zgladiti.

Bilo je novo opravilo, ki se ga je naučil, nova spretnost, s katero se je lahko ponašal. Delal je kleče in zadovoljno zvižgal, medtem ko mu je sonce grelo hrbet. Apno mu je žgalo prste in mu povzročalo nekak hrapav in peščen občutek, toda tudi to je bilo zanj vzrok skrivnega ponosa: njegove dlani so postajale žuljave kot roke kakega moškega. Vrtnar je bil zadovoljen z njim. Včasih se je zadržal pri njem in mu govoril na svoj godrnjajoči način ter mu razlagal imena zelišč, kako

rastejo in zakaj škodljivi mrčes nekatera napada drugih pa ne.

Med jedjo v dolgi, s ploščicami obloženi kuhinji ga je stari vrtnar branil pred draženjem žensk, ki so se šalile na račun njegove mladostne moškosti, češ kaj bodo počele z njim deklina, ko ga bodo dobile v roke. Edina, ki se ni norčevala na njegov rovaš, je bila kuharica Neža, velika, gugajoča se ženska gmota, ki mu je dajala dvakratne porcije testenin in mu zmeraj vtaknila v hlačni žep kos sira ali sadje.

Ni vedel, kako bi si vse razložil, vendar se mu je zdelo odličen način življenja. Imel je službo in delo, obdajali so ga prijateljski ljudje in ob koncu meseca bo lahko imel lire v žepu in jih nesel materi. Grofica ni več govorila z njim in slikar ga je puščal pri miru, razen da je mimogrede rekel eno ali dve besedi. Strah, ki ga je imel do njuju, je plahnel. On ju je mešal v svoje dnevno sanjarjenje o vodomatih in dekletih v šolenčkih in cestah, natrpanih z bleščečimi avtomobili.

Tako je sanjaril ob ritmu svojega zvižganja in ob praskajočem zvoku ometače ob sivi kamen, ko se je sam naenkrat spremenil v stvarnost. Grofica se je pojavila za njim in mu spregovorila z najslajšim glasom:

„Paolo, govoriti hočem s teboj.“

Skočil je pokonci, spustil ometačo na tla, se vzpel iz gramoznice in obstal zravnano pred njo, v zadregi zavoljo svoje moči, golega života in umazanih rok.

„Na voljo sem vam, gospa.“

Naglo se je ozrla naokrog, da bi se prepričala, da sta sama, in mu rekla:

„Jutri grem v Rim, Paolo. Ne počutim se dobro in se moram posvetovati s svojim zdravnikom. S seboj peljem Cito in Pietra, da bosta oskrbovala stanovanje, in mislila sem vzeti s seboj tudi tebe.“

Paolo je obstal z odprtimi usti in jecljajoč zavoljo nenadne osu-plosti, grofica pa se je smejala s svojim srebrnim glasom.

„Kaj ti je povzročilo tolikšno presenečenje? Jaz sem ti obljubila, ali ni res? In delal si dobro.“

Kapelica na Koroškem.

„A . . . , a . . .“

„Mi ne verjameš? In vendar je res. Edino, kar manjka, je dovoljenje tvoje matere. Povedal ji boš, da boš, ostal tam nekaj mesecev in da ji bo del plače izplačan tukaj vsak mesec. Razumeš?“

„Ja, gospa.“

Bil je jasen in svetel ko poletje.

„Povedal ji boš tudi, da gresta Pietro in Cita in da te bo Pietro ves čas učil.“

„Ja, gospa. A . . .“

„Kaj vendar, Paolo?“

Ni vedel, kako bi ji povedal, a je nazadnje le zdrdral:

„Moji materi . . . moji materi ni všeč Anglež, gospod Black. Možno je, da me ne bo pustila iti.“

Znova se je zasmejala in mu preganla strahove.

„Povedal boš materi, Paolo, da bo gospod Black ostal tu in delal naprej. Prav zato te bom vzela s seboj; bolje je, da ga ti ne videvaš.“

„Kdaj ji lahko povem?“

Takoj sedaj, če hočeš. Vrni se takoj in mi povej, kaj ona misli.“

„Hvala, gospa. Tisoč in tisočkrat hvala!“

drugič dalje

mali oglasi

● JANKOVIČ, 17 rue de Belgrade, 54 Tucquegnieux, Francija, posreduje uradne prevode in prošnje. Pišite mu!

● PREVAJALSKA PISARNA v Münchnu uredi uradno prevode iz slovenščine in srbohrvaščine, piše prošnje in nudi pravno pomoč: Dipl. filolog JOSEPH ARECH, 8 München 50, Pfeilschifterstr. 21, telefon (089) - 14 13 702.

● PREVAJAM iz slovenščine v nemščino in obratno. Vse prevode sodno overovim. Prevode opravi hitro in poceni: MONIKA ZIBELNIK, Franz-Albert-Str. 12, 8000 München 50, tel. 812 30 59 — zvečer.

● Potujete v RIM? Dobrodošli v hotelu BLEED, Via S. Croce in Gerusalemme 40, 00185 Roma, tel. (06) 777 102. Na razpolago so Vam komfortne sobe s kopalnico, klimatičnimi napravami in radiom, lastni parkirni prostor in restavracija v alpskem slogu. Zagotovljeno Vam je prijetno občutje med slovenskim osebjem. Lastnik Vinko Levstik.

● NOVO HIŠO, trinadstropno v četrti fazi, na lepem prometnem kraju na Grosupljem pri Ljubljani, zraven železniške in avtobusne postaje, šole in bolnišnice ugodno naprodaj. — Natančnejša pojasnila dobite na Grosupljem, Jurčičeva pot 9, ali pa pri: Franc Steržaj, 80 Orpington Cr., Rexdale M9V 3E6, Toronto, Canada.

● ENONADSTROPNO HIŠO, novo, z 900 m² zemlje v Lenartu pri Mariboru ugodno prodam. Cena DM 78.000.—. Obrnite se na naslov: Stane Lorenčič, Rathausstr. 4, D-8047 Karlsfeld, BRD. (Telefon 08131/9 23 89).

● ENOSTANOVANJSKA HIŠA, nedograjena, v okolici Maribor-Rošnja, z lepim vrtom, ob glavni Ptujski cesti ugodno naprodaj za nemške marke. — Pojasnila da: Ivan Plohl, 415 Krefeld-Oppum, Schmiedestr. 125. (Tel. 02151/54 49 17).

● DVODRUŽINSKO HIŠO v Črnomlju, v zadnji fazi gradnje, s centralno kurjavo, prodam. Asfaltna cesta tik pred hišo. Na željo pošljem fotografijo hiše. V poštev pride samo resen kupec. — Pojasnila dobite v Nemčiji: telefon 0711 - 42 65 23.

● DVOSTANOVANJSKA HIŠA, nedograjena, poleg asfaltne ceste med Otočcem in Sevnico, z zidanim prtiličjem, prizidano garažo in montažnim „Marles“-nadstropjem ugodno naprodaj! Lep razgled, sončna lega! Meri 10,5x9,5 m, z balkonom in teraso 6x5 m. Vodovod in elektrika 380 V v hiši, poleg je še 2000 m² zemlje z možnostjo še ene gradnje. Cena 55.000 DM. — Pojasnila dobite v Nemčiji: telefon 07171 / 8 31 66.

● STANOVANJSKO HIŠO 140 m² na Gorenjskem, 10 km od Radovljice, ugodno prodam. Hiša je opremljena, centralno ogrevana, 400 m² vrta. Vsejliva takoj ali po dogovoru. Možnost zaposlitve v kovinski, električni ali kemični industriji. — Ogled možen 24., 25. in 26. decembra od 16. do 20. ure. Pojasnila dá: Branko Gartner, 64245 Kropa 118 na Gorenjskem.

priporočamo vam

Iz ljubezni do mnogih naših bratov in sestrá, ki so v vojnem in povojnem stalinizmu doma pretrpeli nečloveške muke in mnogi izmed njih tudi umirali za svoje slovensko, demokratsko in krščansko prepričanje, priporočamo sledečo knjigo:

Ljubo Sirc:
SMISEL IN NESMISEL
(190 strani, broš. 70.— šil.)

Pisatelj, sam medvojni partizan in povojni jetnik stalinističnih ječ, sedaj pa profesor za ekonomijo v Glasgowu na Škotskem, popisuje strahote povojnih ječ v Sloveniji. V uvodu pravi:

„Tak naslov sem izbral ker kaže, kakšen nesmisel je bil, da si je neka ljudje domišljalo, da le oni prav vedó, kako naj družba in gospodarstvo delujeta, in so se zato odločili preganjati vse, ki jim niso vedno pritrjevali, in jih proglašali za kriminalce. Še več, domišljali so si, da smejo uničevati celó ljudi, ki niso sploh nikomur ničesar storiili...“

Važno je to, da si mora naš narod začeti pisati sodbo sam, kot so partizanom obljubljali med vojno, in da mu jo nehajo pisati razni „učitelji“, ki si utvarjajo, da imajo monopol na nekakšno „znanost“. Da ni nihče vseveden in da moramo o vsem svobodno razpravljati in ukrepati, pa je smisel skušenj preteklih petindvajsetih let.“

pozor!

PREVODE DOKUMENTOV, ki jih potrebujete za sklenitev zakona, vam radi poskrbijo slovenski duhovniki. Obrnite se vedno na najbližjega!

ZA CERKVENO POROKO potrebujete krstni list, ki ni star več kot tri mesece: Javite se en mesec pred poroko pri duhovniku, ki vas bo poročil, da lahko uredi oklice in dokumente in se zmeni s krajevnim župnikom za kraj in čas poroke.

NA VSEH URADIH, kjer vas sprašujejo po narodnosti ali državljanstvu, povejte najprej, da ste Slovenci, potem šele, da ste Jugoslovani. Pri izpolnjevanju vseh formularjev napišite pri rojstnem kraju vedno: *Slovenija-Jugoslavija*.

MALE OGLASE sprejema uredništvo „Naše luči“ do 5. v mesecu pred naslednjo številko. Oglasi smejo obsegati največ 100 besed. Za vsebino oglasov uredništvo ne odgovarja. Cenik malih oglasov: Minimalna cena (do 20 besed) je: 200 avstrijskih šilingov, vsaka nadaljnja beseda pa 5 avstrijskih šilingov (ali pa enaka vrednost v drugi valuti). Oglase je treba vnaprej plačati. Uredništvo posreduje le naslov oglaševalca, na druga vprašanja glede malih oglasov ne odgovarja. Kdor hoče zvedeti za naslov oglaševalca, naj pošlje v pismu v denarju ali v mednarodnih poštinih kuponih pristojbino za dvoje pisem za tujino.

MLADIKA

34133 Trst, Ulica Donizetti 3, Italija. Izhaja desetkrat na leto. Letna naročnina za inozemstvo: navadna 10, podporna 30 ZDA dolarjev.

MLADIKA je kulturna revija tržaško-goriških katoliških izobražencev, ki pa ima potni list tudi za v Jugoslavijo (tako vsaj sklepamo iz opombe v njej o naročnini za Jugoslavijo). Letošnji letnik je dvaindvajseti.

Notranjo podobo MLADIKE sestavljajo novele, pesmi, intervjuji, kulturni dogodki, krajše razprave, dokumenti, kritike in poročila o pisnih, ocene kulturnih dogodkov, krajše kulturne novice, pisma in še kaj. Razumljivo je, da je predmet zanimanja revije zlasti slovensko-krščanski svet.

Če iščemo v kakšni drugi zamejski skupini podobno revijo, jo bomo iskali zaman, vsaj takšno, na tej stopnji. Prepričani smo, da revija zadovoljuje krog svojih bralcev in s tem izpolnjuje nalogo, ki si jo je nadela.

plašče

SLOVENSKI OKTET 25 LET

Helidon, FLP 09-018/1-3

Slovenski oktet se s tem albumom pod skupnim naslovom „Pri slovenskih skladateljih“ predstavlja s tremi koncertnimi sporedi, v katerih prinaša vrsto najbolj uspešnih točk s svojega spreda, obenem pa izbor reprezentativnih skladb iz slovenske literature za moški zbor v širokem razponu od novejših do starejših umetnin in do priredb ljudskih pesmi.

Pričenja s sodobnimi umetnimi pesmimi iz razdobja od moderne do danes — Srebotnjak: BORI in KRAŠKA VAS, Pahor: OČENAŠ HLAPCA JERNEJA, Gabrijelčič: VETRI V POLJU, Lajovic: LAN, Kogoj: REQUIEM. Drugi razdelek pri-

naša zbere enega samega skladatelja, Jakoba Petelina. To so moteti in madrigali v latinščini.

Na drugi plošči se vrstijo starejše umetne pesmi, priredbe ljudskih in pesmi v ljudskem tonu — Jereb: O KRESU, Vodopivec: NA POLJANI, Hajdrih: POD OKNOM, Foerster: SPAK in VEČERNI AVE, Simoniti: PESEM GALEBU in BUSKELCE, Adamič: V GORJAH ZVONI, Božič: DRUMELCA, Krek: MARKO SKAČE, Venturini: NOCOJ PA, OH, NOCOJ, Tomc: SPAZILA SEM JANKA in TRI TIČICE, Kernjak: MOJCEJ, Simoniti: LJUBEZENSKE PESMI IZ REZIJE, Vilhar: PO JEZERU, Marolt: RIBNIŠKA.

Prva stran tretje plošče vsebuje samo ljudske pesmi — Krek: N'COJ JE PA ENA LEPA NOČ, Vodušek: DA HORA TA ČANINOVA, Pahor: PA SE SLIŠ', Marolt: VOJAŠKA, Adamič: VOZNICA, Marolt: BARČICA, Pavčič: POTRKAN PLES, Vrabec: BRATCI, VESELI VSI.

Spored zadnje strani prinaša starejše domoljubne pesmi — Prelovec: OJ, DOBERDOB, Bučar: TAM, KJER PISANA SO POLJA, Aljaž: OJ, TRIGLAV, MOJ DOM, Ipavec: IMEL SEM LJUBI DVE.

MLADA PESEM

Sakoj, LP 1001

Otroški zbor glasbene šole Franca Šturma, otroški zbor RTV Ljubljana, zbor cicibanov RTV Ljubljana in ansambel B. Lesjaka so zapeli za to ploščo 32 otroških pesmi. Naj navedemo nekaj naslovov: NAGAJIVKA, ZAJČEK UČENJAK, PIŠČANČKOVA USPAVANKA, MALI KUŽEK, MOJCI MEDO, MEDVED GODRNJAVČEK, POD DEŽNIKOM, HOKUS POKUS, HOP NAD MIŠKO.

Plošča je zelo primerna kot glasbeni pripomoček za slovensko vzgojo otrok.

SLOVENSKI BOŽIČ

Consortium musicum Ljubljana, MS 10

SLOVENSKI BOŽIČ je nekakšna dramska predstava božičnih do-

godkov, saj nastopajo s petjem Marija, Jožef, krčmar, krčmarica, angel, pastirji in zbor. Besedilo je zbral Niko Kuret, uglasbil pa ga je po narodnih napevih Matija Tomc. Dramskemu prizoru sta dodani še pesmi RADUJTE VSI KROGI SE ZEMLJE in ZVEZDE GORIJO.

Za praznovanje božiča in pobožiča v družini je plošča nadvse primerna.

radio

RADIO KÖLN: Ob torkih, četrkih in sobotah od 15,30 do 16,00 (na kratkih valovih 41 in 31 m) in ob nedeljah od 9,00 do 9,40 (na kratkih valovih 41 in 49 m). — Na sporedu so dnevne novice, politične razlage, pozgovori, zanimivosti iz kulturnega in gospodarskega življenja. Poleg tega imajo Slovenci v Nemčiji možnost, da pošiljajo prek kölnskega radia domačim voščila, pozdrave in glasbo po želji. Dopise pošljite na naslov: Deutsche Welle, 5000 Köln, Bruderstr. 1 (Südsteuropa-Redaktion).

RADIO VATIKAN: Vsak dan ob 19,00 (na kratkih valovih 48,47, 41,38 in 31,10 m in na srednjem valu 196 m).

ANGLEŠKI RADIO BBC:

12.00—12.15 (vsak dan na kratkih valovih 16, 19 in 25 m). Poročila in pregled tiska.

16.30—17.00 (le ob nedeljah na kratkih valovih 19, 25 in 31 m). Poročila, Spored z verskega področja ali Londonski tednik itd.

19.00—19.30 (na kratkih valovih 31, 41 in 49 m).

RADIO WASHINGTON („Glas Amerike“): Oddaje so vsak dan zjutraj ob 6. uri in 7.15 na kratkovalovnih dolžinah 31, 41 in 49 m; oddaja ob 6. uri je tudi na srednjem valu 251 m.

Erscheinungsort: Klagenfurt

Verlagspostamt: A-9020 Klagenfurt

P. b. b.

SLOVENSKI DUHOVNIKI PO EVROPI

AVSTRIJA

Ciril Lavrič, Kirchenstraße 1, 4053 Haid bei Ansfelden.
Martin Belej, Enzenbach, 8112 Gratwein bei Graz. (Tel. 03124 - 23 59).
P. Štefan Kržišnik, Zisterzienser Stift, 6422 Stams, Tirol.
Ivan Tomažič, Albertgasse 48 („Korotan“), 1080 Wien VIII.
Slovenski socialni urad, Seitzerg. 5/II, 1010 Wien I. (Tel. 0222 - 63 25 07).
Janez Žagar, Feldeggasse 1, 6800 Feldkirch, Vorarlberg.
(Tel. 05522 - 26 4 04).
Socialni urad za tuje delavce, Bahnhofstraße 13, 6800 Feldkirch,
Vorarlberg. (Tel. 05522 - 21 5 85).
Slovenski dušnopastirski urad. Fridtjof-Nansen-Str. 3, 9800 Spittal/Drau.

BELGIJA

Vinko Žakelj, Guil. Lambert laan 36, Eisdén, 3630 Maasmechelen.
Kazimir Gaberc, avenue L. Empain 19, B-6001 Charleroi, Marchinelle.
(Tel. 071 - 36 77 54).

FRANCIJA

Nace Čretnik, 78 Avenue Gambetta, 75020 Paris. (Tel. 636-80-68).
Jože Flis, 7 rue Gutenberg, 75015 Paris. (Tel. 577-69-93).
Stanislav Kavalar, Presbytère Ste. Barbe, rue de Lens, 62680 Mericourt.
Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, 57710 Aumetz.
Msgr. Stanko Grims, 259 bis Avenue de l'Europe, 57800 Freyding-
Merlebach.
Franjo Pavalec, 8 Avenue Pauliani, 06000 Nice.

ITALIJA

Jure Rode, Collegio Pio Latino, Via Aurelia Antica 408, 00165 Roma.

NEMČIJA

Dr. Janez Zdešar, 8 München 2, Schubertstr. 2-I. (Tel. 089 - 53 64 53).
Ivan Ifko, 43 Essen-Altenessen, Bausenhorststr. 2. (Tel. 0201 - 34 40 45).
Pavel Uršič, 42 Oberhausen 11, Oskarstraße 29. (Tel. 0208 - 64 09 76
ali 64 11 72).
Ludvík Rot, Hochdahler Str. 14, 5657 Haan 1. (Tel. 02129 - 13 92).
Mirko Jereb, 6 Frankfurt 70, Holbeinstr. 70. (Tel. 0611-63 65 48).
Stanko Gajšek, 68 Mannheim 1, A 4, 2. (Tel. 0621 - 2 85 00).
Ciril Turk, 7 Stuttgart 1, Stafflenbergstr. 64. (Tel. 0711 - 23 28 91).
Janez Demšar, 7417 Pfullingen, Burgstr. 7. (Tel. 07121 - 7 75 25).
Dr. Franc Felc, 798 Ravensburg, Raueneeggstr. 13. (Tel. 0751 - 2 20 00).
Vili Stegu, 8070 Ingolstadt, Hohe Schulstr. 3 1/2. (Tel. 0841 - 3 44 74).
Jože Bucik, 89 Augsburg 22, (Göggingen), Klausenberg 7 c.
(Tel. 0821 - 9 79 13).
P. Janez Sodja, 8 München 80, Röntgenstr. 5. (Tel. 089 - 98 19 90).
Dr. Branko Rozman, 8 München 2, Schubertstr. 2-I. (Tel. 089 - 53 64 53).
Martin Mlakar, 8 München 2, Schubertstr. 2-I. (Tel. 089 - 53 64 53).
Anton Štekl, 1 Berlin 61, Methfesselstr. 43, Kolpinghaus, (Tel. 030-
785 30 91 do 93), in 1 Berlin, Kolonnenstr. 40. (Tel. 030-784 84 34).

NIZOZEMSKA

Vinko Žakelj, Guil. Lambert laan 36, Eisdén, 3630 Maasmechelen, Belgie.

ŠVEDSKA

Jože Drolc, Parkgatan 14, 411 38 Göteborg. (Tel. 031 - 11 54 21).

ŠVICA

P. Fidelis Kraner, Postfach 191, Seebacherstraße 15, 8052 Zürich.
(Tel. 01/50 31 32).
P. Angel Kralj, Kapuzinerkloster, 4500 Solothurn. (Tel. 065 - 22 71 33).